

အောင်မြင်ကလေး

တစ္ဆေတစ်ကောင်၏ပြောဆိုချက်

BURMESE
CLASSIC

မေတ္တာ
တစ်နှစ်တောင်မိမိပြောခဲ့ဖူး/မေတ္တာ - ရန်ကုန်၊
အောင်မြင်ကဏ္ဍ၊ ၂၀၁၂၊
၁၇၀ - ၁၈၁၊ ၁၈၅ - ၂၀၁၊ ၁၈၁၊
(၆) မေတ္တာ

BURMESE
CLASSIC

အခန်း(၁)

အောင် မင်္ဂလာ အဝေးပြေးဂိတ်သို့ (Express)

ကားတစ်စီး ထိုးစိုက်လာသည်။ ခရီးသည်များ ကားပေါ်က အထုပ်
အပိုးများ သယ်ချကာ အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ ရဲမှီးကတော့ ကျောပိုး
အိတ်လေးတစ်လုံးသာ ပါလာသဖြင့် ကားပေါ်က အရင်ဦးအောင်
ဆင်းလိုက်သည်။ ရဲမှီး လက်ကနာရီကြည့်တော့ ညခုနစ်နာရီပင်
ထိုးနေပြီ။ ဗိုက်ဆာလာကာ အဝေးပြေးဂိတ်မှာပင် ထမင်းဝင်စား

လိုက်သည်။ ရေနံချောင်းမြို့နှင့်ပင် အတော်ဝေးကွာသော ပန်းတော
ရွာလေးက လာခဲ့ခြင်းမို့ သူခရီးပန်းနေလေပြီ။

ဆိုင်ထဲက ထွက်ထွက်ခြင်း (Taxi) ငှားလိုက်သည်။ ဈေးနှုန်း
ချိုသာပြီး ဝန်ဆောင်မှုကောင်းတဲ့ ဟိုတယ်ကိုပို့ပေးရန် (Taxi)သမား
ကိုပြောလိုက်သည်။

(Taxi)သမားက နီးနီးနားနားမပို့ဘဲ တောင်းကောင်းအောင်
မြို့ထဲထိ မောင်းလေသည်။ တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းပေါ်က ဟိုတယ်
တစ်ခုရှေ့အရောက်... .

“ဒီဟိုတယ်ပဲ ဆရာ၊ ဆရာပြောတာနဲ့တော့ အံ့ကိုက်ပဲ”

ရဲမိုး ကားနောက်ခန်းတွင်အိပ်ပျော်နေရာမှ နှိုးလာကာ... .

“ရောက်ပြီလား... . ကားခဘယ်လောက်လဲ”

“လေးထောင်ငါးရာပဲ ကျပါတယ် ဆရာ”

“ဟ... မင်းဟာက မများဘူးလား”

“မများပါဘူး ဆရာရယ်... ဒီအချိန်က ညဘက်လေ ဆွဲမ’
ကောင်းဘူးဗျ”

ကျောပိုးအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံထုတ်ပေးပြီး ဟိုတယ်ထဲ ဝင်
လာလိုက်သည်။ ဟိုတယ်(Reception)အရောက် ဝန်ထမ်းကောင်
လေးအား... .

“အခန်းလိုချင်လို့ပါ”

“ဘိုကင်လုပ်ထားပါသလား အစ်ကို”

“မလုပ်ထားဘူး၊ အခုမှ နယ်ကတက်လာတာ”

“ဒါဆို ခဏလေးစောင့်ပေးပါနော် အစ်ကို၊ လောလော
ဆယ်... အချိန်ပိုင်းယူထားတာတွေ... ဘွတ်ကင်လုပ်ထားတာတွေနဲ့
အခန်းတွေက ပြည့်နေလို့ပါ။ ရွှေကခုံမှာ ထိုင်စောင့်ပေးပါနော်...
အခန်းရရချင်း အစ်ကိုကိုလာပြောပေးပါမယ်ခင်ဗျာ”

ရဲမိုး ကျောခင်းဖို့အရေး ခဏစောင့်ရမည်ဆိုတော့ သက်
ပြင်းမောကိုသာ ချလိုက်ရတော့သည်။ ဟိုတယ်ဧည့်ခန်းရှိ ထိုင်ခုံ
လွတ်တွင်ဝင်ထိုင်ကာ ကျောပိုးအိတ်ကို ဘေးချထားလိုက်သည်။

ထိုစဉ်... ညဘက်ရောက်နေတာတောင် နေကာမျက်မှန်ကို
မချွတ်ဘဲ ဟိုတယ်ထဲဝင်လာသော လူတစ်ယောက်ကို ရဲမိုး တွေ့
လိုက်ရသည်။

ထိုလူနောက်က ကပ်ပါလာသူက ယနေ့ခေတ် တတ်သစ်စ
မော်ဒယ်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ ဟိုတယ်(Reception)
အရောက် မျက်မှန်ချွတ်လိုက်ရာ ဒါရိုက်တာမောင်ဂိ ဖြစ်နေသည်။

“ဒီလူ ဟိုတယ်ကို သုံးရက်တစ်ခါလောက်လာတယ်၊ လာရင်
လည်း ကောင်မလေးတွေမထပ်ဘူး”

ရဲမိုး ထိုင်ခုံနောက်နားက မော်ဒယ်ကောင်မလေးကိုငမ်း
ရင်း အတင်းချနေသော ဝိတ်တာလေးနှစ်ယောက် အချင်းချင်းပြော
နေသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ရွှေမြင်ကွင်းထက် နောက်ကအာရုံကို
ရဲမိုး ပိုစိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ဟာ.. မင်းကလည်း ဒီကောင်က ဒါရိုက်တာမောင်ဂိလေကွာ၊ သူရိုက်မယ့်ကားမှာ ဖြတ်လျှောက်လေးပါချင်ရင် သူ့ကို အရင်ဆက်သရတာလေ၊ ကောင်မလေးတွေကလည်း အဲဒီဖြတ်လျှောက်လေးပါတာနဲ့.. သမီးက ဟိုကားထဲမှာပါတာ.. ဒီကားထဲမှာပါတာနဲ့ (Offer)တွေကို ဈေးတင်ရိုက်ရော ဆိုလားပဲ”

“အလကားပါကွာ.. နှစ်ကောင်လုံး ဒီပုတ်ထဲက ဒီပဲတွေပဲ၊ ဘာမှမထူးဘူး အတူတူတွေပဲ”

ရဲမိုး သဘောကျကာပြီးမိသည်။ အိပ်ချင်စိတ်ပါ ဘယ်ပျောက်သွားသည်မသိ။ နောက်ထပ် သူ့မြင်ကွင်းထဲဝင်လာသူက ညိုညိုတုတ်တုတ်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက် ဒေါ်ကြီးမောကြီးဖြင့်.. ဟိုတယ်ထဲ ဝင်လာနေပြီ။

“အဲဒီ.. စောက်အကောင်.. တွေ့လို့ကတော့အသေပဲ၊ ဟဲ့.. အဆိုတော်ကိုကောင်း ဒီဟိုတယ်ကို ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ အခုရောက်နေတယ် မဟုတ်လား.. ဘယ်အခန်းလဲ၊”

ဒီမှာ ဟိုတယ်ထဲဝင်သွားတာကိုမြင်တဲ့ မျက်မြင်သက်သေတွေပါ ခေါ်လာတယ်.. ငြင်းဖို့ မကြိုးစားနဲ့နော်.. ငါ သူမိန်းမပဲ၊ ဒီဟိုတယ်ကို လာလာနေတယ်သတင်းရလို့ ဟိုတယ်ရှေ့မှာ တစ်နေကုန် ထိုင်စောင့်ခိုင်းထားတာ”

ထိုအခါတော့ ဝန်ထမ်းကောင်လေး မငြင်းနိုင်တော့..

“အမကို တစ်ခုတော့ သတိပေးချင်ပါတယ်၊ ဒါ ဟိုတယ်ဖြစ်

လာကြောင့် တခြားအခန်းတွေ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေရအောင် ဆုဆုညည် မလုပ်ကြဖို့ပါခင်ဗျာ..

အမ ယောက်ျားကို အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ခေါ်သွားပြီး အပြင်ကျမှပဲ ရှင်းကြပါ။ ကဲ.. ဟိုနှစ်ယောက် အမကို (103)ကို သိုက်ပို့ပေးလိုက်၊ အခန်းတံခါး အရင်ခေါက်ပြီး အကျိုးအကြောင်း ခပြာ.. ပြဿနာမဖြစ်စေနဲ့ ကြားလား”

ရဲမိုးနောက်နားက အတင်းချနေသော ဝိတ်တာလေး နှစ်ယောက်ကို လှမ်းပြောခြင်းဖြစ်သည်။

(103)က အောက်ထပ်အခန်းဖြစ်နေ၍ သူတို့အုပ်စုကို ရဲမိုးအတိုင်းသား လှမ်းမြင်နေရသည်။

“ဒေါက်!.. ဒေါက်!..”

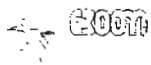
“ဘယ်သူလဲ.. ဟေ့..”

အထဲက အဆိုတော်ကိုကောင်း အရှိန်ပျက်သွားကာ ဒေါသထွက်သွားသော လေသံနှင့် အော်လိုက်သည်။

“အစ်ကို.. ကျွန်တော်ပါ.. ဝိတ်တာပါ”

တံခါးဟရံရှိသေး အားကောင်းမောင်းသန်သော ကိုကောင်း မိန်းမက အခန်းတံခါးကို စောင့်ကန်ကာ အခန်းထဲ အပြေးဝင်သွားသည်။ ရဲမိုး ကြည့်နေရုံဖြင့် ရင်တွေအခုန်မြန်နေလေသည်။

“တန်ဖိုးကြီးမားသော လင်ယောက်ျား” ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ဂျာနယ် အင်တာဗျူးတွင် အဆိုတော်ကိုကောင်းအကြောင်းကို ရဲမိုး

ဖတ်ခဲ့ဖူးသည်။

မိန်းမကို ဘယ်လိုချစ်ကြောင်း၊ သားသမီးတွေကို ဘယ်လိုချစ်ကြောင်း ဖတ်ခဲ့ရသေးသည်။

အခုတော့ . . .

“အုန်း! . . ခိုင်း! . . ခွမ်း! . . ချလွမ်း! . . ”

အားလုံးဝင်ထိမ်းပေး၍ အခန်းထဲက ကောင်မလေး သက်သာရာ ရသွားသည်။ မိန်းမက ဆံပင်ကိုဆောင့်ဆွဲကာ ခေါ်လာသော ကိုကောင်းမှာ အင်္ကျီမပါ။ ခါးတွင်တဘတ်ကလေးတစ်ထည်သာ ပတ်ထားသည်။ ရဲမိုးကြည့်ကာ ပြုံးမိသည်။ ရဲမိုးရှေ့ကအဖြတ်အဆိုတော်ကိုကောင်းဆံပင်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ထိုမိန်းမ ကြိမ်းသွားသည်က . . .

“မသားကောင် . . ဒီလောက်တောင် ချုပ်ထိုးချင်တဲ့ကောင်၊ နင့်ကို အိမ်ရောက်တော့မှ ဖြတ်ပစ်မယ် သိလား။”

“ကြောက်ပါပြီ မိန်းမရယ်၊ ကိုကောင်း နောက်မလုပ်တော့ပါဘူး။”

ရဲမိုးရှေ့တွင် ဖြစ်သွား၍သာ ယုံလိုက်ရသည်။

“ဪ . . သူတို့လည်း တဏှာနဲ့ မလွတ်ကင်းနိုင်တဲ့ မောဟရဲ့သားကောင်တွေပါလား။”

သို့နှင့် ဟိုတယ်အတွင်း ရာသီဥတု သာယာသွားတော့မှ ရဲမိုး စိတ်ချလက်ချ ငိုက်ရလေသည်။ သူ့အတွက် အခန်းကတော့

အခုချိန်ထိ မရသေး . . . ။

အချိန်ဘယ်လောက် ကြာသွားသည်ကိုလည်း သူမသိတော့။ အဲယားကွန်းဖွင့်ထားသည့် အေးလွန်းလှသော ဧည့်ခန်းထိုင်ခုံပေါ်တွင် . . ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် ငုတ်တုတ်အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

“အပ်ကို. . အစ်ကိုအတွက် အခန်းရပါပြီ”

ခေါ်ရုံနှင့်မရသဖြင့် လှုပ်နှိုးလိုက်မှ ရဲမိုး နိုးလာခဲ့သည်။
ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းကောင်လေးက ချိုလွင်သောအသံနှင့်
ပြောပြီး (Reception)သို့ ပြန်သွားလေသည်။ ရဲမိုး ထိုင်နေရာမှ
ဆတ်ခနဲ အထ. .

“အိုး! . . .”

ယိုင်ခနဲဖြစ်သွားသော ရဲမိုးအား သူ့အနားက ဖြတ်လျှောက်
လာသော မိန်းကလေးက ကူထိန်းပေး၍သာ လဲမကျသွားခြင်း ဖြစ်
သည်။

“ရဲရဲလားရှင်. . ခရီးပန်းလာတယ်ထင်ပါရဲ့”

စကတ်တို့ ယူနီဖောင်းလေးနှင့်မို့ ဒီဟိုတယ်ကမှန်း သူသိ
လိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ. . . ကျွန်တော့်ကို ကူလိုက်တဲ့အတွက်”

သူမက ရဲမိုး၏ခရီးဆောင် ကျောပိုးအိတ်ကို လှမ်းယူသဖြင့်
ရဲမိုး အားနာသွားကာ လှမ်းအဆွဲ သူမလက်ကို ဆုပ်ကိုင်မိသွားသ
ဖြင့် ကဗျာကသီ ပြန်ရှုပ်သိမ်း၍ တောင်းပန်လိုက်သည်။

“ဆောရီးနော်. . ညီမ”

“ဟုတ်. . ရပါတယ်၊ ဒါနဲ့ အစ်ကိုလက်တွေက အရမ်းပူနေ
တယ် အစ်ကိုနေရာကောင်းရဲ့လား!”

“ကောင်းပါတယ် ညီမ၊ ရတယ်. . ရတယ်”

သူ့ကိုသာ ကိုယ်ပူနေတယ်ပြောတာ. . . ကောင်မလေး
လက်က အတော်အေးစက်လို့ နေသည်။

ပြောသာပြောရသော်လည်း တစ်ကိုယ်လုံးကိုက်ခဲနေသဖြင့်
လူကိုအနိုင်နိုင်လျှောက်၍ (Reception)သို့သွားကာ ကြိုတင်ငွေ
ပေးပြီး သော့ယူလိုက်သည်။

“(1303) ဆယ့်သုံးလွှာမှာပါ အစ်ကို၊ ဓာတ်လှေကားနဲ့ တက်
သွားလို့ရပါတယ်၊ ဒါ သော့ပါအစ်ကို. . . ဝိတ်တာလေး ဂျူတီချိန်း
နေချိန်မို့ နောက်ရောက်နေကြလို့ လိုက်မပို့ပေးနိုင်တာကို ခွင့်လွှတ်ပါ
အစ်ကို”

ရဲမိုး ခေါင်းညိတ်ပြကာ ကျောပိုးအိတ်ကိုလွယ်ရင်း သော့ကို
လက်ကိုင်လျှက် ဓာတ်လှေကားဆီသို့ ထွက်လာလိုက်သည်။ အခု
မှ သူသတိရသွားကာ စောစောကကောင်မလေးကို သူလှည့်ကြည့်

မိသည်။ မရှိတော့သဖြင့် ဓာတ်လှေကားဆီသို့ ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဓာတ်လှေကားထဲအရောက် သူ့အလိုလို တံခါးပိတ်သွားမှ နံပါတ်ဆယ့်သုံးခရတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။

ဓာတ်လှေကားပတ်ပတ်လည်တွင် ကိုယ်လုံးပြည့်မှန်ကြီးများ တပ်ထားကာ ရဲမိုး သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မြင်နေရသည်။ ထိုစဉ် . . မီးမှာ ဖလပ်ဖလပ်နှင့် မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် ဖြစ်လာလေသည်။ အထဲမှာ သူတစ်ယောက်တည်းဆိုသောအသံက ရဲမိုးစိတ်ကို စိုးရိမ်လာစေသည်။

ထို့နောက် ခဏအကြာ ဓာတ်လှေကားထဲ ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွားသဖြင့် အထပ်တစ်ထပ်ကိုကျော်ဖြတ်တိုင်း ပြောင်းလဲသွားသော ဒစ်ဂျစ်တယ်နံပါတ်များကို လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ သူ့စီးနင်းလာသော ဓာတ်လှေကားလေး ငြိမ်ခနဲရပ်သွားကာ အစဉ်လိုက်ပြောင်းလဲနေသော နံပါတ်လေးပါ ငြိမ်သွားသည်။ နံပါတ်ကြည့်တော့ ဆယ့်နှစ်ထပ်တွင် ရပ်နေသည်။ တံခါးပွင့်သွားသောကြောင့် ရဲမိုး ခေါင်းထွက်ကြည့်မိသည်။ ဆယ့်နှစ်လွှာရှိ ဟိုတယ်စင်္ကြံတွင် လူတစ်ယောက်မှ မရှိပေ။ ရဲမိုး ခေါင်းကုတ်ကာ ဓာတ်လှေကားတံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ . . မီးများ ဖလပ်ဖလပ် ပြန်ဖြစ်လာပြီး . .

“ကျွီ! . . ကျွီ! . . ဝုန်း!!”

ရုတ်တရက် ဓာတ်လှေကားကြိုးပြတ်သလိုဖြစ်ကာ ဆယ့်နှစ်ထပ်အမြင့်က အောက်ကိုအရှိန်ဖြင့် ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

ဓာတ်လှေကားတစ်ခုလုံး တုန်ခါသွားပြီး ဒစ်ဂျစ်တယ်နံပါတ်များသည် ကြီးရာကငယ်ရာကို ပြောင်းလဲနေပေသည်။

“အား! . . အား! . .”

ရဲမိုးကြောက်လန့် တစ်ကြားအော်ဟစ်ပြီး ဖင်ထိုင်လျက် သဲကျသွားသည်။ ကြောက်လန့်ကာ နံရံတွင်ကပ်နေရသည်။

“ဂျစ်! . . ကျီ! . . ဂျစ်! . .”

ဘေးမှန်ထဲက မှန်ကို လက်သည်းနှင့်ခြစ်နေသောအသံကြား၍ ရဲမိုးကြည့်လိုက်ရာ . . မှန်ထဲတွင်မိန်းမတစ်ယောက် သူ့ကို ရပ်ကြည့်နေလေသည်။

“အား! . . အား! . . သ . . သရဲ . .”

ရဲမိုး မှန်ထဲကသရဲမကို ကျောပိုးအိတ်နဲ့ ပစ်ပေါက်လျက် စွတ်အော်နေလေသည်။ ထိုအခိုက် ဓာတ်လှေကားမီးပျက်သွားကာ အရာအားလုံး မှောင်အတိမည်းမှောင်သွားသည်။

ရဲမိုး အမှောင်ထဲတွင် သရဲမ ကြားသွားမည်စိုးကာ ဆက်မအော်ရဲတော့ပေ။ နံရံကိုလည်း မမှီရဲတော့သဖြင့် ဓာတ်လှေကားအလယ်တွင် ကျောပိုးအိတ်လေးပိုက်ပြီး ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရသည်။

ခဏကြာတော့ ‘တင်’ဆိုသောမြည်သံနှင့်အတူ ဓာတ်လှေကားအတွင်းမီး ပြန်လင်းလာကာ တံခါးမှာလည်း အလိုလျှောက်ပွင့်လာခဲ့လေသည်။ နံပါတ်ကြည့်တော့ ဆယ်သုံးဂဏန်း။

ရဲမိုး ဓာတ်လှေကားထဲက အမြန်ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

“အမလေး.. သရဲခြောက်တဲ့ ဟိုတယ်ကြီးလားမသိဘူး”

ရဲမိုး အခုမှ အသံထွက်နိုင်တော့သည်။ ဘယ်သူမှ ရှိမနေသော ဟိုတယ်စင်္ကြံလမ်းတွင် ရဲမိုးတစ်ယောက်တည်း ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့် အခန်းသောလေးကိုင်၍ နံပါတ်(1303)ကို လိုက်ရှာနေလေသည်။ နောက်ဆုံး သူ့အခန်းကို တွေ့သွားသဖြင့် ဝမ်းသာသွားကာ လက်ထဲပါလာသော သော့ဖြင့် လှည့်ဖွင့်လိုက်သည်။

“ကိုရဲမိုး.. ဓာတ်လှေကား စီးရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား!”

နောက်ကကြားလိုက်သော အသံကြောင့် ရဲမိုးကြက်သီးများထကာ နောက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့နောက်တွင် မတ်တတ်လေးရပ်၍ အပြုံးလေးဖြင့်ပြောလိုက်သော... အောက်ထပ်တွင် သူလဲမသွားအောင် ကူထိန်းပေးခဲ့သော... ဝန်ထမ်းကောင်မလေးကို တွေ့မှ သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။ စောစောက ဘယ်သူမှရှိမနေသော ကော်ရီတာကို ဘယ်ညာကြည့်ပြီးမှ သူမဘက်လှည့်ပြီး...

“စောစောက ကျွန်တော်မတွေ့ပါဘူး၊ ဘယ်တုန်းက ကျွန်တော့်နောက် ရောက်နေရတာလဲ”

“ကိုရဲမိုးအခန်းကို လိုက်ပြပေးမလို့ပါ၊ ဓာတ်လှေကားမမှီတာနဲ့ လှေကားကတက်လာလို့ မမြင်တာဖြစ်မှာပေါ့”

ဝဲဖက်ရင်ညွန့်ဆီမှာ တွဲချိတ်ထားသော (name plate)ပေါ်က ‘ခင်အိန္ဒြေ’ဆိုသော နာမည်လေးနှင့်လိုက်ဖက်စွာ သိမ်မွေ့နိုးရှင်းနေသည်။

“ဆောရီးဗျာ.. ကျွန်တော့်ကို ကူပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်စကားတောင် သေချာမပြောလိုက်ရဘူး၊ ညီမကို လိုက်ရှာသေးတယ်.. မတွေ့တာနဲ့ အပေါ်တက်လာတာ၊ ဒါနဲ့ အစ်ကိုနာမည်ကို ဘယ်လိုသိနေတာလဲ”

“ဒါက ညွှန်အဝင်(List) မှာ ကြည့်ခဲ့လို့ သိတာပါအစ်ကို” သူမ အခန်းတွင်းသို့ ဦးဆောင်ဝင်သွားပြီး အထဲရောက်မှ

သူ့ကို...

“အခုလို လာရောက်တည်းခိုပေးတဲ့ ကိုရဲမိုးကို ကျွန်မတို့ ချစ်ပြည်တော်ဟိုတယ်က အထူးပဲကျေးဇူးတင်ရှိပါတယ်.. အခန်းထဲကြွပါရှင်”

သူပြုံးပြကာ အခန်းထဲဝင်လာလိုက်သည်။ အသက်ရှူထုတ်လိုက်တိုင်း နှာခေါင်းထဲကလေပူများ ငွေ့ခနဲထွက်လာကာ မူးတူးခိုက်တိုက် ခံစားမှုက သူများနေပြီဆိုတာ သူ့ကိုယ်သူသိလိုက်သည်။ လောလောဆယ်တော့ ခြေပစ်လက်ပစ် အိပ်ချလိုက်ချင်သည်။

သူမကတော့ အခန်းထဲတွင် အဲယားကွန်းဖွင့်၊ လိုက်ကာဖွင့်၊ တီဗွီဖွင့်၊ အမွှေးဘူးဖျန်းနှင့် ရေခဲသေတ္တာဖွင့်ကာ အလုပ်ရှုပ်နေလေသည်။ ကြည့်မြင်နေရသလောက် သူမ လှပါသည်။

ဒီခေတ်ဒီအလုပ်ကို သူမလုပ်ကိုင်နေသည်မှာ ဘာမှမထူးသော်လည်း သူ၏စိတ်ထဲမှာ ဒီလိုဟိုတယ်ကဝန်ထမ်း မဟုတ်သော တခြားဣန္ဒြေရရ လုပ်ကိုင်နိုင်သော လုပ်ငန်းမျိုးအား လုပ်စေချင်

လှသည်။ ပြောရရင် သူမ၏လှပပျိုမျှမှုနှင့် ချိုလွင်သိမ်မွေ့သော အပြုံးကို သူဘာကြောင့် နှမြောမှန်းမသိ တွန့်တိုနေမိသေးသည်။

“ကိုရဲမိုးအတွက် လိုအပ်တဲ့ မှာယူစရာတစ်ခုခုရှိရင် ဟောဒီ ဖုန်းလေးကို ဇီးရိုးနှိပ်ပြီး မှာကြားပါရှင်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကျွန်မ ကို ခွင့်ပြုပါရှင်”

“ဟိုလေ.. တစ်ခုလောက်ကျေးဇူးပြုပြီး..”

ရဲမိုးအားနာသွားဟန်ဖြင့် စကားလုံးတို့ဆက်ထွက်မလာ တော့... .

“ဟုတ်.. ပြောပါရှင်”

“ဆရာဝန်ခေါ်ပေးလို့ ရမလား.. ကျွန်တော် နေမကောင်း ဖြစ်နေပြီနဲ့တူတယ်”

“ဪ.. ဆရာဝန်လား၊ ကျွန်မခေါ်ပေးပါ့မယ်”

ရဲမိုး ဒီထက်ပိုပြီး ဘာမှကိုပြောအားမရှိတော့သလို ဧည့် ခန်း၌ နှစ်ယောက်ထိုင် ဆက်တိမ္မာတင် လှဲကာ ကျောပိုးအိတ် ခေါင်း အံ့၍ မေးမှိန်းနေလိုက်တော့၏။

ခွာချွန်ဖိနပ်နှင့် ကြမ်းပြင်ထိခတ်သံလေး ဝေးသွားပြီး အခန်း တံခါးပိတ်သံပါ ဆက်၍ကြားရသဖြင့် သူမအခန်းအပြင်ထွက်သွားပြီ ဟု စိတ်ကသိနေကာ... . တလွင့်လွင့်ဖြစ်နေသော စိတ်အာရုံကို စုစည်းနေရသည်။ သူ အိပ်မပျော်တဲ့ရက်တွေ ဘယ်လောက်တောင် ကြာခဲ့ပြီလဲ။

ထိုစဉ် ဖွင့်ထားသောတီဇ့်မှ လိုင်းပျောက်သွားပြီး ‘ဂျစ်ဂျစ် .. ဂျစ်ဂျစ်..’ အသံကြီး မြည်လာသဖြင့် ရီမုန်ထယူကာ လှမ်းပိတ် ထိက်သည်။ ထို့နောက် ကျောပိုးအိတ်ကိုယူ၍ ခုတင်ပေါ်တက်လှဲ ထိက်သည်။

ကျောပိုးအိတ်ခပ်ကို ဖွင့်ကာ အထဲက ဓာတ်ပုံတစ်ထပ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ အမေ့အသုဘတွင် နောက်ဆုံးရိုက်ခဲ့သော ပုံများဖြစ်သည်။ ဓာတ်ပုံများကိုကြည့်ရင်း အမေသက်ရှိထင်ရှား ရှိစဉ် တပုံရိပ်များကို ပြန်မြင်ယောင်လာသည်။ ပြီးနောက် အိပ်ချင်လာ သဖြင့် ဓာတ်ပုံများကို ခုတင်ဘေးခုံတွင်တင်ကာ မီးပိတ်လိုက်သည်။

သူ့အလိုလို ပိတ်ကျနေသော မျက်ခွံအောက်က အမြင်အာ ရုံကိုပါ ပိတ်မှောင်ပစ်ချင်သည်။ ဖွင့်ထားလျှင်မမြင်ရဘဲ၊ မှိတ်ထား တာမှ မြင်နေရသော သူ့မျက်လုံးတွေကို သူ့အလွန်မုန်းပါသည်။

ထို့ကြောင့် မျက်လုံးမှိတ်ရမှာကြောက်သော နေ့ရက်ပေါင်း များစွာအား ရဲမိုးပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ နာကျင်မုန်းတီးစွာ ကျော်ဖြတ်ခဲ့ ရသည်။ ယခုတော့ သူ့ဘယ်လိုမှ မစွမ်းနိုင်တော့။ သူ့အလိုလိုမှေးစင်း ပိတ်ကျနေသော မျက်ခွံတွေအား ဘယ်လိုခံနိုင်ရည်မျိုးနှင့်မှ အောင့် ထားနိုင်စွမ်းမရှိတော့ပေ။

အခန်း(၂)

“ကျွေး!”

အခန်းတံခါးဖွင့်သံကြောင့် ရဲမိုး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်ပျော်နေရာက လန့်နိုးလာခဲ့သည်။

“ကျွေး! . . ကျွေး! . . ကျွေး! . . ”

တံခါးကို လွှဲခိုစီးနေသောအသံများ နားထဲဆက်တိုက် ဆိုသလို ဝင်လာလေသည်။ ရဲမိုးခုတ်ပေါ်က လူးလဲထကာ နီးရာ . . မီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်မှ အသံပျောက်သွားသည်။ အခန်းသို့ ရေချိုး

ခန်း၊ အိမ်သာပါမကျန် မီးအကုန်လိုက်ဖွင့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ရဲမိုး ခုတင်ပေါ်တွင် မအိပ်တော့ဘဲ ဆက်တီပေါ်လှဲချကာ ခေါင်းအုံးဖြင့် နားကိုပိတ်ပြီး အိပ်တော့သည်။ အိပ်ပျော်ရုံရှိသေး နားထဲသို့ ရေကျသံများ တိုးဝင်လာသဖြင့် ရဲမိုး မအိပ်တော့ဘဲ ဆက်တီပေါ် ထထိုင်လိုက်ရသည်။ ပြီးနောက် ဝရန်တာသို့ ထွက်လာလိုက်သည်။ လက်ကနာရီကြည့်တော့ ဆယ်နာရီထိုးနေပြီ။

ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်ကာ လက်ပတ်နာရီဆီမှ အကြည့်ကို ချက်ချင်းလွှဲပစ်သည်။ ကစဉ်ကလျား ဖြစ်လွယ်လွန်းသောစိတ်သည် ဆပ်ပြာပူဖောင်းသဖွယ် အထိအခိုက်ကိုမခံနိုင်တော့။ ရဲမိုး အသက်ကိုဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ၅၁သွင်းရင်း တစ်နေရာဆီ အကြည့်ရောက်သွားသည်။

အယ်လ်ပုံစံဆောက်ထားသဖြင့် ထောင့်မှန်ချိုး မြင်နေရသော ဟိုတယ်အဆောက်အအုံ၏ ဆယ့်နှစ်လွှာအခန်းတစ်ခုဆီ အကြည့်ရောက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအခန်း၏ အားကောင်းသော လျှပ်စစ်မီးရောင်ထဲတွင် မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦး ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို အပြီးသတ် ရေးဆွဲနေလေသည်။ ထိုအခန်းရှိ လိုက်ကာများအားလုံး ဖွင့်ထား၍ ရဲမိုး မြင်နေရခြင်း ဖြစ်သည်။

ရဲမိုးစိတ်ဝင်စားသွားကာ ပန်းချီကားကို လှမ်းကြည့်သည်။ အဝေးမြင်ကွင်းဖြစ်၍ ပီပီပြင်ပြင်မဟုတ်သော်လည်း ထင်ထင်ရှား

မှ မြင်နေရသည်။ ပန်းချီကားထဲတွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ခုတ်နှာအပြည့်ပုံဖြစ်ပြီး မျက်နှာတစ်ခြမ်းက အမှောင်ဖြစ်နေလျက် ဘုန်းတစ်ခြမ်းကိုတော့ အလင်းဖွင့်ရေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။

မိန်းကလေးမျက်နှာမှာ မျက်ရည်ကျနေပြီး သွေးမျက်ရည်ဟု ထင်ရသည်။

ဘယ်လိုစိတ်ကူးနှင့် ဆွဲထားတဲ့ ပန်းချီကားပါလိမ့်။

ထိုစဉ်မှာပင် ပန်းချီဆရာမလေး လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ရဲမိုးအကြည့်တွေ မြင်ကွင်းနေရာပြောင်းသွားသည်။ သူမ တစ်ခုခုကို အရေးတကြီး ရှာဖွေနေမှန်း သိသာပါသည်။

သူမ တီဗွီဘေးမှ အရာတစ်ခုကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

ဒီတော့မှ သူမရှာဖွေသောအရာကို ရဲမိုးသိသွားကာ သဘောကျသွားသည်။

ဖုန်းပြန်တွေ့၍ ပျော်သွားသော သူမမျက်နှာလေးကို ရဲမိုးလှမ်းငေးရင်း အပျော်တွေကူးစက်သလို ခံစားရကာ သူမ၏ရွှေ့လျားမှုအတိုင်း အကြည့်မျက်လုံးတွေ ကပ်ငြိပါသွားသည်။

ကောင်းကင်တွင် ဝိုင်းစက်နေသော လကိုတွေ့နေရသဖြင့် လပြည့်ညမှန်း သူသိလိုက်သည်။

သူမလည်း သူ့ကဲ့သို့ပင် လေသာဆောင်သို့ ထွက်လာလေသည်။

ဖုန်းဆက်မယ်နဲ့တူပါရဲ့ . ကြည့်ရတာ ပန်းချီကားပြီးသွားပြီ

ဆိုတဲ့အကြောင်း.. မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆီ ဒါမှမဟုတ် အခင်မင်
ရဆုံး တစ်စုံတစ်ယောက်ဆီ၊ အင်းပေါ့.. ဒီလောက်လှတဲ့ မိန်းက
လေးပဲဟာ ချစ်သူတွေဘာတွေ.. . . .။

“ဟင်”

ရဲမိုးအတွေးပင်မဆုံးလိုက် သူမနောက်က ဘယ်ကဘယ်လို
ပေါ်လာမှန်းမသိသော လူတစ်ယောက်.. လှစ်ခနဲ ရောက်လာကာ
သူမ၏ နောက်ကျောဆီ ဓားနှင့်ခုတ်ချလိုက်လေ၏။

“ဟာ.. . သေပါပြီ”

ထို့နောက် သွေးများပြာထွက်လျက် ခွေခနဲဖြစ်သွားသော
သူမအား.. . ထိုလူသတ်သမားက မချီကာ ဝရန်တာမှ အောက်သို့
ပစ်ချလိုက်လေတော့သည်။

ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းလှသောမြင်ကွင်းက ရဲမိုး တစ်
ကိုယ်လုံးတုန်ခါသွားစေပြီး ရက်စက်ယုတ်မာလွန်းသော လုပ်ရပ်အ
တွက် ဘယ်လိုမှမျက်ကွယ်မပြုနိုင်တော့စွာ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူလိုက်ဖမ်းလျှင် မီနိုင်သေးသည်။

ထို့ကြောင့် အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်ကာ ဓါတ်လှေကားဆီ
ရောက်သွားသည်။ ဓါတ်လှေကား တက်အလာကိုစောင့်နေလျှင် လူ
သတ်သမားကို မီနိုင်မည်မဟုတ်.. . .

ထို့ကြောင့် လှေကားအတိုင်း သူပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။ သူ
ဆယ့်နှစ်လွှာဆီအရောက် လှေကားအတိုင်း ပြေးဆင်းသွားသော

သူသတ်သမားကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟေ့လူ.. . မပြေးနဲ့”

ရဲမိုးအော်ရင်း နောက်ကပြေးအလိုက် ဓားတစ်ချောင်း ဝဲယုံ
လာသဖြင့် အသက်လုကာ ရှောင်တိမ်းလိုက်ရသည်။

“ချွမ်”

နံရံထောင့်အားထိမှန်ပြီး လွင့်ထွက်သွားသော ဓားကို ပြန်
ကြည့်နိုင်ဘဲ လှေကားအတိုင်းသာ မြေညီထပ်အရောက် ဒရော
သောပါး ပြေးဆင်းလာတော့သည်။

“လူသတ်သွားပြီ.. . လူသတ်သွားပြီဗျို့.. . . ဖမ်းကြပါ.. .
ဖမ်းပေးကြပါ.. . လူသတ်သမားကို ဖမ်းပေးကြပါဗျို့”

အောက်ဆုံးထပ်ရောက်တော့ ရဲမိုး အသံကုန်အော်ဟစ်
အကူအညီတောင်းမိသည်။ မြေညီထပ်တစ်ထပ်လုံး တိတ်ဆိတ်နေ
ပြီး လူသတ်သမားကိုလည်း မတွေ့တော့ပေ။

(Reception)မှဝန်ထမ်းများ သူ့ကို ကြောင်ပြီး ငေးကြည့်
နေကြသည်။

သူ နောက်ကျလို့မဖြစ်.. . ဝရန်တာမှပြုတ်ကျသွားသော
မိန်းကလေးအားမြင်ယောင်ကာ အဆောက်အဦးအပြင်သို့ ပြေး
ထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုအခါမှပင် ဟိုတယ်လုံခြုံရေးယူနီဖောင်းနှင့်
လူတစ်ယောက်ကိုတွေ့ရသဖြင့်.. .

“အကျီအနက်ရောင် ဝတ်ထားတဲ့လူတစ်ယောက် ဟိုတယ်

ထဲက ပြေးထွက်လာတာ တွေ့လိုက်လား”

အပေါ်က ပြေးဆင်းလာရသောကြောင့် မောမောနှင့် မေးလိုက်မိသည်။ ထိုအခါ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းက သူ့ကို အံ့အားသင့်သလို ကြည့်ပြီး ခေါင်းခါပြကာ. . .

“ကျွန်တော် ဒီမှာထိုင်နေတာကြာပြီ၊ ဘယ်သူမှ ဆင်းမလာသေးပါဘူးဗျာ”

ရဲမိုး ဟာဟာသလဲ ဖြစ်သွားလျက်. . .

“ဟာ. . . ဒါဆို လုပ်ပါဦးဗျာ၊ ဆယ့်နှစ်လွှာမှာ လူသတ်သွားပြီဗျ”

“ဗျာ. . . ဘယ်မှာတုန်း”

“ဆယ့်နှစ်လွှာမှာ တည်းနေတဲ့ ပန်းချီဆရာမလေးဗျာ၊ သူ့အသတ်ခံရတာ. . . လူသတ်သမားက သတ်ပြီး အောက်ကိုပစ်ချလိုက်တာပဲ၊ အလောင်း ဒီနားကို ကျသွားတယ် ရှာကြည့်ပါအုံး”

ရဲမိုး ထိပ်လန့်တကြားပြောနေသော်လည်း လုံခြုံရေးပုဂ္ဂိုလ်က ကြောင်ကြည့်ကာ ပြုံးတောင်ပြုံးနေသေးသည်။

“ဟေ့လူး. . . ကျုပ်မျက်စိနဲ့မြင်တာဗျာ၊ မယုံရင် လိုက်ကြည့်ဗျာ. . . ဟိုးလေသာဆောင်က ကျတာဆိုတော့. . . ဟိုကား ရပ်ထားတဲ့ နေရာနားပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ရဲမိုးပြောရင်း. . . ထိုနေရာသို့ အပြေးအလွှား ရောက်သွားသည်။

ဘုရားရေး. . .

ရှင်းလင်နေသောမြင်ကွင်းကြောင့် ရဲမိုးအံ့အားသင့်ကာ မယုံကြည်နိုင်အောင်ဖြစ်နေခိုက် လုံခြုံရေးပုဂ္ဂိုလ် နောက်ကရောက်လာပြီး. . .

“ကဲ. . . ဘယ်မှာလဲ ကိုယ့်ဆရာ. . .”

ရဲမိုး ရုတ်တရက် ဘာမှမပြောနိုင်တော့ပေ။ သို့သော်. . . သူ့ကိုယ်တိုင် မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်လိုက်ရသော အခြေအနေဆိုးကြီး ဖြစ်သည်။

လူသတ်သမားက သူ့ထက်အလျှင် ထွက်လာနိုင်ပြီး. . . အလောင်းဖျောက်လိုက်တာလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည်ဟုတွေးကာ. . .

“မဟုတ်မှလွဲရော လူသတ်သမားက မိန်းကလေးကို အစဖျောက်လိုက်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်ဗျာ”

“ဟာဗျာ. . . ခင်ဗျားကလည်း ရူးနေပြီလားမသိဘူး၊ ကဲ. . . ကဲ. . . နည်းသည်မဟုတ်လား. . . ကိုယ့်အခန်းကိုယ်ပြန်ပြီး နားပါဗျာ၊ ကျွန်တော်တစ်ယောက်လုံး ရှိနေပါတယ်. . . ဘယ်သူမှ ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး စိတ်ချ၊ ခင်ဗျားကိုလည်း ဘယ်လူသတ်သမားမှ လာမသတ်စေရပါဘူးဗျာ”

ရဲမိုး အလိုမကျခြင်း. . . နားမလည်ခြင်းတို့ ရောသွေးသွားပြီး. . .

“ဟင်.. အခု ဖြစ်သွားပြီလေဗျာ”

လုံခြုံရေးပုဂ္ဂိုလ် စိတ်မရှည်တော့သည့်ပုံနှင့်..

“ကိုယ့်လူနဲ့တော့ ခက်တော့နေပြန်ပါပြီ”

ရဲမိုးကလည်း မလျော့သေး..

“ခင်ဗျား မယုံဘူး မဟုတ်လား၊ ကျုပ်ကို ဓားနဲ့ပစ်ပေါက်လို့ နံရံပဲ့သွားတာရော.. ဓားကိုရော.. လိုက်ပြမယ်.. လာ”

လုံခြုံရေးပုဂ္ဂိုလ် အရမ်းကို စိတ်ညစ်သွားသလို ခေါင်းကုတ် လိုက်ကာ..

“ဒီမယ်.. အဲဒီကိစ္စက ဟိုတယ်ထဲက လုံခြုံရေးမှူးကိုသာ သက်သေယူခိုင်းလိုက်.. ကျုပ်အကြောင်းကြားပေးမယ်”

ထို့နောက် လုံခြုံရေးပုဂ္ဂိုလ်က ဝါယာလက်(စ)စက်ဖွင့်၍..

“ကိုသီဟရေ.. ဒီမှာ ဧည့်သည်တစ်ယောက်ရဲ့ ပြဿနာ လေး ငှင်းပေးပါဦးဗျာ၊ အခု ကျွန်တော် အစ်ကိုဆီလွှတ်လိုက်မယ်”

“.....”

“ကဲ.. ဆရာသမား မြေညီထပ် စက်လှေကားဘေးမှာ လုံခြုံရေးရုံးခန်းရှိတယ်၊ အဲဒီက ကိုသီဟကို သွားပြောပေတော့”

ပြောပြီးလှည့်ထွက်သွားသဖြင့် ရဲမိုးလည်း ဆက်ပြောမနေတော့ဘဲ ဟိုတယ်ထဲပြန်ပြေးဝင်လာခဲ့သည်။

ရုံးခန်းသို့မရောက်ခင် စက်လှေကားဘေးမှာတင် လုံခြုံရေးတစ်ယောက်နှင့်တွေ့၍ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား..

“ကူညီပါဦးဗျာ.. လူသတ်မှုဗျ”

“ဪ ဟုတ်ပြီ.. စောစောက စိတ်နဲ့လှမ်းပြောထားတာ”

“ဟုတ်တယ်ဗျ”

“ပြောပါဦး.. ဘယ်မှာဖြစ်တာလဲ ခင်ဗျားကရော”

“ကျွန်တော်က ဆယ်သုံးလွှာ (1303)မှာတည်းတာပါ၊ ဖြစ်တာက ဆယ်နှစ်လွှာ.. ကျုပ်အခန်းနဲ့ ဓါးလွယ်ခုတ်လောက်က ထောင့်ချိုးအခန်းပဲ”

“ဪ.. ဟိုအခန်းထင်တယ်”

“အဲဒီအခန်း ခင်ဗျားသိတယ်မလား.. အသတ်ခံရတာ ပန်းချီဆရာမပဲ”

ထိုလုံခြုံရေးသမားလည်း မတုန်မလှုပ်ပုံနှင့် ခေါင်းကုတ် ပြန်လေသဖြင့် ရဲမိုးက..

“ဘာလဲဗျာ.. ခင်ဗျားတို့ဟိုတယ်က တာဝန်မဲ့လှချည်လား”

“ဟိုး.. ဟိုး ဆရာ၊ ကဲ.. ကဲ.. လာ.. ကျွန်တော်တို့ အဲဒီအခန်းကို သွားကြည့်ကြမယ်”

ရဲမိုး အော်ဆဲချင်စိတ်ကို အသာမျှချလိုက်ရပြီး ထိုလူနှင့်အတူ ဓါတ်လှေကားနှင့် အပေါ်တက်လာခဲ့သည်။

ဆယ်နှစ်လွှာသို့ရောက်သည်နှင့် ဓာတ်လှေကားက ထွက်ကာ ရိုးရိုးလှေကားဆီသို့ ရဲမိုး လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းအား ဦးဆောင်ခေါ်သွားသည်။ သူ့ကို ဓားနှင့်ပစ်ပေါက်၍ ထိမှန်ထားသော နံရံအား

ပြလိုက်သည်။

“ဒီမှာမြင်လား နံရံပဲနေတာ”

လုံခြုံရေးပုဂ္ဂိုလ် လှမ်းကြည့်ပြီး . . .

“အဲဒါ ပစ္စည်းတွေရွှေ့ရင်း ခိုက်မိထားတာပါဗျာ၊ ဘယ်မှာလဲ ခင်ဗျားကိုလှမ်းပစ်လိုက်တဲ့ဓား”

ဒီတစ်ခါတော့ ရဲမှီး ခေါင်းကုတ်ရလေပြီ . . .

“ဓားက မရှိတော့ဘူးဗျာ၊ ဘယ်သူကောက်သွားလဲ မသိဘူး”

“ဟာဗျာ ခင်ဗျားကလည်း ကျွန်တော့်ကို လာနောက်နေပြန်ပါဦး”

ရဲမှီးကြောင်အနေမှုကို ထိုသူ ဂရုစိုက်မနေတော့ဘဲ . . . အခန်းတစ်ခုစီသွားကာ တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

ပြီးမှ . . .

“ကဲ . . . လာ . . . ဒါ ခင်ဗျားပြောတဲ့ ပန်းချီဆရာမအခန်းပဲ”

ရဲမှီးပြေးသွားပြီး ဝင်ကြည့်သည်။ ထိုသူက အခန်းမီးများ အားလုံး လိုက်ဖွင့်နေသည်။

“ကဲ . . . ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

ရဲမှီး အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေသော စိတ်နှင့်ပင် အခန်းထဲ နေရာအနှံ့ ဝင်ကြည့်သည်။ ဧည့်သည်တည်းခိုနေသောအခန်းနှင့် လုံးဝမတူဘဲ . . . အခန်းထဲ ဘာဆိုတာပစ္စည်းမှမရှိ . . . ရှင်းလို့နေပေသည်။ ထိုအခန်း၏ လေသာဆောင်ဘက်ထွက်ကာ ကြည့်ပြန်သည်။

သူ့အခန်း ဝရန်တာကို လှမ်းမြင်နေရသည်။

ဟုတ်တယ် ဒီအခန်းပဲဆိုတာ သေချာသည်။

“ကဲ . . . ကိုယ့်ဆရာ ကျွန်တော်တော့ ကျောစိမ့်လာပြီ . . . ပြန်သွက်ကြရအောင်”

လုံခြုံရေးပုဂ္ဂိုလ်က မီးများပြန်ပိတ်ကာ သူ့ကိုလှမ်းပြောနေလေပြီ။

“နေ . . . နေပါဦးဗျာ . . . ဘာလို့ ကျောစိမ့်တာလဲ”

“မနေတော့ဘူးဗျာ . . . အပြင်ထွက်ပြီးမှ ပြောမယ်”

သို့နှင့် အခန်းပြင်ထွက်လာကြပြီး ထိုသူက အခန်းတံခါးကို သော့ခတ်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ . . .

“ဒီအခန်းမှာ လူသေခဲ့တယ်ဆိုတာတော့ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားပြောသလို . . . ဒီအခန်းမှာ ဘယ်ပန်းချီဆရာမမှလည်း မနေဘူး . . . ဘယ်သူမှလည်း ပြုတ်ကျမလာဘူးဆိုတာ ခင်ဗျား ယုံပြီမှတ်လား”

ဒါတောင် . . . ရဲမှီးက မလျော့ချင်သေး။

“ကျွန်တော့်မျက်စိနဲ့ တတ်အပ်မြင်တာဗျာ၊ လက်ရှိအခြေနေအရဆိုတော့ မယုံလည်း ယုံရတော့မှာပေါ့ဗျာ၊ ဒါနဲ့ နေပါအုံး . . . အဲဒီအခန်းမှာ လူသေမှုက ဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်း”

ရဲမှီးက ထိုအခန်းအကြောင်း စိတ်ဝင်စားသွားကာ ထိုလူကို မေးလိုက်သည်။

“အသက်ခပ်ကြီးကြီး လူကြီးတစ်ယောက်ပါဗျာ၊ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ လာအိပ်တာ... ဟိုဆေးတွေ အသောက်လွန်ပြီး အဲဒီကောင်မလေး ဗိုက်ပေါ်မှာတင် ရှောသွားတာလေ၊ နှလုံး... နေမှာပေါ့ဗျာ”

“ဪဒီလိုလား... ဒါလည်း အစိမ်းသေပဲပေါ့ဗျာ”

“အေးဗျ အစိမ်းသေမို့လို့လား မသိဘူး၊ လူသေပြီးမှပဲ အဲဒီအခန်း သရဲအရမ်းခြောက်တော့တာပဲ... သမီးပျိုလေးတွေပါတဲ့ (Family)တွေ လာတည်းရင် သရဲပိုခြောက်တယ်ဆိုပဲ၊

ကလေးမလေးတွေ အိပ်နေတုန်း စကတ်လိုက်လွန်တယ်ဆိုပဲ၊ အဲဒါကြောင့် ဒီအခန်းကို လူပေးမသွင်းတော့ဘဲ ပစ္စည်းတွေ အကုန်ထုတ်ထားတာပေါ့”

ရဲမိုးပြုံးကာ...

“နာဘူးသရဲ ဖြစ်လို့ နေမှာပေါ့ဗျာ”

နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူရယ်လိုက်ကြသည်။

“ဟား... ဟား... ဟား...”

၁၁ ၁၁ ၁၁ ၁၁

သို့နှင့် ထိုသူနှင့်လမ်းခွဲကာ ရဲမိုး ကိုယ့်အခန်းကိုယ် ပြန်လာလိုက်သည်။ ဓါတ်လျှောက်ထဲက ထွက်လိုက်သည်နှင့် သူ့အခန်းခရီးတွင် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဆရာဝန်သုံး(တက်ချီကေ့စ်)နှင့် သွေးပေါင်ချိန်တိုင်း စမ်းသပ်ကိရိယာကို လက်တစ်ဖက်တွင် တွဲကိုင်ထားပြီး... အခြားလက်တစ်ဖက်က တံခါးခေါက်နေလေသည်။

“ကိုရဲမိုး... ကိုရဲမိုး...”

ရဲမိုး ထိုလူနောက်သွားရပ်ကာ...

“ရဲမိုးဆိုတာ ကျွန်တော်ပါပဲ”

“ဪ... ကျွန်တော် ရောက်နေတာကြာပြီဗျာ၊ အခန်းနံပါတ်(1303)မှာ ခင်ဗျားနေမကောင်းဖြစ်နေတယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော်

လာကြည့်တာပါ”

အခုမှ ရဲမိုးသတိရသွားကာ. . .

“ဪ. . . ဝန်ထမ်းကောင်မလေး ခင်အိန္ဒြေ ခေါ်ပေးတာနဲ့ တူတယ်”

တံခါးဖွင့်ရင်း ရဲမိုးပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်သူလဲတော့ မသိဘူး. . . မိန်းကလေးအသံပဲဗျ၊ ဝင်မယ်နော်”

ရဲမိုး ခေါင်းညိတ်ပြရင်း အတွေးတစ်ခုဝင်သွားလေသည်။

“ဪ. . . ဆရာဝန်တွေ အခုတော့များ ရှိကျိုးနေလိုက်တာ. . . ငါ့အမေ မသေခင်ကများ သွားပင့်တာ လာကြည့်ပေးမယ့် လူကိုမရှိဘူး”

“ကိုရဲမိုး ဘာတွေတွေ့ နေတာလဲ”

ရဲမိုးပြုံးပြကာ. . .

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော့်ကို အဖျားလေးတိုင်း ပေးပါအုံး”

ဆေးထိုးဆေးသောက် လုပ်ပေးပြီးသည်နှင့် အခန်းထဲက ဆရာဝန်ထွက်သွားလေသည်။

ခဏအကြာတော့. . .

“ဒေါက်!. . . ဒေါက်!. . .”

“ဖွင့်ထားတယ် ဝင်ခဲ့ပါ”

ခုတင်ပေါ်လှဲနေရာက ရဲမိုး လှမ်းအော်လိုက်သည်။

“ကျွဲ!. . . ကျွဲ!. . .”

ဟူသော တံခါးသံနှင့်အတူ ခင်အိန္ဒြေ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာလေသည်။

“မိုင်လို လာပို့တာပါရှင်”

ခင်အိန္ဒြေ မိုင်လိုပန်းကန်လေး ခုတင်ဘေးခုံပေါ် တင်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်မမှာဘူးနော် မခင်အိန္ဒြေ”

“ကိုရဲမိုး နေမကောင်းဘူးဆိုလို့ ဟိုတယ်က အလကားတိုက်တာပါ ကိုကပ်စေးကြီးရယ်၊ ကိုရဲမိုးမှာတဲ့အတိုင်း ကျွန်မ ဆရာဝန်အောင်ခေါ်ပေးတယ်နော်”

“ကျွန်တော့်နဖူးကို တစ်ချက်လောက်စမ်းကြည့်ပေးပါလား၊ ဆေးသောက်ထားတာ ကိုယ်ပူကျသွားလား သိချင်လို့ပါ”

ရဲမိုး၏နဖူးကို လက်ဖဝါးလေးနှင့် အသာအယာပင် သူမစမ်းကြည့်သည်။

“တော်တော်လေး အခြေအနေကောင်းသွားပြီပဲ”

ရဲမိုး ထထိုင်ကာ မိုင်လိုကိုယူသောက်သည်။ ထိုနောက်မှ တစ်ခုခုကို သတိရသွားဟန်နှင့်. . .

“ကျွန်တော့်အတွက် အလုပ်တွေပိုနေပြီထင်တယ်”

ဒီဟိုတယ်၏ ကျေပွန်လှသော ဝန်ဆောင်မှုကို ရဲမိုးအားနာ

လာမိသည်။

“ဟင့်အင်း. . ကျွန်မကျွတ်ချိန်က (၁၀)နာရီအထိပဲလေ၊ အခုက အော့ဖ်ဖြစ်သွားပြီ အားသွားပြီပေါ့”

(၁၀)နာရီဆိုသည့် အသံကြားသည်နှင့် ရဲမိုးမျက်နှာ ဖြူရော်သွားသဖြင့်. . .

“ကိုရဲမိုး. . ဘယ်လိုနေသေးလဲဟင်”

“ဟင်. . ဪ. . ဘာ. . ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

ထိုနောက်မှ. .

“မင်းရဲ့အချိန်တွေကို ငါယူဖြုန်းသလိုဖြစ်နေပြီ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ကျွန်မက ဒီဟိုတယ်ရဲ့ဝန်ထမ်းပါ။ ဒီမှာလာပြီးတည်းတဲ့ ဧည့်သည်တွေအတွက် တာဝန်ရှိနေရင်. . သူတာဝန် ငါတာဝန်ခွဲနေဖို့ မလိုပါဘူး၊ အရေးကြီးဆုံး နံပါတ်တစ်က ဧည့်သည် စိတ်ချမ်းသာမှုပဲလေ၊ အဟင်းဟင်း. . . ကိုရဲမိုးနားချင်ရင်တော့ ကျွန်မ သွားတော့မယ်လေ”

“အဲသလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး. . ကျွတ်လည်း(Off)သွားပြီဆိုတော့. . ညီမသာ သည်းခံပြီးနေပေးမယ်ဆိုရင် ဒီတစ်ညလောက်တော့ ကျွန်တော့်နားမှာ ရှိစေချင်တယ်”

“ရှင်”

“ဟာ. . အရမ်းမတွေးပါနဲ့၊ ကျွန်တော့်မှာ ညစ်ညစ်ပတ်ပတ်စိတ်မျိုး မရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်နေမကောင်း ဖြစ်နေတော့ စကား

ပြောဖော်လေးလောက်ပါ. . တမျိုးမထင်ပါနဲ့နော် မခင်အိန္ဒြေ”

ရဲမိုး ခပ်မြန်မြန်လေး တောင်းပန်လိုက်သည်။

တော်ကြာ. . သူ့ကို နှာဘူးလို့ထင်သွားအုံးမည်။

ရဲခနဲ. . ဖြစ်သွားကာ ခေါင်းငုံ့သွားသော သူမကိုကြည့်ပြီး

ခေါ် အားနာလွန်းလို့ ဘာဆက်ပြောရမှန်းပင် မသိတော့ပေ။

“အဲသလောက်ဆိုရင်တော့ ဖြစ်ပါတယ်. . ကျွန်မ ဒီည အဆောင်မပြန်ဖြစ်ဘူး. . ဟိုတယ်မှာပဲ ရှိမှာဆိုတော့. . ကိုရဲမိုးနဲ့ ခဏအဖော်နေပေးမယ်လေ”

“ကျေးဇူးပါ အိန္ဒြေ တကယ်ကျေးဇူးတင်တာပါ၊ ကျွန်တော့် ဘဝမှာ ညဆိုတာ ငရဲချိန်ပါပဲ. . နေ့စဉ်အဆိုးဆုံး အသူရကယ်ဘုံသား ဖြစ်နေလားတောင် မသိတော့ပါဘူးဗျာ”

သူမ စိတ်ဝင်စားသွားပုံရကာ. . .

“ပြောပြပါလားဟင်. . ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ”

ရဲမိုး ခုတင်ပေါ်မှဆင်းပြီး. .

“ကျွန်တော်တို့ လေသာဆောင်ဘက်ထွက်ပြီး ပြောကြရအောင်. . ”

ခင်အိန္ဒြေ ခေါင်းညိတ်ပြပြီး နှစ်ယောက်သား လေသာဆောင်ကို ထွက်လာခဲ့သည်။

သူမြင်တွေ့ခဲ့ရသော ဆယ့်နှစ်လွှာအခန်းကို လှမ်းကြည့်တော့ မည်းမှောင်ကာ တိတ်ဆိတ်နေသည်ကို လှမ်းမြင်နေရသည်။

ငါ့ကိုမှရွေးပြီး သိစေချင်တာ အံ့သြလောက်တယ်။ . . ။
 သေသွားတဲ့ မိန်းကလေးက ဘယ်သူများဖြစ်နေမလဲ။ . . ။
 နန်းချယ်ရီများလား။ . . ဓားနဲ့အသတ်ခံရတဲ့ ပုံစံခြင်းတော့
 တူနေတယ်။ . . ။

“ဘာတွေ တွေးနေတာလဲဟင်”

ရဲမိုး အတွေးပျက်သွားကာ။ . .

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါနဲ့ မင်းရော သရဲတစ္ဆေတွေ မြင်ဘူး
 လား။ . . ကြောက်ရောကြောက်တတ်လား”

ခင်အိန္ဒြေ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ ပြုံးလိုက်သည်။ ပြီးမှ။ . .

“အဓိကကတော့ စိတ်ပဲမဟုတ်လား၊ စိတ်က ကြောက်
 တယ်ဆို ကြောက်မှာပဲလေ။ . . မကြောက်ဘူးလို့ ပြောင်းလိုက်ရင်
 ခဏတော့ မကြောက်အောင် ကြိုးစားရပေမယ့် နောက်ကြာလာရင်
 မကြောက်တတ်တော့တဲ့ အလေ့အကျင့် ရလာတာပဲပေါ့။ . .

ဝိညာဉ်ဘဝ ရောက်သွားတဲ့သူတွေဟာ နောက်ဆုံး သူတို့
 သေခဲ့တဲ့နေရာလေးမှာ အစွဲကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီနေရာလေးမှာပဲ
 သုတ္တံတစ်လည်လည် ရှိတတ်ကြတယ်။ သရဲတို့ တစ္ဆေတို့ ဝိညာဉ်တို့
 ဆိုတာ ကြောက်စရာမကောင်းပါဘူး။ . . ခင်တတ်ရင် ပျော်စရာ
 တောင် ကောင်းသေးတယ်”

ရဲမိုး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ရင်းက။ . .

“အင်း။ . . ကောင်းမှာပါ၊ ဒါပေမယ့် ငါ့စိတ်ထဲမှာ ဆယ့်ငါးနှစ်

“အင်း စူးဝင်နေတဲ့ မြင်ကွင်းတစ်ခုကို ဖျက်လို့မရဘူး ဖြစ်နေတယ်၊
 ခုတု။ . . ည(၁၀)နာရီဆိုတဲ့အချိန်ကို ငါအရမ်းမုန်းတယ်၊ ငါ့ရဲ
 မိတ်အာရုံတွေကို မချီမဆန့်ချေဖျက်ခံရတိုင်း နာရီကြည့်လိုက်ရင်
 ည(၁၀)နာရီပဲ။ . . ”

“အဟင်းဟင်း။ . . အဲဒါတော့ ကိုရဲမိုးက အရမ်းစွဲလမ်းလွန်း
 ထွေးနေမှာပါ။ လူ့စိတ်ဆိုတာ လွတ်နေတဲ့ခွက်တစ်ခုပဲ မဟုတ်လား။ . .
 ခွက်ထဲမှာ အညှိထည့်ထားရင် ယင်ကောင်အံ့မှာပဲ၊ ချိုမြိန်တဲ့ပစ္စည်း
 ထည့်ထားရင် ပုရွက်ဆိတ်တက်မယ်၊ ဝတ်ရည်ပြည့်တဲ့ ပန်းလေးတစ်
 ခွင့်ရှိရင် ပျားပိတုန်းတွေလာကြမယ်။

ဒါက ဥပမာပါ။ လွတ်နေတဲ့ ကိုယ့်စိတ်ခွက်ထဲမှာ အနီဌာရုံ
 တွေထည့်ထားရင် အနီဌာရုံတွေ လာမှာပဲ၊ ဓမ္မာရုံထည့်ထားရင်တော့
 အရိယာသတ္တိတွေလည်း ဝင်လာမှာပေါ့။

အနည်းဆုံး အကျိုးမဲ့မဟုတ်တဲ့ ကောင်းသောအသိတွေ
 သတိတွေ ထည့်ထားဖို့ လိုအပ်တယ်။ ကိုရဲမိုး ပြောသလိုဆိုရင် ဆယ့်
 ငါးနှစ်လုံးလုံး ဖျောက်လို့မရတဲ့မြင်ကွင်းဆိုတာ။ . . အခု တွေ့မြင်
 လိုက်ရတဲ့ ပြဿနာနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်တူတဲ့ ပြဿနာတစ်ခုပဲ ဖြစ်ရမယ်
 ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

ရဲမိုး အံ့အားသင့်ရပြန်လေသည်။ ထို့အပြင် သူ့ထက်ငယ်
 မည်ဟုထင်ရသော သူမက သူ့ထက်ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်ပြီး ဘွေးဆ
 မြှော်မြင်နိုင်မှုက လေးစားစရာကောင်းနေတော့၍။ . .

“ကိုယ်ပြောပြမယ် နားထောင်မလား”

“ဒီနေ့တော့ ရှင်အနားယူဖို့ လိုအပ်တယ်. . ကျွန်မလည်း နားချင်နေပြီ”

“အိုခေ. . ဒါဆို အထဲပြန်ဝင်ကြမယ်”

အခန်းထဲ ပြန်ရောက်မှ သူမက ရီမုခ်ကိုယူကာ အခန်းထဲ က အအေးဓာတ်ကိုလျှော့ရင်း. . .

“မင်္ဂလာညချမ်းပါရှင်. . မနက်ဖြန်မှ ပြန်ဆုံကြတာပေါ့”

“ကျေးဇူးပဲ. . ခင်အိန္ဒြေ”

အခန်းထဲမှာ သူတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တော့မှ အခွံ ချည်းဖြစ်နေသော စိတ်နှင့် ပျင်းလာကာ လေသာဆောင်ကို နောက် တစ်ခါ ထပ်ထွက်လာလိုက်သည်။

မှောင်မည်းနေသော ဆယ့်နှစ်လွှာအခန်းဆီ သူ့အကြည့် ရောက်သွားပြန်သည်။

ရုတ်တရက် အခန်းမီးများပွင့်လာရာ သူ မျက်မှောင်ကြုတ် ပြီး ဆက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

ရှင်းလင်းနေသော အခန်းငယ်ထဲ သူ့ကိုကျောပေးကာ ခုံတစ်လုံးပေါ်တွင်ထိုင်၍ ခေါင်းဖီးနေသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုမိန်းမမျက်နှာ သူ့ဘက်လှည့်လာစဉ်. . တခြမ်းခန့် ပေါ် လာခိုက်. . အခန်းမီး ဖျတ်ခနဲ ဖျက်သွားလေသည်။

ရဲမိုး မျက်လုံးပွတ်ကာ ဆက်ကြည့်နေမိသည်။

ဘာမှထူးခြားမှုရှိမလာတော့မှ စိတ်ရှုပ်ထွေးလာပြီး အိပ်ချင် လာသဖြင့် အထဲပြန်ဝင်ပြီး ခုတင်ပေါ်တက်လဲ့၍ မှောက်အိပ်လိုက် တော့၏။

အခန်း(၃)

ခရီးထွက်မည်ဆိုကာ. . ဘယ်ကိုမှ ထူးထူးခြားခြား မရောက်သေးဘဲ. . မွေးရပ်မြေ ပန်းတောဆီ ပြန်လာချင်စိတ်အတွက် သူ့ကိုယ်သူလည်း နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်နေမိသည်။ ခင်အိန္ဒြေကို တောင် နှုတ်မဆက်ခဲ့ရခြင်းအတွက် စိတ်ထဲမကောင်း. . ၊ ဘယ်မှ မရောက်ဖြစ်ပေမယ့်လည်း ဒီကောင်မလေးနှင့် ခင်ခွင့်ရခဲ့သည်ကို တော့ ပျော်မိသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိလှသဖြင့် ဒီမိန်းကလေးကိုများဆိုသော အတွေးက သူ့ရင်ကို ဖိလိုက်ကာသွား

သည်။ ဒီထက်ပိုရင်းနှီးခွင့်များရရင်တော့ မွေးရပ်မြေဆီ တစ်ခေါက် တစ်ကျင်းလောက် အလည်ခေါ်ရမည်။

သူစီးနင်းလာသော (Express)ကားကြီးက မကွေးမြို့ကို တောင် ကျော်ခဲ့ချေပြီ။ မြန်မာပြည်မှာ အမြန်လမ်းမကြီးတွေ ဖောက် လုပ်ပြီးကတည်းက မြန်လိုက်တဲ့ကားတွေ . . . ဟိုတုန်းက တစ်ညအိပ် နှစ်ရက်ခရီးကို . . . ခုများ တစ်မနက်ခရီး။

အပြန်လက်ဆောင်လေး တစ်ည၊တစ်ထွာတောင် မပါဘဲ ရွာထဲဝင်ရမှာတောင် အားနာနေမိသည်။ ကိုယ်၊ကိုယ်တိုင်တောင် ဘာကြောင့် ပြန်လာချင်မှန်းမသိ ပြန်လာခဲ့သည်မဟုတ်လား။

ရေနံချောင်းအထိ မလိုက်တော့ဘဲ ရွာနှင့်နီးသော လမ်း ခုလတ်တွင် သူဆင်းနေခဲ့သည်။ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး လမ်းတစ်ဖက် တူးကာ ဆင်ခြေလျှော မြေနီလမ်းကလေးအတိုင်း ခပ်သွက်သွက် လေး လျှောက်၍လာခဲ့သည်။

အဖျားမရှိတော့လို့ပဲလား . . . ဒါမှမဟုတ် . . . မနေ့ညက ကောင်းကောင်းမွန်မွန် အိပ်လိုက်ရ၍ပဲလား မသိ။ ခါတိုင်းထက် လန်းဆန်းကာ ပေါ့ပါးနေသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်၏ အလှတရားကို လည်း ပျော်ရွှင်စွာ ခံစားနိုင်လေသည်။

မြေကြီးက ရွှေသီးသည်ဆိုသော ပန်းတောမြေ၊ သူ ကလေး အရွယ်တုန်းက ဒီနေရာက တကယ့်ကို သဘာဝအရိုင်းမြေဖြစ်သည်။ အဲ့ဒီနောက်တော့ စာလည်းတတ်ပြီး အမြင်ရှိသောအဖေက မြေရိုင်း

မှ မြေယဉ်ဖြစ်အောင် ပြုပြင်ပြောင်းလဲကာ ပန်းတော၏ ပထမဦးဆုံး တောင်ယာသမားကြီး ဖြစ်၍လာခဲ့သည်။ အောင်လည်းအောင်မြင်ပါ သည်။ အဖေအမည်က ဦးတက်တူ ဖြစ်သည်။

အမေကတော့ ပုံမှန်စိတ် . . . ရှိတစ်လှည့် မရှိတစ်လှည့်နှင့် ဘဝနေဝင်သွားခဲ့သည်။ သူငယ်စဉ်က . . . အဖေ ရွာထဲကမိန်းမတစ် ယောက်နဲ့ ဖောက်ပြန်နေတာကို အမေ ပက်ပင်းမိသွားသည်။

မထင်ထားသည့်မြင်ကွင်းကြောင့် အမေရှော့ခံဖြစ်ကာ . . . နေရာမှာတင် သွက်သွက်ခါအောင် ရူးသွားသည်။

အမေဆုံးပြီး (၂)နှစ်လောက်အကြာမှာတော့ . . . အဖေ အသောက်အစား လောင်းကစားလေးနှင့် ဖြစ်လာသည်။

ကြီးလာမှ . . . အဖေကြောင့် အမေရူးသွားမှန်း ရဲမိုးသိလာ ခဲ့သည်။ အမေနဲ့ပတ်သက်ပြီး အဖေပြောခဲ့သောစကားကို ပြန်ကြား ယောင်နေမိသည်။

“မင်းအမေက တောဖမ်းခံနေရတာကွ ကောင်လေးရ ဘုမ သိဘမသိ တောရှင်းပြီး တောင်ယာတွေဖော်ပစ်တော့ တောစောင့် တောင်စောင့်တွေ ငြိုးပြီး မင်းအမေကို ရူးအောင်လုပ်လိုက်တာ၊ သိပ်ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ် မင်းအမေလိုမဖြစ်ချင်ရင် အဖေစကား ကို နားထောင်ကွ . . . ကြားလား”

ထိုစဉ်က သူ့အသက် ရှစ်နှစ်ကျော်ကျော်အရွယ်သာရှိပြီး အဖေ့သဘောဆန္ဒအတိုင်း နေလာခဲ့ရသည်။ အမေ့ကို ထမင်းတွေ

ဖို့ကိစ္စ သူ့ကို မကျွေးရဘူးဟု တားမြစ်၍ သူမကျွေးရဲပေ။ အမေက ဆာလွန်းလို့ သူ့ကို အော်ဟစ်တောင်းရှာသည်။

တစ်ရက်တော့ အဖေမရှိခိုက် ထမင်းဟင်းနှင့်မုန့်များ နိုင်သလောက်သယ်ယူကာ အမေထံသွားကျွေးသည်။ သူ့ကို မြင်သည်နှင့် အမေမျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် ထလာကာ လည်ပင်းညှစ်တော့သည်။

အဖေပြန်လာတာနှင့်ကြုံပြီး.. သူလွတ်သွားသော်လည်း အမေအရိုက်ခံရသည်။

“အဲ့ဒါကြောင့် မင်းကို သွားမကျွေးနဲ့လို့ ပြောတာ.. မြင်လား.. ငါသာအချိန်မီရောက်မလာရင် မင်းလည်းသေပြီ”

သူ နောက်ထပ် အမေထံမသွားရဲတော့ပါ။ ထိုစဉ်က အဖေမရှိလျှင် အဖေသူငယ်ချင်း ဦးချစ်မောင် အမေ့ကို ထမင်းလာကျွေးပေးသည်။

သူစဉ်းစားရင်း ရွာအဝင်လမ်းဆီ ရောက်လာလေပြီ။ လမ်းလျှောက်ရင်း ရွာထိပ်က ခြံတစ်ခြံကို ရဲမီး အကြည့်ရောက်သွားသည်။ ထိုခြံလေး၏ နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်က မီးခိုးများထွက်နေသည်ကို သူတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟေ့ကောင်.. ရဲမီး..”

အတွေးပျက်သွားပြီး.. လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဦးဝလုံး ဖြစ်နေသည်။

“ဟာ.. ဦးဝလုံး”

“မင်းပြောတော့ ခရီးထွက်တာ တစ်လကြာမယ်ဆို..”
“ဟုတ်တယ် ခဏပြန်လာတာ အဖေကော အိမ်မှာရှိလား”
“ရှိပါကွာ.. မင်းအဖေတက်တူက ဒီရွယ်ရောက်နေတာတောင် အပျော်အပါး အသောက်အစားလေး ရှိမှကွ၊ ရှာထားတဲ့ငွေတွေလည်း အသောက်အစားနဲ့ပဲ လုံးပါးပါးကုန်လို့ သောက်ပြောမကြီးနိုင်ဘဲ သောက်လုံးတွေပဲ ကြီးနေတော့တယ် မောင်မိုးရေ..”
“ခုလောက်ဆို ဒေါ်တူး(Restaurant)ကို ရောက်နေလောက်ပြီပေါ့.. ငါသွားပြီးဟေ့..”

ဦးဝလုံးပြောသည့်အတိုင်း ဒေါ်တူးဆိုင်ဘက် လျှောက်လာခဲ့စဉ်.. ဆိုင်ရှေ့အရောက် အဖေ ထွက်လာနှင့်တိုးလေ၏။

“ဟေး.. သား ရဲမီး”

“အဖေ.. ပြန်တော့မလား”

သူ့ကိုမြင်သည်နှင့် ဆက်ထွက်မလာတော့ဘဲ..

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ကွာ.. လာကွာ တစ်လုံးလောက်ချကြမယ်”
ထိုနောက်.. ဆိုင်ရှေ့စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“အမြည်းကောင်းတယ်ကွ သားရေ.. အင်ခူသုပ်က ငါတို့ပန်းတောနယ်ရဲ့ ဒေသထွက်အစားအစာထဲမှာ နံပါတ်တစ်ပဲ”

“အဖေ အလုပ်မသွားဘူးလား..”

“အလုပ်မှမကောင်းတော့တာကွာ ဘာလုပ်ရမှာလဲ..”
လူငှားတင်တဲ့ ရွာထိပ်က ခြံလေးပဲ ကျန်တော့တာကွာ”

“ဒါနဲ့ အခု အဲဒီခြံလေးမှာ လူငှားရပြီလား”

ဦးတက်တူ သူ့ကိုမျက်လုံးပြူးကြည့်ကာ . .

“ဟာ . . မင်းကလည်း နန်းချယ်ရီ မောင်နှမ အဲဒီမှာသေပြီး ကတည်းက အငှားထပ်မရတော့တာ ဒီနေ့ထိပဲလေ၊ ဘယ်သူက ကော အဲဒီမှာလာနေရဲမှာလဲ . . ဒီလောက် သရဲခြောက်တဲ့ခြံကို . .

ဟိုညကတောင် အဲဒီခြံရှေ့မှာ နန်းချယ်ရီ လမ်းလျှောက်နေတာကို ရွာထဲကလူတွေ တွေ့တယ်လို့ပြောတယ်၊ ညဆိုအဲဒီခြံရှေ့က ဘယ်သူမှ လမ်းဖြတ်မလျှောက်ရဲကြတော့ဘူးလေ၊ သား . . သောက်လေကွာ”

ခုလေးတင် ထိုခြံလေးထဲမှာ သူတွေ့ခဲ့တာက မီးဖိုချောင်မှာ ဟင်းချက်နေလို့ ထွက်နေတဲ့ မီးခိုးတွေပါ . .

ရဲမိုး ပင့်သက်ရှိက်ပြီး အရက်ခွက်ကို မော့ချပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်တော့ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ အဖေ့ပေးသမျှသောက်ရင်း အမြည်းစားရင်းနှင့်ပင် တစ်လုံးကုန်သွား၍ ကျသင့်ငွေရှင်းကာ ထပြန်လာခဲ့ကြသည်။

“ဟေ့ . . ရဲမိုး”

ရဲမိုးလှည့်ကြည့်တော့ . . ဆိုင်ထဲကထွက်လာသော ဦးချစ်မောင်က အတော်လေးမူးလာသည့်ပုံနှင့် . .

“မင်းကို ငါ ဘာမှာလိုက်လဲ . . အော့ . . ဂစ်”

“ဟုတ် . . ကျွန်တော် ခဏပြန်လာတာပါ”

“ခဏလည်းမပြန်နဲ့ . . ဘယ်တော့မှပြန်မလာနဲ့၊ ဒီရွာမှာ လူယုတ်မာနဲ့ လူညံ့ နှစ်မျိုးပဲရှိတယ် . . ရှင်းလား၊ ငါကတော့လူညံ့ပဲ . . ယုတ်တော့မယုတ်မာဘူး”

ထိုစဉ် အဖေက . .

“ချစ်မောင် မင်းမူးရင် ပြန်အိပ်တော့ကွာ . . လာ . . သား သွားမယ်”

အဖေစကားဖြတ်ပြီး ရဲမိုးကိုပခုံးဖက်ခေါ်သွား၍ ဦးချစ်မောင် . . တဟားဟား ရယ်မောရင်း နောက်တွင်ကျန်ခဲ့သည်။

ဦးချစ်မောင်စကားကို အဖေသဘောမကျသော်လည်း ရဲမိုးမှာ ဘာမှမပြော။ အိမ်ရောက်တော့ အိပ်ချင်ပြီဆိုကာ အခန်းထဲဝင်သွားသဖြင့် သူလည်းသူ့အခန်းသို့ဝင်ကာ ခုတင်ပေါ် လဲလျောင်းလိုက်စဉ် . . မှန်ဘောင်သွင်းထားသော အမေ့ခါတ်ပုံနှင့် သူ အကြည့်ချင်းဆုံသွားသည်။

လောကဓံ၏ ရိုက်ပုတ်ချက်ကြောင့် အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် အိုစာလွန်းလှသော အမေ့ကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက သူ ဒီအရွယ်သာဆို အမေဒီလောက်မအိုသွားဘူးဟု . . ယူကျုံးမရတွေးဖြစ်သည်။

သူ ခုတင်ပေါ်က ခေါင်းအုံးလေးကို ယူကြည့်မိသည်။ ဒီခေါင်းအုံးလေးက အမေအိပ်ခဲ့တဲ့ ခေါင်းအုံးလေးပဲ၊ အမေရဲ့ ဘာနဲ့ အသက်တွေ ဒီခေါင်းအုံးထဲမှာ ကျန်ရှိနေအုံးမည်အထင်နှင့် သူနမ်း

ခိုက်လိုက်သည်။ အမေ့ကို သတိရလွန်းစွာ ခေါင်းအုံးထဲ မျက်နှာနှစ်
၍ နမ်းရှုပ်နေမိသည်။

“မလိမ္မာတဲ့သားကို ခွင့်လွှတ်ပါအမေ”

ထိုစဉ် ခေါင်းအုံးကို တစ်စုံတစ်ယောက် ဆွဲယူလိုက်သဖြင့်
ရဲမိုးမျက်နှာနှင့် ကွာသွားသည်။

ရဲမိုးမြင်တွေ့လိုက်ရသည်က ဓားဒဏ်ရာနှင့် သွေးများစွန်း
ထင်နေသော . . သူ့ရှေ့တွင် မတ်တတ်ရပ်နေသည့် . . မိန်းမတစ်
ယောက်ဖြစ်သည်။

“နင်တို့ကို မကျေနပ်ဘူး”

“အား!”

ရဲမိုးအော်သံကြောင့် အဖေအပြေးရောက်လာကာ . . .

“ရဲမိုး ဘာဖြစ်တာလဲ”

အဖေရောက်လာတော့ စောစောကမိန်းမ မရှိတော့ပေ။

ရဲမိုး လွင့်ထွက်သွားသောစိတ်အား မနည်းပြန်စုစည်းလိုက်
ရသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“အား . . ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ကြွက် . . ကြွက်ဝင်တိုးလို့ လန့်
အော်တာ”

“မင်းကွာ . . ငါ့မှာ ဘာများဖြစ်သလဲလို့ ကဲ . . ကဲ . . (၁၀)
နာရီထိုးပြီ အိပ်တော့”

(၁၀)နာရီ . . . ။

ရဲမိုး လက်ကနာရီကို မယုံကြည်နိုင်သလို ပြန်ငုံကြည့်လိုက်

သည်။ ဘုရားရေး . . . ။

(၁၀)နာရီ . . . ဒီသောက်နာရီဆို သောက်ပြဿနာတစ်ခုခု
ထက်လာပြီ . . . သောက်ချီးပဲကွာ . . ငါ . . သောက် . . . ။

ရဲမိုး ခေါင်းကိုခါထုတ်ကာ မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းကို
ချောက်ဖျက်သော်လည်း ဖျောက်လို့မရ။ တစ်ဘဝလုံး ဒုက္ခပေးလာ
သောပုံရိပ်တွေ . . ရဲမိုး ဆောက်တည်ရာမဲ့စိတ်တွေနှင့် ဖျာယာခတ်
သွားစဉ် အမေ့ဓာတ်ပုံဆီ အကြည့်ရောက်သွားသည်။

အမေက မျက်လုံးပြူးပြီး လှမ်းကြည့်နေသည်ဟု ထင်ရသ
ဖြင့် . . သူ မီးပိတ်ကာ ခေါင်းမြီးခြုံအိပ်လိုက်သည်။

အိပ်ပျော်ကာစရှိသေး စားပွဲပေါ်က နာရီလက်တံ ‘ချပ် . .
ချပ် . . ’ဆိုသောအသံမှာ နားထဲတိုးဝင်လာသဖြင့် ရဲမိုး ဇတ်ခနဲ လန့်
နိုးလာခဲ့သည်။

မျက်စိရှေ့က အမေ့ရဲ့ဓာတ်ပုံက ပြူးပြီးကြည့်ဆဲ . . .

ရဲမိုး ခုတင်ပေါ်က လူးလဲထလာကာ အမေ့ဓာတ်ပုံဘောင်
ကို စားပွဲပေါ်မှောက်ချထားလိုက်မိတော့သည်။

“သားကို ခွင့်လွှတ်ပါ အမေရယ်”

“နင်တို့ကို မကျေနပ်ဘူး”

ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး မြောက်ခနဲဖြစ်ကာ သွေးတွေပါ ဆူ

ပွက်ကာသွားသည်။ အမေအသံလား တခြားတစ်ယောက်ရဲ့အသံ
လား ဆိုတာတော့ ရဲမိုး ဝေခွဲမရဖြစ်နေသည်။ ထို့နောက် ရဲမိုး သတိ
ရသွားကာ... ဒီအသံက အမေအသံ မဟုတ်...။

သို့သော်... ဘာမှ ထူးခြားမှု ဆက်မဖြစ်လာတော့သဖြင့်
ရဲမိုး ပြန်အိပ်ရန် ခုတင်ပေါ်တက်လိုက်သည်။ အမေဓာတ်ပုံကို ကျော
ပေးကာ စောင်ခြုံပြီးအိပ်လိုက်သည်။ အိမ်နံရံကို မျက်နှာမူကာ သူ
စိတ်ချလက်ချ အိပ်ရန်ပြင်လိုက်စဉ်...။

“ဂျွတ်!.. ဂျွတ်!.. ဂျွတ်!..”

မျက်နှာမူရာနံရံထဲက ဖောက်ထွက်လာသော အသံ...။

မှိတ်ထားသော မျက်လုံးကို ရဲမိုး ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။
သူမျက်နှာမူထားရာ နံရံထဲက ခေါင်းတစ်လုံး ထိုးထွက်လာနေလေ
ပြီ။ ဆံပင်များ ကွလာသည်။ ထိုခေါင်းသည် မိန်းမခေါင်းဖြစ်ပြီး
ဆက်လက်တိုးဝင်လာလျက် ကြည့်နေသော ရဲမိုးအပေါ်ကို အုပ်မိုး
လာလေသည်။

“အား!”

ရဲမိုး ခုတင်ပေါ်က လူးလဲထလိုက်သည်။ သူ့အော်လိုက်မှု
နံရံထဲက ထွက်လာနေသောခေါင်းလည်း ပျောက်သွားလေသည်။
ဒီတစ်ခါတော့ ရဲမိုးအဖေလည်း ကြားပုံမပေါ်ပေ။

သူ ဆိုင်ကယူလာသော ပုလင်းတစ်ဝက်ခန့်အရက်ကို အ
ကုန်မော့သောက်လိုက်လေသည်။ အရက်ကလေးဝင်သွားမှ ရဲဆေး

လေးဝင်သွားသလို အကြောက်နည်းနည်းပြေသွားသည်။

ထိုစဉ် ‘ခွီး.. ခွီး..’ အသံကြား၍ သူ ပြတင်းပေါက်ကို
ထွက်ကြည့်မိသည်။ သူ ပြတင်းပေါက်က လှမ်းကြည့်လျှင် သူတို့
လူငှားတင်သောခြံလေးကို လှမ်းမြင်ရသည်။ အဖြူရောင်အခိုးအငွေ့
လေးတစ်ခု သူတို့ပိုင်သော ခြံလေးဆီ တရွေ့ရွေ့သွားနေသည်ကို
ရဲမိုး မြင်နေရသည်။ ရဲမိုး မျက်တောင်မခတ် လိုက်ကြည့်နေရာ ထို
အဖြူရောင်အခိုးအငွေ့လေး ခြံထဲဝင်သွားသည်နှင့် လူမရှိသော အိမ်
မှာ မီးလင်းလာလေသည်။

ဘာကိုမကျေနပ်တာလဲ..

ဒီမိန်းမ ငါ့ကိုပဲ ဘာလို့ ညတိုင်းလာခြောက်နေရတာလဲ..

ရဲမိုး စိတ်ထဲနာကျင်ခံခက်မှုနှင့် အရက်၏ လှုံ့ဆော်မှုတို့
ပေါင်းစပ်ကာ စိတ်ကူးရိုင်းသွားသည်။

“ဒီည.. ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်နဲ့ စာရင်းရှင်းမယ် နန်းချယ်ရီ..”

ခင်ဗျားကိုမကြောက်ဘူး.. ကျုပ် လာပြီ”

ရဲမိုး တွေဝေမနေတော့ဘဲ အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။
အဖေ့ကိုလှမ်းကြည့်တော့ သူ့အခန်းထဲမှာ အရက်ထိုင်သောက်နေ
လေသည်။

ရဲမိုး၏ခြေလှမ်းများက ရွာထိပ်ကခြံရှိရာဆီ မှန်မှန်ကြီး
လျှောက်၍လာခဲ့သည်။ ဒီလမ်းကို ဒီအချိန် ရွာခံတောင် မလျှောက်ရဲ
မှတော့.. ဒီခြံကို ဘယ်သူကရော လာနေရဲပါတော့မလဲ..။

ဒီလောက် နှစ်တွေကြာနေပြီ.. ခင်ဗျားကျွတ်ဖို့ ကောင်းနေပြီ နန်းချယ်ရီ.. ကျေးဇူးပြုပြီး ဒုက္ခမပေးပါနဲ့တော့...။

လမိုက်ညဖြစ်လင့်ကစား ကြယ်ရောင်လရောင်နှင့် ရွာလမ်းအား ဖွေးဖွေးလွလွ မြင်ရနေသည်။ နေဝင်သည်နှင့် နန်းချယ်ရီ ခြံထဲမှ လမ်းထွက်လျှောက်သည်ဆိုသော သတင်းက နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့သည့်တိုင် ယနေ့အထိ ရွာခံလူထု၏ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှု စိတ်မှာ လွှမ်းမိုးထားဆဲပင်...။

ဝန်ခံရလျှင် သူလည်း ဒီလိုအချိန်ကြီး ဒီလမ်းကိုလျှောက်ဖို့ ဆိုတာ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မကူးခဲ့။ ကိုယ့်အခန်းထဲကိုယ် စောင်ခေါင်းမူးခြံအိပ်နေတာတောင် လာလာနှောင့်ယှက်နေသော နန်းချယ်ရီအား သူအလွန်ပင် ကြောက်ရွံ့ခဲ့ပါသည်။

ရဲမိုး ဘဝတစ်လျှောက်လုံး မဇ္ဈယုတမယ် ခံစားခဲ့ရသည်။

ဒီနေ့ည ဒီလိုစိတ်ကူးနှင့် ဒီသတ္တိမျိုး ဘယ်ကနေဘယ်လို ရောက်ရှိလာသည်မသိ။ ကြောက်ရပါများလွန်းလို့ မကြောက်တော့တာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ အရက်ကြောင့်များလား.. တစ်ခါမှ ဒီလောက်အများကြီး မသောက်ဖူးခဲ့.. တစ်ခါတလေ အိပ်ပျော်ချင်လို့ တစ်ပက်နှစ်ပက် ကောက်သောက်လျှင်တောင်.. ချာချာလည်နေသော သူလိုအူရိုင်းက.. ဒီတစ်ခါ တစ်ပိုင်းလောက်က နေသာထိုင်သာရှိနေသည်။ မူးတော့မူးပါသည် ယိုင်မသွား...။

သွားနေရင်း ဒီလမ်းဒီခြံကို သူငယ်ငယ်ကသွားလာခဲ့ပုံလေး

တို့ ပြန်မြင်ယောင်လာသေးသည်။

သူ၏ ခြေလှမ်းများ မီးလင်းနေသောခြံရံ ရောက်သွားချိန်မှာ တစ်ချက်တော့တုံ့သွားရသည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူရပ်နေသော နေရာလေးက သူငယ်ငယ်တုန်းက ထွက်ပြေးရင်း လဲကျသွားသော နေရာလေးဖြစ်သည်။

ရဲမိုး ခြံတံခါးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် လင်းနေသောမီးများ အကုန်ပိတ်သွားကာ မှောင်မဲသွားလေသည်။

ထိုစဉ်..

“ဝူး.. အူး.. အူး.. ဝူး..”

“ဂျိုင်း!..”

“အမလေး!.. သောက်ပလုတ်တုတ်၊ လန့်လိုက်တာကွာ”

မူးနေသောအရှိန်လေးပင် ပြောသွားသည်။

ရွာဘက်ဆီမှ ဆွဲဆွဲငင်ငင်အူလိုက်သော ခွေးအူသံနှင့် ခြံထဲက အိမ်တံခါးမကြီး ပွင့်ကျလာသံကြောင့် ရဲမိုး ကြက်သီးဖြန်းခနဲထကာ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး သေးကျသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

သို့သော် အံ့ကြိတ်ပြီး စိတ်တင်းကာ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်ဝင်လာလိုက်သည်။ ခြံထဲကအိမ်က ဟောင်းနွမ်းနေကာ ယိုယွင်းပျက်စီးနေလေပြီ။

အိမ်ထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် အမှောင်ထဲမှ မိန်းမမျက်နှာတစ်ခြမ်းကို မြင်ကာ ဆက်မဝင်ရဲတော့ဘဲ ကြက်သေ၊သေသွားရသည်။

သူ လရောင်ဖြင့် သေချာကြည့်မှ ပန်းချီကားမှန်း သိလိုက်သည်။ မိန်းမမျက်နှာပုံဖြစ်ပြီး တစ်ခြမ်းကို အမှောင်ထားကာ တစ်ခြမ်းကို အလင်းဖွင့်ရေးထားသောပုံ ဖြစ်သည်။ ဟိုတယ်တွင် သူမြင်တွေ့ခဲ့သော အသတ်ခံရသည့် ပန်းချီဆရာမ၏ပုံနှင့် တထေရာထဲ တူနေသဖြင့် ရဲမိုး အလွန်အမင်း အံ့သြသွားခဲ့ရသည်။ ဒါဆို ဟိုတယ်မှာ သူ့ကို ကိုယ်ယောင်ပြနေတာ နန်းချယ်ရီ ပဲပေါ့...။ ရဲမိုးတွေကာ... အဖြေရသွား၏။

ထို့နောက် မှောင်မဲနေသော အိမ်ကြီးထဲ ဖြည်းညင်းသော ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် နံရံကိုလက်နှင့်စမ်းကာ ဆက်ဝင်လာလိုက်သည်။ ကြောက်ကလည်း ကြောက်နေသည်။ အရက်မသောက်ထားလျှင် နေရာမှာတင် ရှောင်ဖြစ်ကာ သေသွားနိုင်သည်။

တစ်နေရာအရောက် အခန်းတစ်ခုမှ မီးလင်းလာလေသည်။ ဝါးကိုအလယ်က ခြမ်းကာ အခန်းဖွဲ့ထားသဖြင့် ဟနေသော နေရာများကြားက အလင်းရောင်ထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာသို့သွားကာ အထဲကို သူ့ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။

ရေချိုးပြီးကာစ ရေစိုနေသော ဆံပင်ကို တဘတ်နှင့် သုတ်နေသော ရှင်းသန့်နေသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရဲမိုး တွေ့လိုက်သည်။ ရင်ရှားထဘီကို ချွတ်ချလိုက်ကာ... ဗီရိုထဲက အဝတ်တစ်စုံကို ထုတ်လဲနေသော သူမကို ရဲမိုး ရင်သပ်ရှုမောစွာ ကြည့်နေမိသည်။ ခြောက်နေသော သူမဆံကေသာကို ခါရင်း ဝင်ကြည့်နေ

သော သူမအလှကို... သူငေးမဆုံးဖြစ်နေခဲ့သည်။

ထိုစဉ်... ခေါင်းစွပ်အနက် ဝတ်ထားသောလူတစ်ယောက် အခန်းထဲဝင်လာကာ ဓားကောက်ကြီးဖြင့် သူမကို ရက်ရက်စက်စက် ခုတ်ပိုင်းလေတော့သည်။ သူမလည်း သွေးအလိမ်းလိမ်းဖြင့် ကြမ်းပြင်ပေါ် လိမ့်ကျသွားလေသည်။ ရဲမိုး မလှုပ်ရဲတော့ဘဲ ဆက်ကြည့်နေတော့ အခန်းထဲက သူမရဲ့ကြောက်စရာကောင်းသော မျက်နှာကြီးက ထရံပေါက်ဆီသို့ 'ဝုန်း'ခနဲ ရောက်လာလေသည်။

“ဟာ!... အား!!... ”

အခန်း(၄)

“ကိုရဲမိုး”

“ဟင်!..”

ရဲမိုး လန့်နိုးကာ ထထိုင်ပြီး ကြောင်အ, ကာကြည့်သည်။
သူတယ်လိုလုပ်ပြီး ဟိုတယ်ကိုပြန်ရောက်နေတာလဲ..
သွေးလေချောက်ချားစွာတွေးရင်း ခေါင်းထဲမှာ တဆတ်ဆတ်နာကျင်
လာ၍ အသာပြန်လွဲချလိုက်သည်။

ခင်အိန္ဒြေ သူ၏ခုတင်နားသို့ လျှောက်လာပြီး...။

“မိုးတောင်မလင်းသေးဘူး၊ ကျွန်မ စိတ်မချလို့ တစ်ခေါက်
ပြန်လာတာ.. ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ အဖျားပြန်တက်ပြီး ကိုယ်တွေ
တအားပူလာလို့.. ရှင့်ကို ရေပတ်ဝတ် တင်ပေးနေတာလေ”

“ဒါ.. ဒါဆို.. ကျုပ်ဘယ်မှ မသွားရသေးဘူးပေါ့”

“အဟင်းဟင်း.. ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲ ကိုရဲမိုးရဲ့ ကျွန်မတို့
လေသာဆောင်မှာထွက်ပြီး စကားပြောကြတယ်၊ ပြီးတော့ လူချင်းခွဲ
ကြတယ်.. ရှင်အိပ်ပျော်သွားတယ်လေ၊ ဘာလဲ.. ပန်းချီဆရာမကို
အိပ်မက်ထဲမှာ ထပ်တွေ့ပြန်ပြီလား”

“မဟုတ်ဘူး ခင်အိန္ဒြေ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ငါအမြဲတမ်းမက်ပြီး
ကြောက်နေခဲ့ရတဲ့အိပ်မက်ပဲ.. ဒါပေမယ့် ရွာကို ငါတကယ်ပြန်
ရောက်ခဲ့တယ်”

“ကောင်းလိုက်တာ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှမကုန်ဘဲ ခရီးသွားနေ
ရတာလေ အဟင်းဟင်း..”

ခင်အိန္ဒြေက သူမရဲ့အပြုံးလှလှလေးဖြင့် ရယ်ကာ ပြော
သည်။

“မရယ်ပါနဲ့ကွာ.. အဲဒါ ငါ့ရဲ့ဒုက္ခအစစ်ကြီးပါ၊ ငါအခု ခရီး
ထွက်လာပြီး ဒီမှာလာတည်းနေတာက.. အဲဒီနေရာက အဲဒီဒုက္ခနဲ့
ဝေးလိုဝေးငြား ရှောင်ထွက်လာတာ”

သူမ ပင့်သက်လေးချ၍..

“ရှင်.. စိတ်ကုဆရာဝန်နဲ့ ပြကြည့်ပါလား”

“ငါရူးသွားပြီလို့ မင်းပြောချင်တာလား!”

“စိတ်ကုဆရာဝန်ဆိုတာ စိတ်ဝေဒနာခံစားနေရတဲ့သူအား
လုံးကို ကုသတဲ့သူလေ”

ရဲမိုးတစ်နေရာကို အချိန်ကြာကြီး စူးစိုက်ကြည့်နေရင်း
က...

“ငါခံစားနေရတာကို စိတ်ကုဆရာဝန်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး
ခင်အိန္ဒြေ.. အမှန်တော့ ငါ့ဘာသာပဲ ပြန်ကုမှရလိမ့်မယ်”

သူမ မျက်လုံးအကြည့်လေးတွေ လက်ခနဲဖြစ်သွားပြီး..

“အဲဒီစကားတစ်ခွန်းကိုတော့ ကျွန်မသဘောကျတယ်..
ကိုရဲမိုးလိုအပ်ရင် ကျွန်မလည်းကူညီမယ်လေ”

“မင်းက ဘယ်လိုကူညီမှာလဲ”

“ဪ.. ဘေးက အားပေးတာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

“ကောင်းတယ်ကွာ.. လောလောဆယ် ငါ့စိတ်ထဲမွန်းကြပ်
နေတဲ့ အကြောင်းအရာလေးကို မင်းနားထောင်ပေးရင် သိပ်ကောင်း
မှာပဲ”

“အင်း.. နားထောင်မယ်”

“အဲဒီတုန်းက ငါ့အသက်က ကိုးနှစ်ဝန်းကျင်လောက်တော့
ရှိလိမ့်မယ်၊ ဒီလိုကွာ.....”

“မသိဘူး”

“ဟ. . မင်းတို့ခြံမှာလာဌားတဲ့ ဧည့်သည်တွေတောင် မင်း မသိဘူးလား”

“သိမလားကွ မင်းကလည်း. . ညက အဖေတို့ပြောနေကြ တာတွေ မောင်နှမနှစ်ယောက်တဲ့၊ အစ်ကိုက ငါတို့ဆီမှာ နှစ်ရှည် သီးနှံစိုက်ဖို့ သုသေသနလာလုပ်တာတဲ့. . ညီမက ပန်းချီဆရာလို့ ပြောတာပဲ၊ ငါတို့ အညာရဲ့ရှုခင်းတွေကို ပန်းချီရေးချင်လို့ လိုက်လာ တာတဲ့”

“ဟဲ့. . ဟဲ့. . ချောလား”

“ဟာ. . ငါမသိပါဘူးဆို”

“ငါတို့ လောင်းကြမလား၊ ငါက အခုလာတဲ့ဧည့်သည်တွေ ချောရမယ်. . ကျောင်းဖွင့်ရင် မုန့်ဝယ်ကျွေးကြေး”

ဘေးတွင်ရပ်နေသော သူငယ်ချင်း ဖိုးထူးက. . .

“လောင်းမယ် ငါကရုပ်ဆိုးတဲ့ဘက်က၊ ငါ့ဘက်က ဘယ်သူ ပါမလဲ”

“ရဲမိုး မင်းမပါဘူးလား”

“မပါဘူးကွာ. . မမြင်ရတာကြီး မှန်းပြီးမလုပ်ချင်ဘူး”

“မင်းအရူးပဲ”

ကလေးတစ်သိုက် ဆူညံပွက်ထနေတုန်း ကားဂိတ်ကို သွား ကြိုသော ဦးဝလုံး သုံးဘီးဆိုင်ကယ်လေး ရွာထဲသို့ဝင်လာလေပြီ။

ဒီနေ့ မြို့ကဧည့်သည်တွေ ရောက်လာမည်ဟု သတင်း ကြား၍ ရဲမိုးတို့ကလေးအုပ်စု ရွာထိပ်က ကစားကွင်းထဲမှာ စုရုံးနေကြ သည်။

ရွာထိပ်က သူတို့ဌားစားသောခြံလေးနှင့် ကစားကွင်းက မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာတွင်ရှိသည်။

သူတို့ကလေးအုပ်စုတွေ ပျော်စရာ ကစားစရာဆိုလို့ ထို မြေကွက်လပ်လေးသာရှိသဖြင့် ထိုနေရာသို့ ကျောင်းပိတ်ရက်တိုင်း ပုံမှန်ရောက်ကြသည်။

ထိုနေရာကို ရွာက ကလေးကစားကွင်းလည်း လုပ်ပေးထား ၍ ရဲမိုးတို့အုပ်စု၏ ဆုံနေကြနေရာလေးတစ်ခုလည်း ဖြစ်လေသည်။

“ရဲမိုး မြို့ကဧည့်သည်တွေက ဘယ်သူတွေလဲ”

ရွာထိပ်ကခြံရှေ့အရောက် ဆိုင်ကယ်နောက်တွဲပေါ်မှ
မောင်နှမနှစ်ယောက် ဆင်းလာသောအခါ ချောသောဘက်က
လောင်းကြသော အောင်တိုးတို့အုပ်စု ကခုန်ကာပျော်ကြသည်။

တကယ်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်မှာ မင်းသား မင်းသမီး
တွေလားဟု ထင်ရလောက်အောင် ချောကြလှကြကာ မိန်းကလေး
၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်သည်လည်း တော်တော်လှသည်ဟု ပြောရ
ပေမည်။ သုံးဘီးဆိုင်ကယ်မောင်းသော ဦးဝလုံးတောင် ငမ်းချင်နေ
ပြီလား မသိ၊ သူ့ရဲ့အိတ်ဆောင်ဘီးလေးထုတ်၍ ဘိုကေလေး၊သ
ကာသကာနှင့် ကောင်မလေးကို လိုက်ကြည့်နေ၏။

အသက်လေးဆယ်လောက်ရှိပြီး လူကဝလည်းဝ ပုလည်း
ပူပြီး မျက်နှာကလည်း ပြည့်ဖောင်းဖောင်းကြီးဖြစ်၍ သူပြုံးလျှင် ချစ်
ဖို့ကောင်းပါသည်။ သူ့အား တစ်ရွာလုံးက ဦးဝလုံးဟုခေါ်ကြသည်။
နာမည် အရင်းက အေးလွင် ဖြစ်သည်။

နောက်ရက်များ ပုံမှန်အတိုင်း သွားဆော့ဖြစ်ကြသော်လည်း
ထိုညည်သည်ကိစ္စ ကလေးများစိတ်ထဲတွင် မရှိကြ။ ကလေးသဘာဝ
ဆော့ကစားပြီး ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ရဲမိုး စိတ်ထဲမှာလည်း ထိုအတူ
သို့သော်လည်း တခြားကလေးများနှင့်မတူသောအချက်က ရှိလေ
သည်။

၆၄ ၆၅ ၆၆ ၆၇

တစ်နေ့တော့ ကိုသူရနှင့် နန်းချယ်ရီတို့ မောင်နှမနှစ်
ယောက် ယာခင်းထဲတွင် အလုပ်ကိုယ်စီဖြင့် ရှိနေကြသည်။

ကိုသူရက ယာခင်းထဲဆင်းကာ တိုင်းတံတစ်ချောင်းနှင့် မြေ
ဆီလွှာ အနေအထားကို လေ့လာနေ၏။

နန်းချယ်ရီကတော့ ယာခင်းအစပ်တွင် ရှုခင်းပန်းချီ ဆွဲနေ
လေ၏။

ထိုစဉ် ဦးချစ်မောင်နှင့် ဦးဝလုံးတို့ ထိုနေရာကို ရောက်လာ
ကြသည်။

“သမီး ဘာတွေဆွဲနေတာလဲ”

နန်းချယ်ရီလှည့်ကြည့်ကာ ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဒါ.. . တောသူဌေး ဦးချစ်မောင်တဲ့. . . တောထဲမှာ ကြိုက်

တဲ့နေရာက ထင်းခုတ်လို့ရလို့ တောသူဌေးလို့ပြောတာပါ။ . ဟဲဟဲ”

ဦးချစ်မောင်က လက်ကမ်းပေးသဖြင့် သူမလည်း မကောင်းတတ်ကာ လက်ကမ်းပေးလိုက်ရသည်။

ကိုသူရ အသံကြား၍ ယာခင်းထဲက တက်လာသည်အထိ ဦးချစ်မောင် နန်းချယ်ရီလက်ကို မလွှတ်သေး။ . .

ကိုသူရိန် အနားရောက်လာပြီး သူညီမလက်ကို ဆွဲဖြုတ်ကာ ဦးချစ်မောင်အား သူ့လက်ကိုကမ်းပေးလိုက်သည်။

ဒီတော့မှ နန်းချယ်ရီလည်း အသက်ရှူချောင်သွားရတော့သည်။

ရဲမိုးတို့ ကလေးအုပ်စု ကစားပြီး၍ အဝတ်လွှမ်းနေသော နန်းချယ်ရီကို ဘာရယ်မဟုတ် လွှမ်းကြည့်နေကြသည်။

“အမကြီးက ချောတယ်နော်”

ထိုစဉ် ထော်လာဂျီမောင်းလာသော ဦးဝလုံးတစ်ယောက် နန်းချယ်ရီတို့ အိမ်ရှေ့ကအပြတ် အဝတ်လွှမ်းနေသော သူမကို တွေ့သွားသောအခါ ထုံးစံအတိုင်း သူ၏ ဘီးကိုထုတ်ကာ ဖီးရလေသည်။ ဘီးဖီးရင်း နန်းချယ်ရီကို ငေးကြည့်လာခဲ့ရာ ထော်လာဂျီ မြောင်းထဲ ထိုးကျလေသည်။ ရဲမိုးတို့တစ်သိုက်လည်း ဝါးခနဲ ရယ်လိုက်ကြလေသည်။

နောက်ပိုင်း ဦးဝလုံးကြီးထမင်းစားရင်တောင် ပန်းကန်လေး ကိုင်ကာ နန်းချယ်ရီတို့အိမ်နားက ညောင်ပင်အောက်တွင် လာစား

လေ့ရှိသည်။ နန်းချယ်ရီကို တွေ့လိုတွေ့ငြား လာစောင့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်သည်များ ရဲမိုးတို့အိမ်ကို မကြာခဏလာလည်ပတ်ကြသည်။

ရဲမိုး၏ကလေးအတွေးနှင့် တွေးကြည့်ရသလောက် သူတို့ ခိုင်သောခြံဖြစ်၍ ငှားခလာပေးကြသည်ဟု ထင်သည်။ နန်းချယ်ရီတို့က သဘောလည်းကောင်းကြပါသည်။

“သားလေး ဒီနေ့ကျောင်းမသွားဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့မမ ဒီနေ့ စာမေးပွဲဖြေလို့ အစောကြီးပြန်ရတယ်”

“လိမ္မာလိုက်တာ၊ ရော့ . . ဒါ သားအတွက် မမမုန့်လုပ်လာ

တာ”

“မမ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“လာကြကွ ဒီမှာရေနွေးသောက်ကြဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ . . ဦးလေး”

ဦးတက်တူက ရေနွေးဗန်းချ၍ နေ့ခံသဖြင့် နန်းချယ်ရီတို့ မောင်နှမ ဆက်တီမှာ ဝင်ထိုင်ကြသည်။

“မင်းတို့လုပ်ငန်းတွေရော ပြီးလုပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်က တာဝန်တော့ ပြီးပါပြီ ပြန်လို့တော့ မရသေးဘူးဗျ၊ နောက်တစ်ဖွဲ့က ရောက်လာမှာဆိုတော့ ကျွန်တော် သူတို့ကိုစောင့်ပြီး လုန်ငန်းလွှဲပြီးမှပဲ ပြန်ရမှာလေ”

“ဪ . . ဒီလိုလား၊ ဒီရွာမှာပဲ အပြီးနေလိုက်ကြပါတော့လားကွာ တို့ရွာက ပျော်စရာကောင်းပါတယ်ကွ”

“ဟုတ် . . သမီးလည်းပျော်ပါတယ် ဦးလေး၊ အစားအသောက်လည်း ပေါတယ် . . လေကောင်းလေသန့်လည်း ရတယ်၊ ရန်ကုန်မှာက မီးခိုးပဲရွာနေရတာ ဦးလေးရဲ့၊ နောက်ပြီး သမီးတို့တည်းတဲ့အိမ်လေးကိုလည်း သဘောကျတယ် . . ကျယ်လို့လေ”

ထိုစဉ် နန်းချယ်ရီ၏ အစ်ကို ကိုသူရက . . .

“ဒီကလူတွေက ငါးမျှားတာတစ်မျိုးပဲနော် . . ငါးမျှားတံနဲ့ငါးကို တစ်ခါတည်း ခတ်ယူလို့ရတယ်”

“အဲဒါ ငါးမျှားတာမဟုတ်ဘူး မောင်သူရရေ . . ဂက်တို့တာလို့ ခေါ်တယ်”

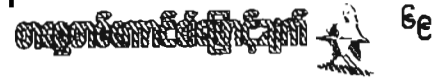
“ဗျာ”

“လွယ်လွယ်ပြောရရင် ဘက်ထရီနဲ့ရှော့တိုက်ပြီး ဖမ်းတာပေါ့ကွာ . . ဒါကပိုအဆင်ပြေတယ်လေ”

“ဟုတ်လား . . ကျွန်တော်တောင် လုပ်ကြည့်ချင်လိုက်တာဟင်းစားလေးလည်းရတာပေါ့”

“လုပ်ချင်ရင် ရပါတယ်ကွာ ငါ့ဌားပေးမှာပေါ့ကွာ၊ မနက်ဖြန် ချောင်းရိုးဘေး ဆင်းထိုးပေါ့”

“မင်းတို့ သူတေသနလုပ်ငန်းလောက် မခက်ပါဘူးကွာ . . ဟဲဟဲဟဲ”

“ကဲ . . ဦးလေး ကျွန်တော်တို့ပြန်ဦးမယ်၊ မနက်ဖြန်လာခဲ့မယ်”

“ကောင်းပြီ”

နန်းချယ်ရီနှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွားသည်ကို ဦးတက်တူ ချက်လုံးများနှင့် နောက်ကလိုက်ကြည့်နေမိသည်။

မျက်လုံးအကြည့်တွေ နန်းချယ်ရီနောက်ကျောဆီမှ မခွာနိုင်အောင်ဖြစ်နေကာ မြင်ကွင်းက ပျောက်ကွယ်သွားမှ တံတွေးမျိုးချပြီး ဆက်တီဝိုင်းမှ ထသွားလေတော့သည်။

နန်းချယ်ရီရဲ့ ကိုယ်လုံးလေးက တင်းရင်းနေကာ မြင်သူအဖို့ ခင်ဖို့စရာလေး ဖြစ်နေတော့သည် မဟုတ်ပါလား . . . ။

၆ ၆ ၆ ၆

နောက်တစ်နေ့မနက် ကိုသူရတစ်ယောက်တည်း
ရောက်လာသည်။

“ဦးလေး သွားမယ်လေ”

“အေး.. ငါသိပ်နေမကောင်းလို့ မင်းပဲသွားလိုက်တော့ကွာ၊
ဖျားချင်သလိုဖြစ်နေလို့ ငါမလိုက်နိုင်တော့ဘူးကွာ၊ ရော့.. မင်းအ
တွက် ငါငှားလာပေးတာ ယူသွားလိုက်”

သူရက လှမ်းကြည့်ပြီး..

“ကျွန်တော် မလုပ်တတ်ဘူးဗျ”

“လွယ်ပါတယ်ကွာ.. သွား.. ငါပြောသလိုလုပ်၊ ဟိုးက..
ဘက်ထရီထည့်ထားတဲ့အိတ်ကို ကျောပိုးလွယ်လိုက်”

“ဟုတ်”

သူရက ဦးတက်တူပြောသည့်အတိုင်း လုပ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီ အဲဒီလက်ကိုင်ဝါးတံနှစ်ချောင်းရဲ့ထိပ်မှာ ဆန်ကာ
ဇနီးလေးတွေလား”

“ဟုတ်”

“အဲဒါက ဂက်ထိလိုပေါ်လာတဲ့ငါးကို ခတ်တင်ဖို့ အဲဒီဝါးတံ
နှစ်ချောင်းကို တစ်ဖက်စီအဆင်သင့်ကိုင်ထား ညာဘက်ဝါးတံလက်
တိုင်နေရာမှာ ခလုတ်ရှိတယ်၊ ခလုတ်နှိပ်ပြီး ဝါးတံအဖျားနှစ်ခုကို
ဘစ်တောင်အကွာလောက်ခြားပြီး ရေထဲစိုက်လိုက်ရင် အဲဒီနား
ဘစ်ဝိုက်မှာရှိနေတဲ့ငါးက ဓါတ်လိုက်ပြီး ပေါလောပေါ်လာရောကွ
အဲဒါကို အသာလေး ခတ်ယူလိုက်ယုံပဲ”

“ဟာ.. ဒါဆိုလွယ်သားပဲ”

“အေးပေါ့ကွာ အလုပ်ဆိုတာ လုပ်ရင်းသင်ရတာပဲ”

“ကဲ.. သွားပြီနော် ဦးလေး၊ ငါးရရင် ဦးလေးအတွက်ပါ
ပေးမယ်”

“အေးအေး.. သတိနဲ့တော့လုပ်ပေါ့ကွာ၊ မလုပ်တတ်ရင်
ဓာတ်လိုက်ပြီး သေနေအုံးမယ်”

သူရ ချောင်းစပ်ရောက်သည်နှင့် ရေထဲသို့ဆင်းကာ ဂက်တို့
သည့် ခလုတ်လေးကိုနှိပ်လိုက်ရာ..

“အား!.. အား!..”

သူရ တစ်ကိုယ်လုံး ကျင်ပြီး တုန်တက်သွားကာ ရေထဲလဲကျ

သွားလေသည်။

“ဝုန်း”

ရေထဲပြုတ်ကျသွားကာမှ ပိုဆိုးတော့သည်။

ခါတိုင်း ချောင်းရိုးဘေးမှာ ရေချိုးသူ အဝတ်လာလျှော်သူ ရှိတတ်သော်လည်း ဒီနေ့အဖို့ မနက်ခင်းအစောပိုင်းဖြစ်နေ၍ လား မဆိုနိုင် ခါတ်လိုက်ပြီး ရေထဲထိုးကျကာ သတိလစ်နေသော သူရ အား ကယ်သူဆယ်သူမရှိတော့ပေ . . ။

အကုသိုလ်နှင့် အပျော်ရှာဖို့ကြံစည်သော သူရလည်း ကံ ကောင်းနိုင်စရာမရှိပါတော့ချေ။

သူရကို ရွာမှာပင်အသုဘချလိုက်ရသည်။ နန်းချယ်ရီလည်း အစ်ကိုရက်လည်ဆွမ်းပြီးမှ ရန်ကုန်ပြန်မည် ဖြစ်သောကြောင့် မပြန် ဖြစ်သေးပေ။ မိုးချုပ်ပြီမို့ နာရေးလာမေးသူများလည်း ပြန်သွားကာ နန်းချယ်ရီ အိမ်တံခါးကို အထဲက သေချာကန့်လန့်ထိုး ပိတ်လိုက် သည်။ ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေလျက်က မျက်ရည်များ တသွင်သွင် စီးကျလာခဲ့ရသည်။

စိတ်မကောင်းစရာဆိုပေမယ့် နန်းချယ်ရီတစ်ယောက် တည်းဖြစ်သွားတာကိုပင် ဦးဝလုံး အတော်ကျေနပ်နေမိသည်။

တစ်ရပ်တစ်ကျွေးကနေ ရောက်လာတဲ့မိန်းမပျိုလေးနဲ့သာ နီးစပ်ခွင့်ရရင် သေပျော်ပါပြီ။ ခုချိန်မှာ အားကိုးရာမဲ့ဖြစ်နေလို့ ငါလို လူပျိုကြီးတစ်ယောက်က မားမားမတ်မတ်ရပ်ပေးမယ်ဆို သူ မငြိုင်း

နိုင်ဘူးဆိုတာ လောင်းတောင်လောင်းရဲသေး။ ဦးဝလုံးမှာ အိမ်နဲ့ခြံနဲ့ ထော်လာဖို့နဲ့ သုံးဘီးဆိုင်ကယ်နဲ့ တစ်နေ့ဝင်ငွေတစ်သောင်း . . အ နည်းဆုံးရှိနေတာ ငြင်းပါမလား . . . ဟားဟားဟား။

ဦးဝလုံး သူ့အတွေးနှင့်သူ သဘောအကျကြီးကျပြီး မှာထား သော တစ်လုံးအား တစ်ပိုင်းကုန်အောင် သောက်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် ပိုက်ဆံရှင်းကာ တစ်ပိုင်းကျန်နေသော ပုလင်းကိုဆွဲ၍ ထွက်လာလေ၏။

ဒီချိန်ဆို နန်းချယ်ရီလေး တစ်ယောက်တည်းဘယ်လောက် များ အားငယ်နေရှာမလဲ . . .

ဦးဝလုံးအတွေးက ခြေလှမ်းတွေကိုပါ ပြောင်းစေပြီး ရွာ လယ်လမ်းအတိုင်း ရွာထိပ်ဘက်ရှိ နန်းချယ်ရီခြံဆီ လျှောက်သွား လေသည်။ မှောင်လည်းအတော်မှောင်နေပြီ။ ခြံထဲ မီးချောင်းဖို့နေ သဖြင့် ဦးဝလုံး အခြေအနေလေးသိရန် အသာတိုးကပ်လာခဲ့သည်။

ခြံထဲမဝင်ခင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့် သည်။ လူရိပ်လူရောင် မတွေ့သဖြင့် သူသဘောကျသွားသည်။

အရှေ့တံခါးပေါက်ကြီးပိတ်ထားသဖြင့် တံခါးမခေါက်သေး ဘဲ ပြတင်းပေါက်ကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ လိုက်ကာ ကာထားသော် လည်း အထဲကမီးချောင်းအလင်းရောင်ကြောင့် နန်းချယ်ရီ အပေါ် အကျီ ချွတ်လိုက်သောအရိပ်ကို သူလှမ်းမြင်နေရသည်။

ဦးဝလုံး ပြတင်းပေါက်နား အပြေးရောက်သွားကာ ဟနေ

သောပျဉ်ကြားက အထဲကို ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။

ရေချိုးခန်းဆီ လျှောက်သွားနေသော နန်းချယ်ရီကို မြင်ပြီး ဦးဝလုံး အသက်ရှူမှားသွားသည်။ ရေချိုးခန်းတံခါး မရှိသဖြင့် နန်းချယ်ရီ ရေချိုးနေသည်ကို အတိုင်းသား သူမြင်နေရသည်။ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးနေသော နန်းချယ်ရီအလှကိုကြည့်ရင်း နှလုံးခုန်နှုန်းတွေ ရုတ်ခြည်းရပ်ကာ ရင်ခေါင်းထဲက ကလီစာတွေ ပြောင်းဆန်ကုန်သဖြင့် ပုလင်းထဲကျန်နေသော အရက်ကိုမော့သောက်လိုက်ရသည်။ ကြည့်ကလည်းကြည့်ချင်သေး အရက်ကလည်း သောက်ချင်သေးဆိုတော့ ပုလင်းနှင့်ပျဉ် ရိုက်မိသွားလေသည်။

“ဒုတ်!”

“ဘယ်သူလဲ!”

အသံကြောင့် နန်းချယ်ရီ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်ကာ လှမ်းအော်လိုက်သည်။ အပြင်ကချောင်းကြည့်နေသော အရိပ်တစ်ခုကို တွေ့သွားကာ . . . တန်းတွင်လှမ်းထားသော တဘက်ကိုလှမ်းယူပြီး တိုယ်ပေါ်လွှားခြုံလိုက်သည်။

နန်းချယ်ရီ တံခါးပေါက်ဆီ အမြန်ပြေးကာ တံခါးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ခါးကြားထဲ ဘီးထိုးထည့်ထားသော ဦးဝလုံးကို နောက်က လှမ်းတွေ့လိုက်ရာ . . .

“လူယုတ်မာ”

မူးနေသဖြင့် မပြေးနိုင်သူက ခြံဝသို့ပင်ရောက်နေကာ . .

နောက်ကအော်လိုက်သော နန်းချယ်ရီအသံကြားမှ ဦးဝလုံးပြေးနေသော ခြေလှမ်းတို့ကို ရပ်လိုက်လေသည်။

သူလှည့်ကြည့်တော့ တဘက်ကလေးသာ ပတ်ထားကာ ရေစိုလေးနှင့် အလွန်လှနေသော နန်းချယ်ရီကို တံခါးပေါက်ရှေ့တွင် တွေ့လိုက်ရကာ ဦးဝလုံး ရှက်ရှက်နှင့်ပြုံးပြလိုက်စဉ် . . .

“နာဘူးကောင်ကြီး”

နန်းချယ်ရီ ပန်းဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်ဝေကြည့်ပြီး . . .

“လာကြပါအုံးရှင်”

“နေ . . နေပါအုံးဗျာ၊ အော်တော့ မအော်လိုက်ပါနဲ့”
တောင်းပန်တိုးလျှိုးသော ပုံစံလေးနှင့် သူမရွေ့ရောက်လာကာ . . .

“မဟုတ်ပါဘူး နန်းချယ်ရီရယ် . . မင်းအားငယ်နေမှာမို့လို့ အားပေးစကားလေး ပြောချင်ယုံသက်သက်ပါ၊ အခုဟာက တိုက် . . တိုက်ဆိုင် . . . ငါလာချောင်းတာနဲ့ ပက်ပင်း . . ဟာ . . မဟုတ်ပါဘူး . . . ဟို”

“သွား . . ရှင်ထွက်သွား”

ခြံအပြင် လက်ညှိုးထိုးပြကာ ဦးဝလုံးကို ပြောလိုက်သည်။

“ဦး နန်းချယ်ရီလေးကို တကယ်ချစ်မိသွားလို့ပါကွာ၊ နန်းကို

ဦးတကယ် လက်ထပ်ယူချင်တယ်”

“သွားလို့ပြောနေတယ် . . ရှင်မသွားသေးဘူးလား”

နန်းချယ်ရီအသံကုန်အော်ရင်း နီးရာပစ္စည်းတစ်ခုကို လှမ်း
ရှာလိုက်ရာ. . မြက်ရှင်းသောဓားကောက်တစ်ချောင်း တွေ့၍ ဆွဲယူ
လိုက်တော့မှ ဦးဝလုံး အခုတ်ခံရမည်စိုးကာ ခြံထဲက ထွက်ပြေးလေ
တော့သည်။

မူးလည်းမူးနေ၍ ခလုတ်တိုက်ကာ ခြံရှေ့ပစ်လဲတော့သည်။
ဦးဝလုံးထွက်သွားမှ လက်ထဲက ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထား
သောဓားကောက်ကို ပစ်ချလိုက်လေသည်။ ထိုမြင်ကွင်းအား မြို့မှ
ပြန်လာသော ရွာသားလင်မယားနှစ်ယောက်က မြင်၍ အံ့အားသင့်
ကာ ရပ်ကြည့်နေကြသည်။

“ဟိုမှာ. . ဦးဝလုံး မဟုတ်လား”
“အေးလေ. . ဟိုက အစ်ကိုသေလို့ ပူဆွေးနေတာကို သွား
ကြောင်နေသေးတယ်. . အဲဒါမျိုး ခုတ်သတ်ပစ်ရမှာ”

၁၁ ၁၁ ၁၁ ၁၁

နောက်နေ့ နန်းချယ်ရီ အိမ်တံခါးကြီး ပွင့်နေကာ. .
သတင်းလာမေးသူများ ခေါ်မရသဖြင့် အိမ်ထဲဝင်ကြည့်ကြသည်။
ဓားဒဏ်ရာဖြင့် သေဆုံးနေသော နန်းချယ်ရီကို တွေ့လိုက်ရတော့
သည်။

လူသတ်မှုဖြစ်သွားသဖြင့် ဒေသခံရဲများရောက်လာကာ
သေမှု၊ သေခင်းစစ်၍ အလောင်းကိုစစ်ရန် သယ်သွားကြသည်။

ရွာလူကြီးနှင့်ရဲများ လူသတ်မှုနှင့်ပတ်သက်ပြီး စကားပြော
နေကြခိုက်. . .

“ကျွန်မတို့ သတင်းပေးချင်လို့ပါ”
“ရပါတယ် အမကြီးတို့ ဘာတွေများ သိထားပါသလဲ၊ ရဲအုပ်
ကျော်စိုးရေ ဒီကအမကြီးပြောတာတွေကို လိုက်မှတ်ပေးပါ”

အရာရှိဖြစ်ဟန်တူသော လူက အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“မနေ့ညက ကျွန်မတို့ လင်မယားပြန်လာတော့ ဦးဝလုံး နန်းချယ်ရီအိမ်ထဲက ပြေးထွက်လာတာတွေ့လိုက်တယ်၊ နန်းချယ်ရီ ဓားကောက်ကြီး ကိုင်ထားတာလဲ တွေ့လိုက်ပါတယ်”

ကျော်စိုးက . . .

“ဒါဆို ဦးဝလုံးဆိုတဲ့လူက ဒီအမှုနဲ့တော့ လုံးဝပတ်သက်နေ ပြီ၊ အခုလို သတင်းပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အမကြီး”

သို့နှင့် ကျော်စိုး ရဲသားသုံးယောက်ကိုခေါ်ကာ ဦးဝလုံးအိမ် သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ခြံပေါက်ဝတွင် အစောင့်အဖြစ် တစ်ယောက် ကို ချန်ထားခဲ့ကာ သူတို့သုံးယောက်သား ဦးဝလုံးအိမ်ထဲသို့ ဝင်လာ ခဲ့သည်။ လူပျိုကြီးတစ်ယောက်တည်းနေသော ဦးဝလုံးမှာ ထိုင်ခုံပေါ် တွင် တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ပဲ ကြောက်လန့်နေလေသည်။ ကျော်စိုးက ရှာဖွေပုံစံကို ထောင်ပြကာ . . .

“ကျွန်တော်တို့ ရှာဖွေမိန့်ပါ၊ပါတယ်”

ဦးဝလုံး ဘာမှမပြောသဖြင့် စာရွက်ကိုခုံပေါ်တင်ကာ တစ် အိမ်လုံးရှာလေသည်။ ရှာတာ ဘာမှသိပ်မကြာလိုက် . . . ကြိမ်ခြင်း တောင်း တစ်လုံးထဲက ဓားကောက်တစ်ချောင်း တွေ့သဖြင့် ကျော်စိုး လက်အိတ်နှင့် ကိုင်ကာ ဦးဝလုံးကို ပြလိုက်သည်။ ဦးဝလုံး ထိုဓားကို ကြောင်ကြည့်နေ၏။

“ခင်ဗျားကို လူသတ်မှုနဲ့ စစ်စရာရှိလို့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ လိုက်

ခဲ့ပါ”

ရဲသားနှစ်ယောက်က ဦးဝလုံး တစ်ဖက်တစ်ချက်က ဝိုင်းချပ် လိုက်ကြသည်။

“ငါ . . . မသတ်ဘူးကွ . . . ဒီဓားကလည်း ငါ့ဓားပဲလေ”

“ကဲဗျာ . . . စခန်းရောက်မှပဲ ပြောကြတာပေါ့”

၅ ၅ ၅ ၅

BURMESE
CLASSIC

“မိုးစကားဖြစ်ပြီး နာရီကိုကြည့်သည်။ (၂)နာရီထိုးတော့မည်။ သူလည်းတစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ခံကျိတ်မျိုထားရသော အကြောင်းအရာတချို့အား ရင်ဖွင့်ခွင့်ရလိုက်၍ အနည်းငယ်ပေါ့ပါးသွားသလိုရှိလာသည်။ သို့သော် ပြောပြရတာ အာခေါင်တွေခြောက်လာသဖြင့် . . .

“မိုင်လိုရှိသေးလား”

ခင်အိန္ဒြေလှမ်းပေးသော မိုင်လိုခွက်ကိုယူပြီး တစ်ငုံစုပ်သောက်သည်။ အေးစက်သောမိုင်လိုအရသာက လေအေးပေး စက်တပ်ထားသောအခန်းနှင့်လိုက်ဖက်စွာ တစ်မျိုးလေးကောင်းနေသည်။ ပြီးမှ ဖြတ်ထားသော စကားကို ပြန်စလေ၏။

“အဖြစ်အပျက်ကတော့ . . . အဲဒီက စတာပဲ ခင်အိန္ဒြေ”

“ဟင် . . . ဒါဆို မပြီးသေးဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ဓားမှာ သံသယဖြစ်စရာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိတာရယ်၊ သေသူကိုယ်ပေါ်က ဒဏ်ရာအက်ကွဲကြောင်းနဲ့ ဓားသွား မတူတာရယ်၊ ခိုင်လုံတဲ့သက်သေအထောက်အထား မရှိတဲ့အတွက် ရဲတဦးလုံးကို လွှတ်ပေးလိုက်ရတယ် . . . ၊

နောက်ပြီးနန်းချယ်ရီက လူပဲသေတာပါ သူ့စိတ်ဝိညာဉ်က မသေဘူးလေ၊ သူတို့မောင်နှမကို ရက်စက်ခဲ့ကြတဲ့လူတွေကို ဖော်ထုတ်ဖို့ ငါက သက်သေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သူသိနေတယ် . . . ၊

ည(၁၀)နာရီဆိုတာ နန်းချယ်ရီ အသတ်ခံရ တဲ့ အချိန်ပဲ၊ (၁၀)နာရီထိုးတာနဲ့ သူ ငါ့ဆီကိုရောက်လာတယ် သွေးမျက်ရည် ကျနေတဲ့မျက်နှာနဲ့ သူ့ငါ့ကို အမြဲခြောက်လှန့်နေတယ်၊ သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်သာ သေသွားတယ် တရားခံကို အခုချိန်ထိ မဖော်နိုင်သေးဘူးလေ . . . ၊

ငါ့မှာ နန်းချယ်ရီကို အကြောက်ကြီး ကြောက်ခဲ့ရတယ်၊ ဒီအမှုရဲ့ ပါဝင်ပတ်သက်မှုက ဆယ့်ငါးနှစ်နီးပါး ကြာလာခဲ့ပြီး အားလုံးသွေးအေးသွားပေမယ့် နန်းချယ်ရီဝိညာဉ်ရဲ့ ခြောက်လှန့်တိုက်တွန်းမှုကတော့ လျော့မသွားဘူး . . . ငါဘာလုပ်ရမလဲ ခင်အိန္ဒြေ”

“ဒီအမှုကို ရှင်ဖော်ရမယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နန်းချယ်ရီတို့ မောင်နှမရဲ့ နစ်နာမှုက နားထောင်ရတာနဲ့တင် ကြက်သီးထလောက်တဲ့ အဖြစ်ကြီးဆိုတော့ . . . ကိုယ်တိုင်ခံစားလိုက်ရသူတွေအတွက်

ဘယ်လောက်တောင် ရင်နာခဲ့မလဲ၊ ယူကျုံးမရ ဘယ်လောက်ဖြစ်
နေမလဲ၊ နန်းချယ်ရီလည်း ဒီအမှုရဲ့တရားခံ မပေါ်မချင်း.. အဲဒီ
နာကြည်းစွဲလမ်းစိတ်နဲ့ ဘယ်တော့မှ ကျွတ်မှာကို မဟုတ်တော့ဘူး
ကိုရဲမိုး”

ရဲမိုး အတန်ကြာအောင် မျက်မှောင်ကြုတ် စဉ်းစားနေပြီး

မှ..

“အခုချိန်မှာ ဖော်ရင် လုံလောက်တဲ့သက်သေခံ အမှုတစ်ခု
တည်ဆောက်ဖို့ လိုအပ်ချက်တွေ အများကြီးရှိနိုင်တယ် ခင်အိန္ဒြေ၊
ဥပမာ.. နန်းချယ်ရီကို သတ်ခဲ့တဲ့ သက်သေခံ လူသတ်
လက်နက်တွေပေါ့”

“အဲဒါတွေကို အရင်ရှာရမယ်.. ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မတို့
ကြိုးစားကြည့်ရမှာပဲလေ”

ရဲမိုး ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်ပြီး..

“မင်းပါ လိုက်ခဲ့မယ်လို့ ပြောလိုက်တာလား”

သူမ ချစ်စဖွယ်ပြုံးကာ ခေါင်းညိတ်ပြသဖြင့် ရဲမိုးရင်ထဲ
တဒိတ်ဒိတ်မြည်လာပြီး သူမလက်ကလေးကို ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်လိုက်
သည်။

“ကျေးဇူးပါပဲ ခင်အိန္ဒြေ”

“ရိုးရိုးပြောလဲ ရသားနဲ့များ”

ဒီတော့မှ ရဲမိုးလန့်ကာ ခင်အိန္ဒြေလက်ကို ဖွတ်ချလိုက်

လေသည်။ ဒါကို သူမရယ်သဖြင့် ရဲမိုးလည်း အရှက်ပြေရယ်မိသည်။
ပြီးတော့ နှစ်ယောက်စလုံး လွတ်လပ်စွာ ရယ်မောလိုက်ကြသည်။

“ဒါနဲ့.. ခင်အိန္ဒြေ အလုပ်ကို ဘယ်လိုထားခဲ့မှာလဲ”

“အမေနေမကောင်းလို့ နယ်ပြန်မယ်ဆိုပြီး ခွင့်ရက်ရှည်
တင်ခဲ့မှာပေါ့”

သူမရဲ့ အပြုံးလှလှလေးက ရဲမိုးရင်ကို အေးမြသွားစေ
သည်။

အခန်း(၅)

သို့

နှင့် ဟိုင်းဝေးလမ်းကြီးကို သူနောက်တစ်ခါ ခရီးထွက်လာခဲ့သည်။ သူတစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်တော့။ သူပခုံးလေးကိုမှီကာ လိုက်ပါလာသော ခင်အိန္ဒြေဦးသွားမည် စိုးသဖြင့် မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေရသည်။ လမ်းခုလတ်တွင် ဖြတ်ဆင်းကာ ရွာကို နှစ်ယောက်သား လမ်းလျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ခင်အိန္ဒြေကတော့ မရောက်ဘူးသော အရပ်ဒေသသို့ လာရသဖြင့် ကျေးလက်ဒေသ

ရှုခင်းအလှတွေကို ငေးမောခံစားလာခဲ့သည်။ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့် သူမ အတော်ပျော်နေဟန်တူသည်။ ရွာအဝင်လမ်းပေါ်အရောက် ရဲမိုး နောက်သို့လှည့်ကြည့်ကာ သူမကိုလက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ခင်အိန္ဒြေလည်း သူမလက်ကို ရဲမိုးဆီအလိုက်သင့် ကမ်းပေး လိုက်သည်။

“ဂျိမ်း!! . . ဂျလိမ်း!!”

ကောင်းကင်က မိုးပြီကာ သဲကြိုးမဲကြိုး ရွာတော့မလို ညာသံ ပေးနေလေသည်။ ရွာလမ်းပေါ်တွင် ရှင်းလင်းနေကာ သူတို့နှစ် ယောက်တည်း ရှိနေ၏။ တစ်နေရာအရောက် ခင်အိန္ဒြေတွဲထား သော သူလက်ကိုဖြုတ်လိုက်ပြီး သူမခရီးဆောင်အိတ်ထဲက တစ်စုံ တစ်ခုကို ရှာဖွေနေသည်။ ထွက်လာသောအရာက ကင်မရာလေး ဖြစ်နေသည်။

“ကိုရဲမိုး ခဏလေးနော် ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်လို့”

ပြီးကာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး သူမရိုက်မည့်နေရာကို ရဲမိုး ကြည့်လိုက်သည်။ ခင်အိန္ဒြေရိုက်နေသော ရှုခင်းက နန်းချယ်ရီတို့ အိမ်လေးဖြစ်နေသည်။ တိုက်ဆိုင်လိုက်တာဟု ရဲမိုးတွေးရင်း အံ့အား သင့်နေစဉ်. . .

“ဂျိမ်း!! . . ဂျလိမ်း!! . . ”

နန်းချယ်ရီ၏ အိမ်ခေါင်မိုးကို မိုးကြိုးပစ်ချသွားလေသည်။ အုတ်ကြွပ်မိုး ဖြစ်သဖြင့် ခေါင်မိုးတွင် မီးခိုးအူသွား၏။ မီးခိုးပျောက်

သွားမှ ရဲမိုးက. . .

“အဲဒါ နန်းချယ်ရီတို့မောင်နှမ နေခဲ့တဲ့အိမ်လေ”

“ဟုတ်လား အိန္ဒြေလည်း ဒီနားရောက်မှ ရှုခင်းလေးလှတာ နဲ့ ဓါတ်ပုံရိုက်ချင်စိတ်ပေါက်လာပြီး ရိုက်လိုက်မိတာ”

ထို့နောက်. . . အိန္ဒြေရဲ့ ပခုံးလေးကိုသိုင်းဖက်ရင်း ဆက် လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ရှေ့တည့်တည့်က လူတစ်ယောက် ပြေးလာ ပြီး သူတို့နားအရောက်. . .

“ဟေး. . . ရဲမိုး”

“ဟာ. . . ဦးဝလုံး”

အရက်ဆော်နံ့ရသည့်ကြားက အဝတ်အစားကလည်း ဖိုသီ ဖတ်သီနှင့် ပြောရင်းက မိန်းကလေးချောချောမြင်လျှင် လုပ်နေကြ နားကြားတွင်ထိုးထားသော ဘီးကိုယူ၍. . . ဘိုကေးလေး သကာပြုံး ရင်း. . .

“ဒါလေးက ဘယ်သူလေးတုန်း”

“ကျွန်တော့်ချစ်သူပါ”

သူမ မျက်နှာလေး ရဲခနဲဖြစ်ကာ ငုံ့ကျသွားခိုက်. . .

“ဦးဝလုံး ငမ်းဖို့မကြိုးစားနဲ့နော်၊ ကျွန်တော် လုံးဝသည်းခံ နာမဟုတ်ဘူး. . . ”

“ဟာကွာ ငါ့အသက်လည်းကြီးပါပြီ၊ ဟိုတုန်းက ငယ်စိတ်နဲ့ မိ. . . ထားလိုက်ပါတော့. . . မင်းကလည်း”

“ဆေးပေးမီးယူလေးတောင် မစဉ်းစားတော့ဘူးပေါ့”

ရဲမိုးက တမင်ငေါ့ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“မရရင်တော့ မစဉ်းစားတော့ပါဘူးကွာ၊ ရရင်တော့လည်း လိုချင်သေးတာပေါ့. . ဟဲဟဲဟဲ”

သူတို့ အဖေအိမ်လေးဆီ ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ အိန္ဒြေကတော့ သူ့လက်မောင်းလေးကိုဆုပ်ကိုင်ရင်း လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

အိမ်ရှေ့တွင် ဆယ်ကျော်သက် ကောင်မလေးတစ်ယောက် ထုပ်ဆီးတိုးနေကြသည်။ ကလေးမတစ်ယောက် ချော်လဲသွားရာ အိမ်ထဲကထိုင်ကြည့်နေသော အဖေထွက်လာပြီး. . .

“သမီးနေနေ. . မထနဲ့ အဘဆေးထည့်ပေးမယ်”

အဖေကပွေ့ချီကာ ထိုကောင်မလေးကို အိမ်ထဲခေါ်သွားသည်။ ဒူးခေါင်းပြဲသွားသဖြင့် ထဘီလှန်ခိုင်းပြီး အဖေဆေးထည့်ပေးနေသည်။

“အဖေ”

“သား. . ရဲမိုး ဝင်လေကွာ”

ဦးတက်တူ နောက်က ကပ်ပါလာသော ခင်အိန္ဒြေကိုတွေ့ကာ အံ့အားသင့်သွားရသည်။

“ဒါ ကျွန်တော့် ချစ်သူပါ. . ခင်အိန္ဒြေတဲ့”

“ဪ. . အေး. . ဒီလိုဆိုတော့လည်း ငါ့သားက တော်သားပဲကွ”

သူ့သားကို ပခုံးပုတ်ကာ ချီးကျူးနေသည်။

“အဖေ သားတို့မဝင်သေးဘူး၊ ရွာတောင်ပိုင်းကို ခဏသွားလိုက်အုံးမယ်၊ အိန္ဒြေကိုလည်း လိုက်ပြချင်တာလေးတွေရှိလို့”

“အေး. . အေး သွားရင်လည်း နောက်မကျစေနဲ့ဦး”

“သွားပြီ. . ကလေးရေ”

ကောင်မလေးကိုပါ နှုတ်ဆက်ကာ ရွာတောင်ပိုင်းကို ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

သပ်ရပ်လှပသော အိမ်ကလေး တစ်လုံးရှေ့အရောက် ရဲမိုးတံခါးခေါက်လိုက်သည်။

“ဒေါက်!. . ဒေါက်!. . ဒေါက်!. . ”

တံခါးပွင့်လာသည်နှင့် အထဲက ခန့်ညားလှသော လူတစ်ယောက် ထွက်လာ၏။

“ဦးကျော်စိုး ပါလားခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော် နန်းချယ်ရီ အမှုအကြောင်းကို စုံစမ်းချင်လို့ပါ၊ အရင်က ဦးကျော်စိုးကိုင်ခဲ့တဲ့အမှုဖြစ်တာကြောင့် ဦးဆီလာခဲ့ရတာပါ”

“ဪ. . အေး. . လာဝင်ကြ”

တစ်ယောက်တည်းနေပုံရသော ဦးကျော်စိုးက ရေနွေးကရားထဲသို့ လက်ဖက်ခြောက် အနည်းငယ်ထည့်ကာ မှတ်ဘူးထဲ

ကရေခွေးကို လောင်းထည့်နေလေသည်။ ပြီးမှ ဗီရိယက ဖိုင်တွဲတစ်ခု
ကိုရှာပြီး ယူလာလိုက်သည်။

“ဒီအမှုက မပြီးသေးတော့ ဖိုင်က ဦးဆီမှာပဲရှိနေတာလေ”

ဖိုင်ကိုလှန်ကာ မျက်မှန်တပ်ရင်း ဦးကျော်စိုးကြည့်နေ၏။

“ရဲစခန်းမှာ ဦးဝလုံးရဲ့ နောက်ထပ်ထွက်ဆိုချက်တွေ ရှိသေး
တယ်၊ မောင်ရင် ဖတ်ကြည့်ပါလား”

ရဲမိုးကို ဖိုင်တွဲလှမ်းပေးရင်း ဦးကျော်စိုး ပြောလိုက်သည်။

ရဲမိုးလည်းဖိုင်ထဲက စာများကို ဖတ်လိုက်လေတော့သည်။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

ဦးဝလုံးက အတော်ချုပ်နေလေပြီ။

ဦးဝလုံး သူ၏အိမ်တံခါးဖွင့် အရက်ပုလင်းကိုင်ကာ ထွက်
လာပြီး တံခါးပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ . . အိတ်ကပ်ထဲက ဘီးကို
ထုတ်ကာ ဘီးကို အုန်းဆီအဖြစ် တံတွေးဖြင့်ထွေးပြီး ခေါင်းဖီးလိုက်
သည်။ သောက်လက်စ အရက်ပုလင်းကိုတော့ လက်တွင်ကိုင်ထား
ဆဲ . . သူထွက်လာသည့် လမ်းကြောင်းက နန်းချယ်ရီအိမ်သို့ပင်
တစ်ကျော့ပြန် . . .

မီးလင်းနေကာ အိမ်တံခါးမကြီး ဟနေသဖြင့် တံခါးဝက
အထဲကို အသံပြုလိုက်သည်။ ဦးဝလုံး မူးကလည်း အတော်မူးနေ
သည်။

“ချယ်ရီလေး . . . အချစ်လေး အိပ်ပြီလား၊ ဦးဝကို ချောင်း

ကြည့်တဲ့ကိစ္စနဲ့ စိတ်ဆိုးနေတုန်းပဲလား။”

အထဲက ဘာသံမှမကြားသဖြင့် ဦးဝလုံး အိမ်ထဲဝင်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ခြံအပြင်က ခွေးတစ်ကောင် ဆွဲဆွဲငင်ငင်အူလိုက်လေသည်။ စောင်ကို ခေါင်းမြီးခြုံထားသော်လည်း အောက်ပိုင်း ခြေသလုံးလေး ပေါ်နေသည်ကိုတွေ့ကာ ဦးဝလုံး ဖိလင်တက်လာပြီး ဆံပင်လေးသပ်ကာ ခုတင်နား ချဉ်းကပ်လာခဲ့သည်။

“အိပ်ပြီလား နန်း”

ခုတင်ဘေးနားအရောက် နန်းချယ်ရီရဲ့ ပေါ်နေသော ခြေသလုံးသားလေးကို လက်ဖြင့်ပွတ်သပ်ပေးရင်း အပေါ်ပိုင်းကို တိုးလာခဲ့သည်။ အထိအတွေ့ကို ငြိမ်ခံနေသောကြောင့် ဦးဝလုံး ပိုရဲလာကာ ခေါင်းမြီးခြုံထားသော စောင်ကို ဆွဲလှန်လိုက်သည်။

သွေးမှားစွန်းထင်းကာ ဓားဒဏ်ရာဖြင့် ညိမ်သက်နေသော နန်းချယ်ရီကို တွေ့လိုက်ရလျှင်...

“အား!.. အား!..”

ဦးဝလုံး အမူးပြေသွားကာ အိမ်ထဲကထွက်ပြေးရလေတော့သည်။

ရဲမိုး ဖိုင်တွဲကို ပိတ်ပြီး...

“ဦးဝလုံးသတ်တာ မဟုတ်ရင် တရားခံက ဘယ်သူဖြစ်နိုင်လဲ”

ဦးကျော်စိုးက သူတို့နှစ်ယောက် ရှေ့ချထားသော ခွက်ထဲ

လက်ဖက်ရည်ကြမ်း ငဲ့ပေးရင်း...

“လက်ရှိ ရွာထဲမှာနေတဲ့ တစ်ယောက်ယောက်ပေါ့၊ အဲဒါကြောင့် ဒီအမှုမပြီးမချင်း ရွာထဲကလူတွေ ခရီးဝေးသွားရင် ဦးဆီကို လာအကြောင်းကြားပြီးမှ သွားလို့ရတယ်လေ၊ ရွာထဲကလူတွေလည်း ဒီအမှုကို အပြီးသတ်ချင်ကြပြီ”

ဦးကျော်စိုးက ရေခွေးကြမ်းကို မော့သောက်ရင်း...

“နှစ်တွေကြာလာပေမယ့် အမှုက ပိုစိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းလာတယ်၊ နောက်ထပ် သံသယဖြစ်စရာကောင်းတဲ့ လူက ဦးချစ်မောင်ပဲ...”

နန်းချယ်ရီတို့ မောင်နှမအလောင်းက ရွာကသူသန်မှာပဲ မြှုပ်တာလေ၊ ဦးချစ်မောင် သူသန်ကို ခဏခဏသွားတာ သတင်းရတာနဲ့... ဦးလည်း သူ့နောက်လိုက်ကြည့်မိတယ်၊ နန်းချယ်ရီအုတ်ဂူရှေ့ရောက်တော့ ဦးချစ်မောင် ဣထောက်ပြီးတောင်းပန်နေတာ တွေ့ရတယ်၊ သူ့ကိုခွင့်လွှတ်ပေးဖို့အကြောင်း ပါးစပ်က တစ်ဖွဖွ ပြောနေလေရဲ့...

ဦးရဲ့ အမှုအသွားအလာကတော့ ဒီလောက်ပါပဲ”

“အခုလို ရှင်းပြပေးတဲ့အတွက် ဦးကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်” နှုတ်ဆက်ကာ သူတို့နှစ်ယောက် ပြန်လာခဲ့သည်။

နွေညနေခင်းချင်းအတူတူ ရန်ကုန်လိုနေရာမျိုးထက် ဒီနေရာလေးက ပို၍အေးကာ... လမ်းလျှောက်လို့ကောင်းလှသည်။

လေကလေး သိုးသိုးသွက်သွက် တိုက်လာတိုင်း နှင်းဆီ
အရိုင်းနံ့လေး သင်းမွှေးနေ၍ သူမက...

“အရမ်းမွှေးတာပဲနော်”

“ဒီအရှေ့ဘက်ခြမ်းမှာ နှင်းဆီတောကြီးရှိတယ်လေ တစ်ချို့
က ခြံစည်းရိုးနှင်းဆီလို့ခေါ်ကြတဲ့ အရိုင်းတွေပေါ့”

“ဟုတ်လား.. အဲဒါကြောင့် တစ်တောလုံးပွင့်ပြီး မွှေးနေ
တာပေါ့”

အိမ်ရောက်တော့ မိုးချုပ်နေပြီဖြစ်သဖြင့် အဖေက ထမင်း
ဝိုင်းတောင် ပြင်ဆင်ပြီးနေပြီ။

“လာ.. သားတို့ သမီးတို့ တစ်ခါတည်း ဝင်စားလိုက်”

စားပြီး ခရီးပန်းလာသဖြင့် ခင်အိန္ဒြေကို သူ့ခုတင်ပေါ်တွင်
အိပ်ခိုင်းလိုက်သည်။ သူကတော့မအိပ်နိုင်သေး ဗီရိုတံခါးဖွင့်ကာ
တစ်ယောက်တည်း အလုပ်ရှုပ်နေလေ၏။ သူ့ရှာနေတာက ဓာတ်မီး။
တွေ့လျှင် မီးလင်းမလင်း ခလုတ်ဖွင့်ကြည့်သည်။ မီးအလင်းက သူ
မျက်စိပင် ကြိမ်းသွားရသည်။

ဗီရိုတံခါးပြန်ပိတ်ကာ ဓာတ်မီးကိုလက်ကကိုင်၍ သူ အိမ်
အပြင်ကို ထွက်လာလိုက်သည်။

“ဟေ့.. ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်သွားမလို့လဲ!”

“သား ဒီနားလေးသွားမလို့ ကိစ္စရှိလို့ပါ အဖေ”

ရဲမိုးလှည့်ကြည့်ကာ အဖေကိုပြောလိုက်သည်။

“အေး.. အေး.. စိတ်ပူလို့ပြောတာပါကွာ၊ နန်းချယ်ရီရဲ့
ခြံနားတော့မသွားနဲ့နော်.. ငါ့သား၊ သရဲခြောက်ခံရမှာစိုးလို့ ပြော
တာ”

ရဲမိုး အနည်းငယ်တော့ ကြောင်သွားရသည်။ အခု သူသွား
မယ့်နေရာက နန်းချယ်ရီအိမ် ဖြစ်နေ၍ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ”

ပြောပြီးလှည့်ထွက်သွားသော သားရဲ့ကျောပြင်ကိုကြည့်
ကာ ဦးတက်တူ တစ်ခုခုပြောချင်၍ ပါးစပ်ဟလာသော်လည်း စကား
လုံးတို့ တစ်ဆိုနေလေသည်။

ရဲမိုးတစ်ယောက် မှောင်ကြီးမည်းထဲ ဓာတ်မီးတစ်လက်နှင့်
ခပ်သွက်သွက် လျှောက်နေလေသည်။ နန်းချယ်ရီခြံနားအရောက်
ခြေလှမ်းတို့ နွေးကွေးသွားခဲ့ရသည်။ အိမ်ထဲသို့ ခြေလှမ်းနှစ်လှမ်းခန့်
ဝင်အပြီး.. အိမ်တံခါး ‘ဝုန်း’ခနဲ ပိတ်သွားလေသည်။

ရဲမိုး ကြောက်လန့်ကာ တံခါးကို အမြန်ပြေးဖွင့်လိုက်ရ
သည်။ တံခါးပွင့်သွားသည်နှင့် သူမြင်တွေ့လိုက်ရသည်က ရေတွင်း
ဘေးတွင် ရပ်နေသော နန်းချယ်ရီကိုပင်..

ပြီးနောက်.. နန်းချယ်ရီ ပျောက်သွားပြီး အမြင်အာရုံထဲ
ငယ်ဘဝ၏ပုံရိပ်များ ပြန်မြင်ယောင်လာသည်။ သူငယ်စဉ်က ည
ဘက် ဒီလမ်းလေးအတိုင်း လျှောက်လာစဉ် ဦးချစ်မောင်ကို လှမ်း
တွေ့လိုက်ရသော မြင်ကွင်းအား သူ့မျက်လုံးထဲ ပြန်ပေါ်လာလေ

သည်။ ဦးချစ်မောင် ခေါင်းစွပ်အင်္ကျီအမဲကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဓား
ကောက်ကြီးကိုင်ကာ လျှောက်သွားသောပုံရိပ်ဖြစ်သည်။

ရဲမိုး နန်းချယ်ရီအိမ်ထဲကထွက်လာကာ ရေတွင်းဆီကို ပြေး
လာလိုက်သည်။

ခုနစ် နန်းချယ်ရီရပ်နေသော ရေတွင်းနားအရောက် ဘေး
ဘီကို ဓာတ်မီးနှင့်ထိုးကြည့်သည်။ ဘာမှမတွေ့တော့သောကြောင့်
ရေတွင်းထဲကို ဓာတ်မီးနှင့်ထိုးကာ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

ရေပြင်ပေါ်တွင် ဦးချစ်မောင် ဓားကောက်ကြီးကိုင်ကာ
လမ်းလျှောက်နေသော ပုံရိပ်များ ပြန်ပေါ်လာလေသည်။ သူကြည့်
နေရင်း ဦးချစ်မောင် ရေတွင်းနားကို သွားနေလေပြီ။

“ချင်”ဆိုသောအသံနှင့်အတူ ရေတွင်းထဲကို သူကိုင်လာ
သောဓားကောက်ကြီးပစ်ထည့်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်
ပြီး ထွက်ပြေးသွားလေသည်။

ထို့နောက်ရေပြင်ကို ထိုးထားသောဓာတ်မီးကို ဖယ်လိုက်
ကာ ဦးချစ်မောင်အကြောင်း စဉ်းစားလိုက်သည်။

“နန်းချယ်ရီကို ဦးချစ်မောင် သတ်သွားတာပေါ့၊ အတော်
ရက်စက်တဲ့ လူကြီးပဲ”

ရဲမိုးလက်တွင် ကိုင်ထားသော ဓာတ်မီးကို ပိတ်လိုက်စဉ်
သူ့ပခုံးပေါ်သို့ ဖြူဖွေးနေသော မိန်းမလက်တစ်ဖက် ကျရောက်လာ
လေသည်။

“အား!”

ရုတ်တရက်မို့ သူလန့်သွားကာ ဖင်ထိုင်လျက်လဲကျသွား
သည်။ ကြည့်လိုက်တော့ ခင်အိန္ဒြေ . . .

“လန့်လိုက်တာကွာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီရောက်လာတာလဲ”
ခင်အိန္ဒြေ မျက်နှာလေး ရှုတ်ပြရင်း . . .

“အိပ်မရလို့ ထွက်လာတာ၊ ဘာလဲ မလာရဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး အိန္ဒြေရယ်၊ ကိုယ်လန့်သွားလို့ပါ”

သို့နှင့် နန်းချယ်ရီခြံထဲက ရေတွင်းဘောင်ပေါ်တွင် သူတို့
ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“နန်းချယ်ရီက အဲဒီမှာရှိနေတဲ့သူနော် ခင်အိန္ဒြေ၊ တော်ကြာ
မင်း အရမ်းလန့်မလားလို့”

“ရှင်တစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာပဲ”

ခင်အိန္ဒြေက တကယ်အားကိုးသော ပုံစံမျိုးပြောလာ၍ ရဲမိုး
အင်အားတွေ အလိုလိုရလာပြီး သူ့မလက်ကို မြဲမြံဆုပ်ကိုင်ထား
လိုက်သည်။

တိတ်ဆိတ်သောည လရိပ်ကွေးနှင့် အလင်းသဲ့သဲ့ . . .

ပြီးတော့ မှုန်ရိပ်ဝါးလမ်းကလေးနှင့် ခွေးအူသံ . . .

တစ္ဆေသရဲနှင့် ပတ်သက်လာတိုင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကရော
ဘာကြောင့် အလိုလိုချောက်ချားချင်စရာ ဖြစ်နေတာလဲဟဲ့ . . . ရဲမိုး
တွေးမိသည်။ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ချင်နေသောစိတ်အား ထွက်

ပေါက်ပေးချင်သဖြင့် ရဲမိုး စကားမရှိစကားရှာကာ ပြောလိုက်သည်။
အကြောက်ပြေဟုပြောလျှင်လည်း သူ ဝန်ခံပါလိမ့်မည်။

“မင်းသတိထားမိလား ခင်အိန္ဒြေ”

“ဘာကိုလဲဟင်”

“ရှုပ်ရှင်တွေ ဝတ္ထုတွေဆိုလည်းထားတော့.. ကြောက်လန့်
ရမယ့်ဇာတ်ဝင်ခန်းအတွက် လိုအပ်ချက်အရ နိမိတ်ပုံတွေ၊ Sound
effect တွေ ထည့်ထားတယ်ဆိုတာ လက်ခံတယ်.. အခု တကယ့်အ
ဖြစ်ကြီးကွာ၊ တစ္ဆေဆိုတာ ဝိညာဉ်ဆိုင်ရာ ပြဿနာတစ်ခုပဲ၊ ဖြစ်ချင်
တဲ့အချိန် ဖြစ်လို့ရနေတာပဲ.. ဘာကြောင့် ခုလိုကြီး ပတ်ဝန်းကျင်
ကပါ ဝိုင်းပြီးခြောက်လှန့်ပေးနေရတာလဲ၊ ဒီပတ်ဝန်းကျင်ကြီးထဲက
လူတွေထက် တစ္ဆေကိုပိုပြီး ဦးစားပေးချင်နေကြတာလား”

“ဟင်း.. ဟင်း..”

“အန်.. မင်းကရယ်တယ်ပေါ့”

“ဟင်း.. ဟင်း ရယ်တာပေါ့၊ ရယ်စရာပြောနေတဲ့ဟာ
ကြီးကို”

“ကိုယ် ဟာသလုပ်နေတာမဟုတ်ဘူး.. ခင်အိန္ဒြေ”

ဒါပေမယ့် ရဲမိုးစိတ်ထဲ ကျေနပ်နေမိသည်။ ကျိန်းသေ
တစ္ဆေရှိတဲ့နေရာမှာ ရှိနေချိန်မှာ.. လေးလံထိုင်းမိုင်းမိသော စိုးရိမ်
ကြောင့်ကြစိတ်အား သူမ၏ရယ်သံလွှင့်လွှင့်လေးက လျော့ချပေးနိုင်
ခဲ့လေသည်။ ကြောက်ရယ်ရယ်လျှင်တော့ မပြောတတ် သူကတော့

အတော့်ကို သက်တောင့်သက်သာရှိသွားသည်။

ထိုစဉ် ကောင်းကင်က ကြယ်ကြွေသွားသော အလင်းတန်း
လေးကို ကြည့်ရင်း သူမက..

“လွယ်လွယ်နားလည်လွယ်အောင် ပြောရရင် ရေခဲမုန့်ကို
ရေခဲမုန့်ခွက်နဲ့ထည့်စားတာဟာ သဘာဝကျတဲ့လုပ်ဆောင်မှုပဲလေ၊
မြန်မာမင်းသားဝတ်စုံနဲ့ အနောက်တိုင်း ရော့ခ်အက ဘယ်လိုမှ
မလိုက်ဖက်သလိုပေါ့.. တစ္ဆေဆိုတာကို အနက်ပြန်ကြည့်ရင်
ခြောက်လှန့်တတ်သူမဟုတ်လား၊ အဲ့ဒီတော့ လူရွှင်တော်ဖလားပြိုင်ပွဲ
ထိုင်ကြည့်နေတဲ့အချိန် ခြောက်မလား၊ ခုလို တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ပြီး
အမှောင်တိုက် ကြီးစိုးနေတဲ့အချိန် ခြောက်မလား၊ အဲ့ဒီနှစ်မျိုးမှာ
ဘယ်ဟာက ခြောက်ရင်ပိုကြောက်မလဲ၊ ဘယ်အခြေအနေက ပိုပြီး
ဆီလျော်မယ်ထင်သလဲ.. အစကတည်းက ခြောက်လှန့်တတ်သူ
ဆိုတော့ ကြောက်သွားဖို့က အဓိကပဲမဟုတ်ဘူးလား၊

သဘာဝပတ်ဝန်းကျင် ဆိုတာကတော့ ပုံမှန်အတိုင်း သူ
အလုပ် သူလုပ်နေတာပါ ကိုရဲမိုးရဲ့၊ လူမို့လို့ တစ္ဆေမို့လို့ လိုအပ်သလို
ကူညီပေးတာ မရှိဘူးလေ.. အဟင်း.. ဟင်းဟင်း”

“အိုခေ.. ကဲ.. ငါတို့လည်းနားသင့်ပြီ၊ မင်းလည်း ခရီးပန်း
လာတော့ အိပ်ရေးဝအောင်အိပ်လိုက်မှ ဖြစ်မယ်၊ ဒီမှာက အားနည်း
ရင် အဖျားဝင်တတ်တယ်”

“အင်း.. ဒါဆိုလည်း အိပ်ကြမယ်လေ၊ ရှင်နော့ မအိပ်

သေးဘူးလား.. ပြန်ကြမယ်လေ"

လမ်းတွင် သူမပခုံးလေးကိုဖက်ကာ စိတ်ထဲက အားကျ
ခိုးကျူးနေမိသည်။ ဒီမိန်းကလေး၏ စိတ်ဓါတ်ကြံ့ခိုင်မှုက အံ့ဩစရာ၊
ဒီခြံထဲမှာ လူသတ်မှုဖြစ်ခဲ့ဘူးတယ်ဆိုတာ သိတာတစ်ချက်တည်း
နှင့်တင် သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက် ထိုခြံထဲမှာနေဖို့ကိစ္စ..
စိတ်ကူးနှင့်တောင် နေရဲမှာမဟုတ်တာ သေချာသည်။

ခင်အိန္ဒြေက ထိုသို့မဟုတ် တစ္ဆေကိုမျက်လုံးနှင့် တိုက်ရိုက်
မြင်တွေ့ပြီးတာတောင်မှ ရယ်ကာမောကာ ပြောဆိုမယ့်ပုံမျိုး။ ယခု
လည်း နန်းချယ်ရီခြံကို သွားမယ်ဆိုတာ မမှာခဲ့ပါဘဲ ညကြီးအချိန်
မတော် သူ့နောက်လိုက်လာသည်ကိုက ထူးဆန်းလို့နေလေသည်။

သို့သော် သူမကြောင့် ရဲမိုး စိတ်အင်အားတွေ မြင့်တက်လာ
တာကတော့အမှန်ပင်။ သူတစ်သက်လုံးကြောက်ရွံ့ခဲ့ရသော အရာ
အားလုံး သူမကြောင့် မကြောက်တတ်တော့သလို ခံစားလာရသည်။
ဒီခရီးက နာကြည်းမုန်းတီးမှုအစွဲဖြင့် မကျွတ်မလွတ်နိုင်ရှာသော နန်း
ချယ်ရီအတွက် တစ်စုံတစ်ခု ပြေသိမ့်ပေးနိုင်မှ(သို့)အနည်းဆုံး သူမ
အပေါ်မှာ အနိုင်ကျင့်လွန်ကျွံခဲ့သူတို့ကို ဖော်ထုတ်ပေးနိုင်မှ.. နန်း
ချယ်ရီ ကျေနပ်ပြီး ကျွတ်လွတ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ခင်အိန္ဒြေကပင် အကြံ
ဉာဏ်ပေးလာ၍ သူလက်ခံကာ ရောက်လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

အမှုကကြာခဲ့ပြီ။ သို့တိုင် မကောင်းမှုဟူသည် ဆိတ်ကွယ်ရာ
မရှိ။ ဥပဒေသည် ဆွေးမြေ့သွားသည်မရှိ။ မှန်ကန်တိကျသောအဖြင့်

ချက်နှင့် သက်သေသာရှိလျှင် နှစ်ပေါင်းများစွာ မြုပ်နေသော အမှု
လည်း ဖော်ထုတ်အရေးယူနိုင်ပါသည်။

သူတို့အိမ်ထဲဝင်တော့ အဖေမအိပ်သေး.. ဧည့်ခန်းတွင်
အရက်ထိုင်သောက်နေ၏။

ခင်အိန္ဒြေ ငြိမ်သက်လဲလျောင်းကာ အိပ်မောကျသွားလေ
သည်။ သူလည်း အနားယူမည် ဟုစိတ်ကူးကာ ခုတင်ဘေးက ထိုင်ခဲ့
ပေါ်တွင် ခေါင်းအုံးလေးတင်ကာ မွေးရတော့သည်။ သို့သော် အိပ်
ချင်စိတ်ကတော့ မရှိသေးသဖြင့် ခုတင်ဘေးရှိစားပွဲမှ အံ့ဆွဲအား
ဘာရယ်မဟုတ်ပဲ ဖွင့်ကြည့်မိသွားသည်။

အံ့ဆွဲထဲမှာ အနက်ရောင်ယွန်းဘူးလေးတွေ၍ ယူကာ ဖွင့်
ကြည့်သည်။ အထဲမှာ အမျိုးသမီး အလှပြင်ပစ္စည်းတချို့ ရှိနေပြီး
ခေတ်မမီတော့သော ပစ္စည်းများဖြစ်၍ ရဲမိုး မျက်ခုံးတွေတွန့်ရွံ့ကုန်
လျက် အတွေးကျယ်သွားသည်။ ထိုပစ္စည်းလေးများထဲက ဆံညပ်
ကလစ်ကလေး တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ရဲမိုးရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲဖြစ်ကာ သေ
ချာကြည့်မိသည်။ သေချာသည်။ သူ၏အတွေးအာရုံများ ကြာမြင့်စွာ
ကုန်လွန်ခဲ့သော အတိတ်တစ်နေရာဆီ လှစ်ခနဲရောက်သွားသည်။

အဲဒီနေ့က နန်းချယ်ရီ အိမ်ကို မုန့်လာပို့ပေးသည်။ မှတ်မှတ်
ရရ တို့ဟူးနွေးဟုခေါ်သော ရိုးရာအစားအစာဖြစ်၍ သူ့အတွက်
အထူးအဆန်းအစားအစာဖြစ်ကာ စားလက်စ ထမင်းပန်းကန်ကို
ဘေးချပြီး ယူကာစားပစ်သည်။ အဖေက ကလစ်ကလေးတစ်ခု

လက်ဆောင်ပေးလိုက်သည်။ ထိုကလစ်က အမေမသေခင်က အမေ
ခေါင်းမှာ မကြာခဏမြင်နေရသော လိပ်ခွံဆံညှပ်ကလစ်ကလေး
ဖြစ်၍ သူမှတ်မိနေသည်။ ဒီဆံညှပ်ကလစ်ကလေးကိုလည်း
နန်းချယ်ရီ အမြဲညပ်ထားသည်ကို တွေ့ရတတ်သည်။

ဒီကလစ်ကလေး ဘယ်လိုလုပ် ဒီမှာပြန်ရောက်နေရတာလဲ။
ရဲမိုး ငယ်စဉ်က နန်းချယ်ရီခြံရံတွင် ချော်လဲရင်း အုတ်ခဲနှင့်ခေါင်း
ဆောင့်မိဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် ငယ်စဉ်ကအကြောင်းများကို သတိရ
တစ်ဝက်၊ မရတစ်ဝက် ဖြစ်နေရသည်။

ထိုအချိန်တွင် . . .

“ဝုန်း!”

သူတို့အခန်းထဲက ပြတင်းပေါက်ကို ဆောင့်ပိတ်လိုက်သံ
ကြောင့် ရဲမိုး အတွေးပြတ်သွားရသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် လျှပ်စစ်မီး
များ ပြတ်တောက်သွား၍ ရဲမိုး မှန်ခုံပေါ်က လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို
ကဗျာကသီ လှမ်းယူလိုက်သည်။ နားထဲတွင် စကားပြောဆိုသံသဲ့သဲ့
ကြားလိုက်ရသည်။

ဘယ်သူပါလိမ့် ဒီအချိန်ကြီး . . . ။

ဓာတ်မီးနှင့်ထိုးကာ ပိတ်သွားသော ပြတင်းပေါက်ကို သွား
ဖွင့်လိုက်သည်။ အပြင်က လအလင်းရောင် ဝင်လာမှ ဓာတ်မီးပိတ်
လိုက်သည်။ ထိုစဉ် နောက်ကနေ ပခုံးပေါ်သို့ လက်အေးကြီးတစ်
ဖက် လာတင်ရာ ရဲမိုး ကြက်သီးတွေဖြန်းကနဲ ထသွားရသည်။

“အောင်မလေးဗျာ”

“ဟာ . . ဘာဖြစ်တာလဲ ကျွန်မပါ။ ဒုက္ခပါပဲ နားတွေတောင်
အူကုန်ပြီ”

နောက်ကပေါ်လာတာ ခင်အိန္ဒြေ ဖြစ်နေ၍ ရဲမိုး ရင်ထဲ
ဆူပွက်နေသော သွေးတွေငြိမ်ကျသွားသည်။

“အသံကြားလို့ နိုးလာတာ၊ ကျွန်မ တစ်ခုတွေးမိတယ် ရေ
တွင်းထဲမှာ တစ်ခုခုရှိနေမလားဆိုတဲ့ အတွေးပါ”

“တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ အိန္ဒြေရယ် . . ငါလည်း မနက်ကျရင်
ဦးကျော်စိုးဆီသွားပြီး ရေတွင်းဖော်ဖို့ကိစ္စပြောမလို့ စဉ်းစားနေတာ
လေ၊ မင်း နည်းနည်းတော်လွန်းနေတယ်”

“ဟုတ်လား . . အဟင်းဟင်း . . ခုလိုချီးကျူးတာကျေးဇူး
ပါပဲ၊ ကဲ . . အိပ်ကြရအောင် မနက်ဖြန်အလုပ်တွေ ရှိသေးတယ်”
သူမ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပြန်အိပ်ပျော်
သွားသော်လည်း . . သူ့မှာကား အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲရှိလေသည်။

သူ့အိပ်မပျော်တာ ထူးဆန်းလှသည်တော့ မဟုတ်ပြီ။ ဒီလို
မျိုး အိပ်မပျော်နိုင်သောညများ ဘယ်လောက်တောင်များခဲ့ပြီလဲ . . ။

အခန်း (၆)

ဦးကျော်စိုး ရဲစခန်းအကြောင်းကြားကာ ရေတွင်းဖော်
ခြင်းလုပ်ငန်း စကြသည်။ ပထဦးဆုံး တွင်းထဲကရေကို ပိုက်နဲ့စုပ်
ထုတ်ပြီး ခြံရှေ့မြောင်းထဲသို့ ပို့လိုက်သည်။ တွင်းထဲကရေကုန်မှ
ကြိုးလှေကားဖြင့် အောက်ဆီဂျင်ဘူး တပ်ဆင်ထားသော ရဲသားကန်
ဦး ဆင်းကာ ရှာဖွေလေသည်။ ထိုသတင်းက ရွာထဲသို့ တစ်မူဟုတ်
ချင်း ပျံ့နှံ့ကာ သူသူငါငါ လာရောက်ကြည့်ရှုကြသည်။

ဦးချစ်မောင်နှင့် အဖေတို့လည်း ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ လာကြည့်ကြသည်။ ရဲမိုး ဦးချစ်မောင် မူပျက်နေသည်ကို သတိထားမိသော်လည်း မသိဟန်ဆောင်ကာ နေလိုက်သည်။ လာကြည့်သော ရွာထဲကလူတွေ များလှသဖြင့် ဦးကျော်စိုးက . .

“ကဲ . . အားလုံးပဲ အနောက်ကို ဆုတ်ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းက ကြည့်ပေးကြပါ ခင်ဗျာ၊ ရွာဖွေရေးလုပ်နေတဲ့သူတွေ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာ စိုးလို့ပါ”

ဘာများလဲဆိုသောသဘောနှင့် ဝိုင်းအုံကြည့်နေသော လူထုများလာသဖြင့် ဦးကျော်စိုး နောက်ဆုတ်ခိုင်းလိုက်ရသည်။

ရေတွင်းထဲမှ တွေ့ရှိသော ပစ္စည်းများအား ပိတ်စအဖြူရောင်တစ်ထည် ခင်းပြီး တင်ထားသည်။ တွင်းထဲမှ ရေဒီယိုအစုတ်နှင့် ပုလင်းတွေ ဘူးခွံတွေ ထွက်လာသည်။ ထို့နောက် စတွေ့သည်က ဘက်ထရီအိုးနှင့် ချိတ်ဆက်အသုံးပြုရသည့် ဗိုလ်အားထိန်းညှိပေးသော ဓာတ်ကြိုးများနှင့်ဒိုင်အုပ်လေး ဖြစ်သည်။

ခင်အိန္ဒြေက ထိုအရာလေးကို ကြည့်ကာ . . .

“ဒါ ငါးဖမ်းတဲ့နေရာမှာ သုံးတဲ့ပစ္စည်းလေး မဟုတ်လား၊ အဲဒါလေး ဖြုတ်ထားရင် လူကိုဓာတ်လိုက်ပြီး သေစေနိုင်တယ်လေ”

ရဲမိုး အံ့ဩသလိုပုံစံနှင့် အိန္ဒြေကိုကြည့်ကာ . . .

“တယ်သိနေပါလား . . ခင်အိန္ဒြေရယ်”

လူအုပ်ကြားထဲက ဦးချစ်မောင်က အဖေကိုလှမ်းကြည့်နေ

၏။ အဖေ ဆက်မကြည့်တော့ဘဲ ပြန်သွားသည်ကို သူတွေလိုက်ရသည်။ အသက်ကြီးပြီဖြစ်သော အဖေ လူကြားထဲကြာကြာမနေနိုင်ခြင်းက မထူးဆန်းတော့ကာ . . အဖေနေမကောင်းဖြစ်မှာကိုပဲ ရဲမိုး တွေးပူမိသည်။ ထို့နောက် ဦးချစ်မောင်လည်း ဆက်မကြည့်တော့ဘဲ ပြန်သွားလေသည်။

ထပ်ထွက်လာတာက ထန်းလှီးဓားပုံစံ ဦးကောက် ဓားတစ်ချောင်း ဖြစ်သည်။

သက်သေခံပစ္စည်း ရွာဖွေမှုကိစ္စ ပြီးဆုံးသွား၍ ဦးကျော်စိုးက . . .

“ကဲ . . . ငါ့ညီထွက်ဆိုတဲ့အတိုင်း သက်သေခံပစ္စည်းကတော့ ပေါ်လာပြီ၊ ဓါတုဗေဒ စစ်ဆေးချက်ထွက်လာပြီး အတည်ပြုနိုင်တဲ့အထိတော့ စောင့်ရမှာပဲကွ . . ဟုတ်ပြီလား၊ ရွာကလူအားလုံးကိုတော့ အခုအတောအတွင်း ခရီးမထွက်ကြဖို့ ပိတ်င်းကြပ်ရတော့မယ် မောင်ရဲမိုးရေ . .

ဒါအပြင် . . ခိုင်လုံတဲ့ သက်သေတွေနဲ့ အမှုတစ်ခု တည်ဆောက်ဖို့က လိုသေးတယ်ကွ . . အဲဒါတော့ နည်းနည်းကြိုးစားရမှာပေါ့”

ထိုအချိန်မှာပဲ မိုးက ဘယ်တုန်းကအငြိုးနဲ့ စောင့်နေသည့်မသိ . . တဟုန်ထိုး ရွာချလေတော့သည်။ အဲဒီတော့မှ ထိုနေရာတွင် လူများ ရဲသွားတော့သည်။

မိုးကတော့ တစ်နေ့ကုန် ရပ်မသွားဘဲ ရွာသွန်းနေပေသည်။
အိပ်ခါနီး.. ခင်အိန္ဒြေကို သူစကားတစ်ခွန်း ပြောမိသည်။

“မင်းဟာ အလွန်ထူးဆန်းတဲ့ မိန့်ကလေးပဲ”

ခင်အိန္ဒြေနုလေးကို နမ်းကာအခန်းထဲက သူထွက်လာခဲ့သည်။ အဖေကတော့ သူ့အခန်းထဲမှာ အိပ်မောကျနေချေပြီ။ ရဲမိုးမအိပ်ချင်သေးသဖြင့် ဧည့်ခန်းထဲထွက်လာလိုက်သည်။ ပျင်းပျင်းနှင့် ဂျာနယ်တစ်စောင်ယူကာ ခုံပေါ်တွင်ဖတ်နေလိုက်သည်။

အိမ်အပြင်တွင် မိုးကတော့မစဲသေး ရေကျသံများက.. နားဝင်ပီယံ ဂီတသံလေးတွေလို နားထောင်ကောင်းနေ၏။ ခဏနေတော့ ခုံပေါ်မှာတင် ရဲမိုးအိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ ကိုယ်ပေါ် အရိပ်တစ်ခုကျလာပြီး.. ရဲမိုး မျက်လုံးကို မှေးခနဲဖွင့်ကြည့်သည်။

လင်းခနဲဖြစ်သွားကာ ဓားတစ်ချောင်း လေထဲတွင်မြောက်တက်လာသည်။ သူ ခုံပေါ်က လိမ့်ရှောင်လိုက်သော်လည်း ဓားချက်က လက်မောင်းကို ထိသွားသည်။ ခေါင်းစွပ်အနက် ဝတ်ထားသော လူတစ်ယောက် ပြေးထွက်သွားလေပြီ။ ရဲမိုး ဒဏ်ရာကြီးနှင့်ပင် နီးရာတုတ်တစ်ချောင်း ဆွဲယူကာ လိုက်လေသည်။

ခြံရှေ့အရောက်.. လိုက်လာသောသူကို ခေါင်းစွပ်အနက်နှင့်လူက လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော ဓားနှင့်မစ်ပေါက်လိုက်ရာ အိမ်နံရံကိုသွားထိပြီး နံရံပဲ့သွားလေသည်။ ရဲမိုးချက်ချင်း ဟိုတယ်က အဖြစ်အပျက်လေးကို သွားမြင်ယောင်မိသည်။ သူမြင်ခဲ့ရသည်က

ကြိုတင်နိမိတ်ပြခြင်းပဲလား.. . . ။

“လာကြပါဦးရှင်.. လူသတ်သမား.. လူသတ်သမား”

ခင်အိန္ဒြေ အိမ်ထဲကပြေးထွက်လာကာ အော်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

လူသတ်သမားလည်း တစ်ချိုးထဲပြေးတော့၏။ ရဲမိုး ဆက်လိုက်မည်အပြု ဒဏ်ရာကြောင့် မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

“ကိုရဲမိုး မလိုက်နဲ့တော့”

ရဲမိုးလဲကျသွားသဖြင့် ဟိုတယ်မှာစတွေ့တုန်းကလိုပင် ခင်အိန္ဒြေ ပြေးထိန်းလိုက်ရသည်။ ရဲမိုးကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းကာ ဒဏ်ရာကို မိုးရေမစိုရန် သူမအုပ်မိုးလျက် အဖေကို လှမ်းအော်ခေါ်နေသည်။ မိုးကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်အပေါ်ကို သည်းကြီးမည်းကြီး ရွာချနေလေတော့သည်။

အခန်း(၇)

နောက်

နောက်တွင် ရွာကိုအသိမပေးဘဲ . .
ဦးချစ်မောင် အိတ်တစ်လုံးနှင့် ထွက်သွားလေသည်။ သတင်းရရှိခြင်း
ရဲခေါ်ကာ ဦးကျော်စိုး လိုက်ရလေသည်။ ရေနံချောင်းကားဂိတ်အ
ရောက် ဦးချစ်မောင်ကို ဖမ်းမိခဲ့သည်။ နန်းချယ်ရီကို သတ်ခဲ့သော
သက်သေခံ ပစ္စည်းများ၏ ဓါတုဗေဒ စစ်ဆေးချက်များလည်း ထွက်
လာကာ ဦးချစ်မောင်သတ်ကြောင်းကို အတည်ပြုဖို့ လိုတော့သည်။
ဦးချစ်မောင်လည်း ဘယ်လိုမှ ငြင်းလို့မရတာကြောင့် ဝန်ခံ

လိုက်ရလေသည်။ နန်းချယ်ရီကို သူသတ်ခဲ့ကြောင်းနှင့် ရဲမှီးကိုလည်း
ဓားနှင့်ခုတ်ခဲ့ကြောင်း ဝန်ခံသွားသည်။

သူဖြစ်စဉ်ကို ဖြောင့်ချက်ပေးရာတွင် . . .

ဦးချစ်မောင်က တကယ့်ကိုအစိုးခံ . . . ကိုယ့်ရွာကို ရောက်
လာသော ဧည့်သည်တွေအတွက် ကိုယ်ကအိမ်ရှင်ပီသရမည်ဟု
မှတ်ယူထားသူဖြစ်သည်။

ရောက်လာသော လူငယ်မောင်နှမကလည်း မြို့ကြီးသား
များပီသစွာ ယဉ်ကျေးဖော်ရွေကြ၍ ဦးချစ်မောင် မရင်းနှီးသော်
လည်း စိတ်ကအလိုလိုခင်မင်နေမိသည်။

ကံမကောင်း အကြောင်းမလှ၍ ကောင်လေးဆုံးပါးသွား
သဖြင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်တည်း အားကိုးမဲ့စွာ ကျန်ခဲ့ချိန်
တွင် အိမ်ရှင်ပီသစွာ ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးရန် စဉ်းစားမိလေသည်။

ထို့နေ့က ဦးချစ်မောင် သူပိုင်သောယာခင်းထဲ သွားနေကာ
မိုးချုပ်မှ ရွာထဲပြန်ရောက်သည်။ ပြန်ကာနီး အရက်တစ်ပိုင်းတော့
ချခဲ့သေးသည်။ ရွာထိပ်အရောက် နန်းချယ်ရီအိမ်ကလေး မီးလင်းနေ
သဖြင့် နန်းချယ်ရီ မအိပ်သေးဘူးထင်ကာ နာရေးမေးရန် အစိုးခံဖြင့်
ဝင်လာလိုက်သည်။

ဦးဝလုံးလာချောင်းစဉ်က ဒေါသထွက်နေသဖြင့် . . . နောက်
တစ်ခါလာရင် ခုတ်ပစ်မည်ဟု နန်းချယ်ရီ စိတ်ထဲကတင်းရင်း . . .
ဓားကောက်ကို အိမ်ထဲထည့်ကာ တံခါးဘောင်တွင် ထောင်စား

လိုက်သည်။ ဦးဝလုံးကြောင့် နန်းချယ်ရီ ဒေါသထွက်ကာ မွန်ထူနေ
သဖြင့် . . . သတိမေ့လျော့ပြီး တံခါးကို သေသေချာချာ မပိတ်မိချေ။

ဦးချစ်မောင် တံခါးခေါက်လိုက်ရာ တံခါးမှာ လက်နှင့်ထိ
သည်နှင့် 'ကျီ' ခနဲပွင့်သွားလေသည်။ နန်းချယ်ရီ အိပ်ရာနှင့် တံခါး
ပေါက်က တန်းနေရာ . . . ညဝတ်အင်္ကျီပါးလေးသာ ဝတ်ထားသော
နန်းချယ်ရီ ခုတင်ပေါ်က လူးလဲထလာပြီး ခေါင်းအုံးနှင့် သူမကိုယ်
ကို ကွယ်ထားလိုက်လေသည်။

“နန်းချယ်ရီက ခုတင်ပေါ်ကနေ ကြောင်ပြီး . . . ကျွန်တော့်
ကိုကြည့်နေတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း အားပေးစကား ပြောဖို့သာ
အာရုံရှိနေတော့ အိမ်ထဲဝင်လာလိုက်တယ်”

သူမခုတင်နားအရောက် ဦးချစ်မောင်က . . .

“သမီးစားပြီးပလား . . . သမီးတစ်ယောက်တည်းဆိုတော့
အဆင်မှပြေရဲ့လားလို့ လာမေးတာ”

နန်းချယ်ရီက ခေါင်းအုံးလေးရင်ခွင်ပိုက်ကာ ခုတင်ပေါ်က
လည်းမထ၊ ဘာစကားမှလည်း မပြောဘဲ ဦးချစ်မောင်ကို စိုက်ကြည့်
နေသည်။

ထို့နောက်သူမမျက်နှာလေး တစ်ချက်မဲ့ကာ ရင်ခွင်ထဲက
ခေါင်းအုံးကို ခုတင်ပေါ်ပစ်ချလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော်လည်း နန်းချယ်ရီအခြေအနေက ဘာမှန်းမသိ
တော့ ပြီးပြီးကြည့်နေလိုက်တယ် . . .

အဲဒီနောက် နန်းချယ်ရီ ပြောလာတဲ့ စကားတွေကတော့ ကျွန်တော့်ရင်ကို နာကျင်စေခဲ့ပါတယ်”

“ရှင်ကရော တဏှာရှူးကြီးပဲလား”

ဦးချစ်မောင် အနည်းငယ်ကြောင်သွားရသည်။

ပြီးမှ . .

“ဦးက အဲဒီလိုလူစားမျိုး မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ သမီးကို သတင်း ဝင်မေးရုံ သက်သက်ပါ . . ဦးကို အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ ကလေးမ ရယ်”

“ရှင်တို့ရွာက ယောက်ျားတွေက တကယ့်ကို တဏှာရှူးတွေ ပဲနော်၊ ကိုယ့်အသက်အရွယ်မှ ကိုယ်အားမနာ သားသမီးချင်းလည်း ကိုယ်ချင်းမစာ တကယ့်ရိုင်းစိုင်းယုတ်မာတဲ့ ရွာသားတွေဆိုတာ ခုမှပဲ သိတော့တယ်”

“သမီး . . ဦးလေးပြောချင်တာ”

“မပြောနဲ့မကြားချင်ဘူး . . ရှင်တို့မရှက်ကြဘူးလား တစ် ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လာပြီး စော်ကားနေကြတယ်၊ ဟိုလူတွေက စော်ကားလို့ အားမရတော့ . . ရှင့်ကိုပါ ထပ်လွတ်လိုက်တယ်ပေါ့၊ ရှင်ကကော ဘာထပ်လုပ်ချင်သေးလို့လဲ”

“မဟုတ်သေးဘူးကွယ် ဦးလေးက လူကောင်းပါ၊ သမီးကို ဘာမှမစော်ကားပါဘူး ကလေးမရယ်”

နန်းချယ်ရီ အရက်နဲ့ရ၍ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ပြီး . .

“ခွေးတောင် မသောက်တဲ့အရည်ကို သောက်တဲ့ပါးစပ်က လူကောင်းလို့ ပြောထွက်သေးတယ်တဲ့လား”

“မိန်းခလေး . . မင်း . . မင်း စကားတွေလွန်နေပြီ”

“ဟား . . ဟားဟား . . လူယုတ်မာတွေ၊ သူတော်ကောင်း ယောင်ဆောင်နေတဲ့ လူယုတ်မာတွေ . . ဟန်ဆောင်တတ်လိုက်ကြ တာ”

အနားကပ်လာကာ နန်းချယ်ရီက ဦးချစ်မောင်၏ပါးအား ဘယ်ပြန်ညာပြန် ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

“ဖြန်း! . . ဖြန်း! . . ”

“မှတ်ထား . . ခွေးသာသာရှိတဲ့ လူတွေ၊ ခွေးကျင့်ခွေးကြံ ကြံတဲ့လူတွေကို အဲသလို ခွေးရိုက်ရိုက်စရာ ဘာဖြစ်လဲ . .

အခုလည်း ကျွန်မအိမ်ထဲဝင်လာတာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ကျွန်မ ဘဝက အဖျက်ဆီး ခံခဲ့ရပြီးပြီ . . ဘာလဲ ကျွန်မကို ထပ်ဖျက်ဆီးအံ့ မလို့လား . . တဏှာရှူး ခွေးကောင်ကြီး”

“ဖောင်း! . . ဖြန်း! . . ထွီ!”

ပါးကို ဆက်တိုက် ထပ်ရိုက်ခံလိုက်ရပြီး မျက်နှာကိုလည်း တံတွေးဖြင့် အထွေးခံလိုက်ရသဖြင့် ဦးချစ်မောင် မျက်နှာကြီး ချက် ချင်းနီလာကာ . . ရှက်လည်းရှက် ဒေါသလည်းထွက်ပြီး . . စေတနာ ကို စော်ကားခံလိုက်ရသဖြင့် နန်းချယ်ရီ၏မျက်နှာအား လွဲပြီး လက် ပြန်ရိုက်ချလိုက်သည်။

“ဖေါင်း!”

“အ! . . ”

“ဝုန်း!! . . ”

“မသာမ. . စေတနာကို စော်ကားပြီး စွာချင်တဲ့ကောင်မ”

ထို့နောက် ဦးချစ်မောင် တံခါးဘေးတွင် ထောင်ထားသော
ဓားကိုယူကာ ခုတင်ပေါ် လဲကျသွားသော နန်းချယ်ရီကို နောက်
ကျောမှ ခုတ်ချလိုက်လေ၏။

“အား!! . . ”

၁ ၁ ၁ ၁

“အဲဒါပါပဲကွာ. . . နောက်ဆုံးတော့လည်း နန်းချယ်ရီကို
သတ်ခဲ့တဲ့တရားခံ ပေါ်တာပါပဲ။ အဲဒါ. . . မောင်ရဲမိုးနဲ့ ခင်အိန္ဒြေတို့
ကြောင့်လည်း ပါပါတယ်။ ဒါနဲ့ မင်းလက်ကရော သက်သာရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့. . သက်သာပါတယ်”

ဦးကျော်စိုးအမေးကို ဆေးရုံလူနာဆောင် ခုတင်ပေါ်က
ရဲမိုး ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ အဖေနဲ့ ခင်အိန္ဒြေက သူ့ခုတင်ဘေးတွင်
ထိုင်စောင့်နေတာ ရဲမိုးကတော့ခုတင်ပေါ်တွင် ပတ်တီးကြီးနဲ့ဖြစ်
သည်။

“တော်သေးတာပေါ့။ ကျွန်တော့်သားကို အသက်ရှင်လျက်
ပြန်တွေ့ရတာကိုပဲ ကျွန်တော်အတော်ပျော်လှပါပြီ”

အဖေက ခင်အိန္ဒြေလက်မောင်းလေးကို ကိုင်ကာ. . .

“သားမှာ သမီးပေးတဲ့အသက်ပဲ ရှိပါတော့တယ်”

ထိုစဉ် အခန်းဝသို့ နှာ(စ်)မတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး..

“လူနာရှင်တွေကို ဆရာဝန်ကြီးက တွေ့ချင်လို့ ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်”

“သား... သက်သာသလိုသာနေနော်၊ အဖေတို့သွားတွေ့လိုက်အုံးမယ်”

အဖေက သူ့ကိုစိတ်မပူရန်ပြောပြီး ဦးကျော်စိုးနှင့် ထွက်သွားသည်။

“အိန္ဒြေလည်း လိုက်ကြည့်လိုက်အုံးမယ် အကျိုးအကြောင်း သိရအောင်လို့၊ ခဏစောင့်နော် အိန္ဒြေပြန်လာခဲ့မယ်”

အိန္ဒြေလည်းထွက်သွားကာ အခန်းထဲက ခုတင်ပေါ်တွင် သူတစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့လေသည်။

ရဲမှီး ညာဘက်လက်ထဲတွင် တစ်ခုခုရှိနေသည်ဟု ခံစားလိုက်ရ၍ ဆုပ်ထားသောလက်ကို ဖြည်ကာ ကြည့်လိုက်သည်။

ဆံညှပ်ကလေးတစ်ခု...။

နန်းချယ်ရီခေါင်းတွင် အမြဲညှပ်လေ့ရှိသော ဆံညှပ်ဖြစ်နေရာ သူ အလွန်အံ့ဩသွားရသည်။

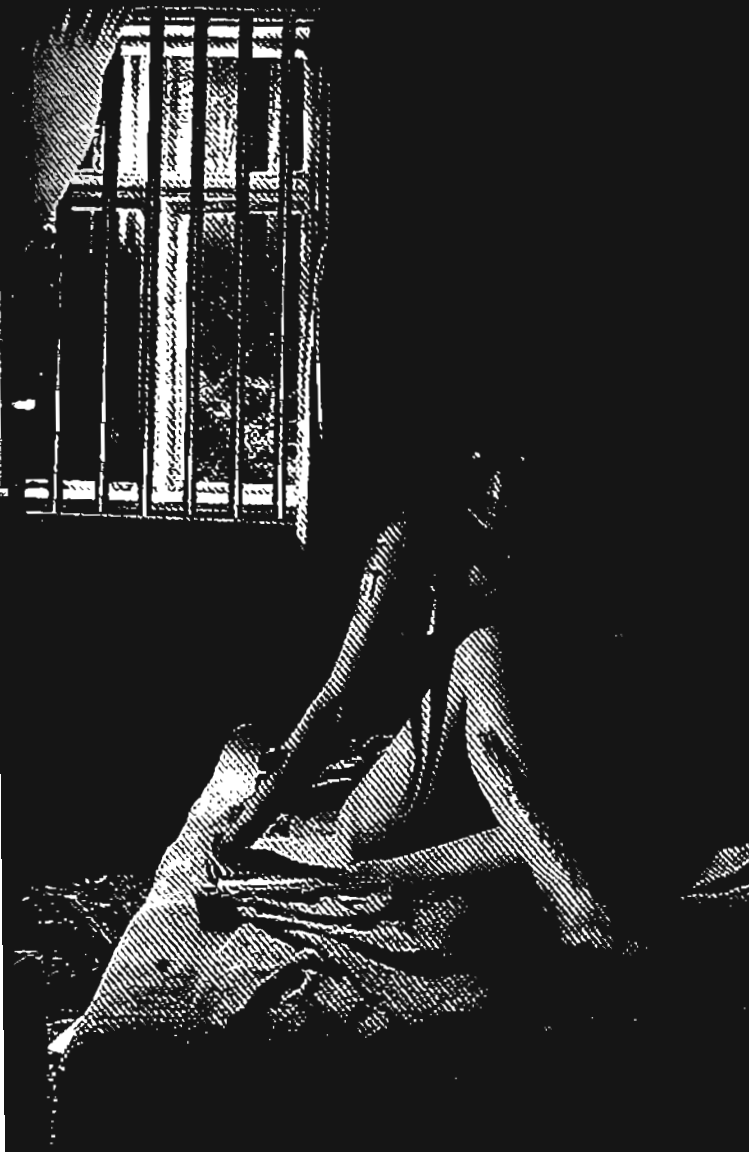
ထိုစဉ် မျက်နှာကြက်တွင် လှုပ်ရှားနေသော အရိပ်များကို တွေ့လိုက်သဖြင့် သူမော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟာ!..”

မျက်နှာကြက်က ဇောက်ထိုးကျလာသော နန်းချယ်ရီကို သူတွေ့လိုက်ရသဖြင့်..

“အား!.. အား!..”

အခန်း(၈)

“**ကို**ရဲမိုး.. ကိုရဲမိုး.. ကိုရဲမိုး”

ခေါ်သံက ဟိုးအဝေးဆီမှ လွင့်လာသလိုမျိုး တဖြည်းဖြည်း
နီးကပ်လာသဖြင့် ရဲမိုး သတိဝင်လာကာ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်
သည်။

“ဟင်!..”

ရဲမိုး ခပ်ကြောင်ကြောင်နိုင်လှသော မျက်လုံးအကြည့်တွေ
ဖြင့် အခန်းတွင်းလှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး...

“ဒါ. . ဒါ. . ဘယ်နေရာလဲ!”

“ဟောတော့. . ရှင် ငှါးထားတဲ့ ဟိုတယ်အခန်းလေ”

“ဘာ! . . . ဟာ. . . အဲ့ဒါက. . .”

ရဲမှီး မယုံကြည်နိုင်သလို လန့်ဖျပ်အော်ဟစ်ရင်း ခုတင်ပေါ်ထထိုင်လိုက်သည်။

“ဒါ. . ဒါမဟုတ်ဘူးလေ၊ ငါတို့ ဒီအခန်း ပြန်အပ်ပြီး ငါ့မွေးရပ်မြေကို. . ငါတို့ အတူတူသွားကြတာလေ၊ ခင်အိန္ဒြေ. . . မင်းက ဘာတွေကြောင်နေတာလဲ၊ အဲဒါတော့. . မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးနဲ့ တူတယ်”

“ဘုရားရေ. . ရှင်ကပဲ ပြောရတယ်ရှိသေး၊ ကျွန်မ ဘယ်ကို သွားရမှာလဲ. . ရှင် ဝရန်တာဘက်ထွက်လို့ အအေးမိပြီး အဖျားပြန်တက်တာရော ရှင်မှတ်မိလား”

ရဲမှီး ကြောင်အဖြစ်နေပုံနှင့် မျက်ခုံးရှုံ့ကာတွေးရင်း ယောင်နန ခေါင်းညိတ်ပြမှ. . .

“ကျွန်မ ဆရာဝန်ကိုခေါ်ပေးပြီး ဆရာဝန်ကရှင်ကို ဆေးထိုးပေးလိုက်တယ်လေ၊ ရှင်အဖျားကျပြီး အိပ်ပျော်သွားတယ် အခုပြန်နိုးလာတယ်. . ဒါပဲရှိသေးတာကို”

“ဟာ. . ဒါဆို ငါတို့ တကယ်ဘယ်မှမသွားဖြစ်ဘူးပေါ့၊ ငါတော့ ရွာကို မင်းနဲ့အတူ သွားပြီးပြီပဲ ထင်နေတာ”

“ဒုက္ခပါပဲရှင်ရယ် ရှင်တော့ရှေးသွားပြီထင်တယ်၊ စိတ်ကူးနဲ့

ဘယ်သွားသွား သွားလို့ရတာပဲ ဟာကို၊ ဘာလဲ ရှင်အိပ်ပျော်သွားရင်း အိပ်မက်ထဲမှာ သွားတာလား”

“ငါမရူးဘူး ခင်အိန္ဒြေ. . ငါအားလုံးကို မှတ်မိနေတယ်”

“ဒါနဲ့များ. . .”

ထို့နောက် ရဲမှီးက တကယ်ဖြစ်ပျက်ခဲ့သလို အဖြစ်အပျက်အားလုံး ပြန်ပြောပြလိုက်သဖြင့်. . .

“ရှင်စိတ်စွဲနေလို့ပါ၊ ဒါပေမယ့်. . အဲ့သြစရာတော့ ကောင်းတယ်နော်၊ အဲ့ဒါထက် ရှင်ရောသက်သာရဲ့လား”

“သက်သာပါတယ်၊ လူကောင်းတစ်ယောက်လို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖြစ်သွားတယ်၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာ လင်းနေသလိုကို ခံစားနေရတယ်၊ ပြီးတော့. . မင်းနဲ့ငါ ဆုံခွင့်ရတာ အချိန်ဘယ်လောက်တောင် ကြာသွားပြီလဲ ခင်အိန္ဒြေ”

ဒီတော့မှ သူမအကြည့်လွှဲကာ. . .

“မနေ့ညနေက ဟိုတယ်ကို ရှင်ရောက်လာတယ်လေ. . . အခု မနက်မိုးလင်းတော့မယ်၊ ကျွန်မတို့ ဆုံကြတာ တစ်ညတာလေးပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး ခင်အိန္ဒြေ. . ငါ့အတွက်တော့ တစ်ဘဝစာပဲ ငါ့စိတ်ထဲမှာ အချိန်တွေအရမ်းကြာခဲ့တယ်၊ ငါတို့ အရမ်းလည်း ရင်းနှီးခဲ့ကြတယ်၊ ပြီးတော့. . တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အရမ်းလည်း ချစ်ခဲ့ကြတယ်လေ၊ အခက်အခဲတွေ အတူကျော်ပြီး အတူတူဖြေရှင်း

ခဲ့ကြတယ်၊ အဲဒီကာလက မင်းပြောတာကတော့ တစ်ညပါ၊ ငါ့အတွက် တစ်နှစ်လား.. တစ်သက်လား.. အဲသလောက်ကို ရှိနေပြီ၊ နောက်ထပ် တစ်ရက်လောက်ပဲ.. ဟင့်အင်း.. တစ်နာရီလောက်ပဲ အတူရှိခွင့်ရပြီဆိုရင် ငါ မင်းကို ချစ်ခွင့်ပန်တော့မှာ သေချာတယ်”

“ဘုရား ဘုရား.. ဒါဆို ကျွန်မသွားတော့မယ် ဂျူတီပြန်ဝင်ရတော့မှာ”

“ဟာ.. နေ.. နေပါဦး ခင်အိန္ဒြေ.. ငါလည်း ဒီမနက် အခန်းအပ်ပြီး ပြန်တော့မှာပါ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် မင်းကို ရွာခေါ်သွားချင်တယ်”

“ဘယ်လိုလုပ် ဖြစ်နိုင်မှာတဲ့လဲ ရှင်ရယ်၊ ကျွန်မတို့တစ်ည တည်းဆုံပြီး.. ရှင့်နောက်လိုက်ရမယ်ဆိုတော့ စဉ်းစားပါဦး ကိုရဲမိုးရယ်..”

ကဲ.. ရှင်လည်းနေကောင်းသွားပြီဆိုတော့ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး၊ ကျွန်မ လာခွင့်ကြိုသေးရင်တော့ ရှင်တို့ရွာလေးကို ကျွန်မ လိုက်လည်ချင်ပါတယ် ကိုရဲမိုး၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်”

ပြောပြီး အခန်းထဲက ထွက်သွားသောသူမကို လှမ်းကြည့်ကာ ရဲမိုးရင်ထဲ လွင့်ဟာသလိုကြီး ခံစားကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။

အင်းလေ ကိုယ်က ဧည့်သည်ပဲဟာကို..

ရဲမိုး ဟိုတယ်မြေညီထပ်ဆင်းလာကာ.. ကောင်တာမှာ အခန်းသော ပြန်အပ်ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက်.. (Reception)မှ အထွက်တံခါးပေါက်သို့ လေးကန်သော ခြေလှမ်းများနှင့် လျှောက်နေမိသည်။ သူ့စိတ်ထဲ ဒီအတိုင်းပြန်သွားရမှာ ဝန်လေးနေသော်လည်း.. မနေ့က သူရောက်လာတုန်းက သူနှင့်အတူ ပါလာသော တစ်သက်စာလေးကန်မှုများ အကုန်ကွာကျသွားခဲ့သလို ပေါ့ပါးနေတာတော့အမှန်ပင်.. ဘာပဲပြောပြော တစ်ညဆိုပေမယ့် ထိုတစ်ညက သူ့ဘဝ၏ မွန်းကြပ်မှုအားလုံး ဖြေလျှော့နိုင်ခဲ့သည်။

ထို့အတွက် ခင်အိန္ဒြေကို ကျေးဇူးတင်မိသည်။ ဒီအတိုင်း ပြန်သွားမည့်အစား သူမကို နှုတ်ဆက်ချင်သေးသည်။ ဝန်ခံရလျှင် နှစ်လိုဖွယ်ရာ အပြုံးလေးများကို နောက်ဆုံးအကြိမ်ပဲဖြစ်ဖြစ် မြင်ချင်

သေးသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ရှေ့က ဖြတ်လျှောက်သွားသော ဝန်ထမ်း
ကောင်လေးအား...

“ညီလေး... ခဏ”

ဝန်ထမ်းကောင်လေး ဖော်ရွေစွာဖြင့်...

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ဘာများ အကူအညီပေးရမလဲ
ခင်ဗျာ”

“ကိုယ်... ဒီဟိုတယ်က ဝန်ထမ်းကောင်မလေး ခင်အိန္ဒြေနဲ့
တွေ့ချင်လို့ပါ။ သူ့ကိုခေါ်ပေးလို့ရမလား”

“ဗျာ... ဘယ်... ဘယ်သူ”

“ခင်... အိန္ဒြေလေ ရယ်လိုက်ရင် အရမ်းချစ်စရာကောင်းတဲ့
ကောင်မလေး”

ကောင်လေးက ရဲမိုးကို မယုံကြည်နိုင်သလို ကြည်ပြီး...

“နေပါဦး... အစ်ကိုက သူ့ကို သိလို့လား”

“မနေ့ညက ကိုယ်နေမကောင်းဖြစ်နေလို့ ကိုယ့်အခန်းမှာ
သူ တစ်ညလုံးစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့တာ... အခု ပြန်တော့မှာဆိုတော့
သူ့ကို နှုတ်ဆက်ချင်လို့”

“ဒုက္ခပါပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ!”

“အစ်ကိုပြောတဲ့ ခင်အိန္ဒြေက ဒီမှာအလုပ်လုပ်ရင်း...
ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်ပြီး ဆုံးသွားတာ သုံးလလောက်ရှိပြီဗျာ...”

သူက နေမကောင်းဖြစ်နေတဲ့ကြားထဲက အလုပ်ဆင်းတော့ အခုလို
ဖြစ်ရတာ၊ သူဆုံးသွားတာ အစ်ကိုနေခဲ့တဲ့ အခန်း(1303)မှာလေ”

ရဲမိုး လန့်ခါထွက်သွားပြီးမှ ရူးသွပ်သွားသူတစ်ယောက်လို
အမူအရာနှင့် အရေးတကြီး ငြင်းဆန်မိသည်။

“မဖြစ်နိုင်တာဗျာ... သူ စောစောကလေးတင် ဂျူတီပြန်ဝင်
သွားတာ၊ နာမည်တူတာလဲ ဖြစ်နေပါအုံးမယ်”

“အစ်ကိုရယ် ကျွန်တော့်ကိုရစ်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး
နော်၊ ဒီဟိုတယ်မှာ ခင်အိန္ဒြေဆိုတာ တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်၊ အဲ့ဒီ
တစ်ယောက်က ဆုံးသွားတာ သုံးလရှိပြီ၊ မယုံရင်လည်း မန်နေဂျာကို
ဝင်မေးကြည့်ဗျာ”

ပြောပြီး... ကောင်လေး သူ့ဘေးက ခပ်သွက်သွက် ထွက်
သွားသဖြင့်... ရဲမိုးလည်း အခုမှတကယ် ရူးချင်နှမ်းချင်ဖြစ်လာ
တာ... ရင်ဘတ်ထဲ ဘယ်လိုမှအောင့်မျှထားလို့ မရတော့ဘဲ (Re-
cep tion)ရှေ့တွင် စိတ်ရှိလက်ရှိ အော်ဟစ်လိုက်တော့၏။

“အား!!!... ”

အခန်း(၉)

(Express) ကားကြီးကို တတိယအကြိမ်မြောက် သူ
စီးလာခြင်းဖြစ်သည်။ မကွေးမှာ ထမင်းဆင်းစားခိုက် ဂျာနယ်လက်
ပွေ့ကောင်လေး အော်လိုက်သောအသံကို ရဲမိုးကြားလိုက်ရသည်။

“ပန်းတောရွာက လူသတ်မှုကြီးပေါ်ပြီ... နာမည်ကြီး
မော်ဒယ်(...)ရဲ့စပွန်ဆာ ကိုကိုကြီးက ပေးထားတဲ့ တိုက်ခဲခြံကို
ပြန်သိမ်းသွားပြီ...”

“ညီလေး တစ်စောင်လောက်”

ရဲမိုးဖတ်ကြည့်လိုက်တော့ နန်းချယ်ရီကိုသတ်မှုနဲ့ ဦးချစ်မောင်ကို ဖမ်းလိုက်ပြီဆိုသော သတင်းဖြစ်နေသည်။ ရဲမိုး အံ့သြမဆုံးဖြစ်ရပြန်သည်။

“ဘာတွေလဲ ငါတော့ရူးချင်လာပြီကွာ”

(Express) ကားက မကွေးကအထွက် ဘီးပေါက်သွားကာ နေဝင်မှ သူဆင်းနေကျ နေရာလေးကိုရောက်သည်။ ခါတိုင်းလာနေကျလမ်းအတိုင်း ရွာကိုသူပြန်လာခဲ့သည်။ ခင်အိန္ဒြေမပါသဖြင့် အပြန်လမ်းက သူ့အတွက် ပျော်စရာမကောင်းဘဲ ခြောက်ကပ်လို့နေသည်။

ရွာထဲဝင်တော့ နန်းချယ်ရီအိမ်လေးကို ကြည့်မိသည်။ ဘာထူးခြားမှုမှမတွေ့ ခြံထဲက မီးခိုးလည်းမထွက်တော့ပေ။ သူတို့ရွာလေးကတော့ သာသာယာယာရှိနေလေသည်။

အိမ်ထဲဝင်တော့ အဖေက အရက်ပုလင်းလေးနှင့် ဧည့်ခန်းတွင်ထိုင်နေ၏။

“ဟာ . . သား မင်းဒီတစ်ခါပြန်လာတာ စောလှချည်လား၊ မင်းကောင်မလေးကော မပါဘူးလား!”

ရဲမိုးအိမ်ပေါက်ဝတွင် ကျောပိုးအိတ်လေးကိုင်ကာ ကြက်သေ့သေသွားရသည်။

“အဖေ ကျွန်တော့်ကောင်မလေးဆိုတာ ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ!”

ကျောပိုးအိတ်ကို ပစ်ချရင်း ရဲမိုး အဖေဆီပြေးသွားတာ မေးလိုက်သည်။

“မင်းမေ့တက်ရန်ကောကွာ၊ ငယ်ငယ်တုန်းက ချော်လဲပြီး ခေါင်းထိထားတာ မင်းအတွက် အတော်ဆိုးတာပဲ၊ ခင်အိန္ဒြေလေကွာ . . မင်းနေပြန်ကောင်းတော့ မင်းတို့နှစ်ယောက် ရန်ကုန်တက်မယ် ဆိုပြီးထွက်သွားတာ . . ခု ပြန်လာတာ မင်းတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေလို့ မေးတာပါ”

ရဲမိုး မျက်ရည်တွေဝဲတက်လာကာ . . .

“အဖေ . . သူ ကျွန်တော့်ဆီကို ဘယ်တော့မှပြန်လာမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဟေ . . မင်းတို့ဟာကလဲကွာ၊ အခုခေတ်လူငယ်တွေများ တယ်လည်း ခက်ကြပါလားကွယ်”

ဦးတက်တူ သက်ပြင်းမောကြီးချကာ အရက်ခွက်ကို မော့သောက်လိုက်လေသည်။ သူ့စိတ်အထင်က ချစ်သူချင်း လမ်းခွဲလိုက်ကြပြီလို့သာ ထင်လိုက်ပုံရသည်။

ရဲမိုး အခန်းထဲဝင်ကာ ခုတင်ပေါ်တွင် ပစ်လွဲချလိုက်တော့သည်။ ခရီးပန်းလာသဖြင့် သူ ချက်ချင်းအိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

အိမ်မက်ထဲတွင် ခင်အိန္ဒြေရောက်လာပြီး . . .

“ကိုရဲမိုး ရှင့်ဆီကို ကျွန်မလာစာယ်နော်၊ ကျွန်မကတိတည် တယ်မဟုတ်လား”

သူကတော့ ခင်အိန္ဒြေကိုကြည့်ကာ နှမြောတသသဖြစ်နေမိသည်။

“ရှင့်ကို. . ကျွန်မ ချစ်တယ်. . ကိုရဲမိုး၊ ကျွန်မကို. . ရှင်စွဲဆောင်နိုင်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ဝန်ခံပါတယ်၊ ကျွန်မလာခဲ့တဲ့ အကြောင်းကတော့ ရှင်မသိတာလေးတွေ ပြောပြဖို့ပါ။ ရှင်နားထောင်မယ်မဟုတ်လား. . . ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်မပြောအလှည့်ပေါ့နော်”

ရဲမိုး ခင်အိန္ဒြေကိုကြည့်နေရင်းက ပြုံးလိုက်ကာ. . .

“မင်းက အတော်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းခလေးပဲ၊ ငါတောင် အခုချက်ချင်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် သတ်သေလိုက်ပြီး ဝိညာဉ်ဘဝနဲ့ မင်းဘေးနားလာခဲ့ချင်တယ်”

ခင်အိန္ဒြေရယ်လိုက်သဖြင့်. . .

“အဟုတ်. . ငါတကယ်ပြောနေတာ၊ ကဲ. . ပြောစမ်းပါအုံးမင်းပြောမယ့် အကြောင်းကို”

သူ့အမြင်အာရုံထဲ ရုပ်ရှင်ပြကွက်လို ပြန်မြင်ယောင်လာခဲ့သည်။

❖ ❖ ❖ ❖

ဦးတက်တူက သူရနောက်ကျောတွင် လွယ်ပိုးထားသော ဘက်ထရီအိုးကိုကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်သည်။ ဦးတက်တူ အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်လိုက်သည်က ဒိုင်အုပ်လေးတစ်ခုဖြစ်သည်။ သူရ ငါးဖမ်းလျှင် တမင်ဓာတ်လိုက်အောင် ဖြုတ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

သူရ ဘက်ထရီအိုးလွယ်ကာ ထွက်သွားသော ကျောပြင်ကို ကြည့်ကာ. . .

“ရေထဲကရတဲ့ ငါးကသေးတာပေါ့ ကောင်လေးရာ၊ ငါစားချင်တာက မင်းညီမ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး စင်းလုံးချော ရေဆင်းငါးလေးဟု အဟက်ဟက်ဟက်. . . အဟွတ်အဟွတ်”

အရယ်လွန်ကာ ဦးတက်တူ သီးသွား၏။

သစ်ကောက်ဝါးကောက်သာ မြင်ရသည်။ လူကောက်ကို မမြင်ရ ဆိုသောစကားက မှန်လေ၏။ ဦးတက်တူ၏ တက္ကရာဇ်က လောဘစိတ်က ကြောက်စရာကောင်းလှသည်။ ဘက်ထရီဆွဲကပ် ဆီမှ တွဲလောင်းချထားသောကြိုးက ရေနံထိသည်နှင့် သူရကိုပါ ရှော့ကျပြီး ဓါတ်လိုက်သေအောင် ကြံစည်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

တကယ်လည်း...

“အား!.. အား!..”

“ဝုန်း!!”

သူရ ဓါတ်လိုက်ပြီး ရေထဲထိုးကျကာ သတိလစ်သွားသည်။ ကယ်သူဆယ်သူမရှိသဖြင့် ရေမွန်းသေသွားတော့သည်။

ချောင်းဘက် သူရထွက်သွားသည်နှင့် ဦးတက်တူ နန်းချယ် ရီအိမ်ဘက် ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ခြံထဲဝင်လာပြီး ရေတွင်းနားအ ရောက် တွင်းဘောင်ပေါ်ထိုင်၍ အိတ်ကပ်ထဲက ဒိုင်အုပ်လေးကို တွင်းထဲပစ်ချကာ အစဖျောက်လိုက်လေသည်။

အိမ်ထဲ နန်းချယ်ရီမရှိသဖြင့် ခြံနောက်ဘက် တောစပ်သို့ လိုက်ကြည့်သည်။ ခြံနောက်ဘက်တွင် အဝတ်လျှော်နေသော နန်း ချယ်ရီကိုတွေ့တော့ နောက်ကသိုင်းဖက်ကာ ချုပ်လိုက်သည်။ သူမ အော်မည်အပြု ပါးစပ်ကိုလက်ဖြင့်ပိတ်ကာ ခြံနောက်က ကိုင်းတော ထဲ ဆွဲခေါ်သွားလေသည်။

တောထဲအရောက် ဦးတက်တူ လိုအပ်ပြည့်ဝသည်အထိ

ပြုသမျှကို နန်းချယ်ရီခံလိုက်ရလေသည်။

ထိုအချိန်က ရဲမိုး ဆယ်နှစ်သာသာ အရွယ်သာရှိသည်။ အမေမရှိတော့ပြီမို့ ရဲမိုးတစ်ယောက်တည်းပျင်းကာ ဦးတက်တူ သွား လေရာနောက် တကောက်ကောက် လျှောက်လိုက်နေတတ်၏။ လိုက်လာတာတွေ့လျှင် ဦးတက်တူက ရိုက်လွှတ်တတ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဦးတက်တူမသိအောင် အဝေးကချောင်းကာ သူလိုက်ရသည်။

နန်းချယ်ရီကို တောထဲဆွဲခေါ်သွားစဉ်က ရုန်းကန်ရင်း သူမ ၏ ဆံညှပ်ကလေး ကျကျန်ခဲ့သည်ကို သူကောက်ကာသိမ်းထားမိ သည်။ အိမ်တွင် သူရကိုပေးမည့် ငါးဖမ်းကိရိယာအား ဖြုတ်တပ်နေ သည်ကိုလည်း သူမြင်ခဲ့ရသည်။

ရဲမိုး ကလေးဘဝက အနွေးထည်လေးတစ်ထည်နှင့် ည ဘက်လည်း လျှောက်သွားနေတတ်သည်။ ဦးတက်တူနောက်ကို မလိုက်ဖြစ်လျှင် နန်းချယ်ရီအိမ်၌ အမြဲချောင်းနေတတ်သည်။

နန်းချယ်ရီအိမ်လေးဆီလည်း သူ မကြာကြာရောက်လေ ရှိသည်။ ရောက်လျှင်လည်း အိမ်ထဲတော့မဟုတ်ပေ။ ယဉ်အပေါက် ကြားထဲက အိမ်ထဲကိုအမြဲချောင်းကြည့်တတ်သည်။

ဦးချစ်မောင် ဝင်လာကာ နန်းချယ်ရီကို ပါးရိုက်ပုံ၊ ဦးချစ် မောင်ဓားနှင့် ခုတ်လိုက်ပုံတို့ကို... သူ ချောင်းကြည့်တုန်းတုန်း မြင်ခဲ့ရ သည်။ ဦးချစ်မောင်ဓား ရေတွင်းထဲပစ်ချတာပါ သူတွေ့လိုက်သည်။

ထိုညမှာပင် ညအချိန်၌ ဦးတက်တူ ဘယ်လိုပဲစဉ်းစား စဉ်းစား အဖြေက တစ်ခုတည်းရှိနေ၍ . . လက်ကျန်အရက်ခွက်ကို အပြီးသတ် မော့ချပစ်လိုက်သည်။

နန်းချယ်ရီလေး ခုချိန်ဆိုသွေးအေးကာ စဉ်းစားနေလောက် ပြီ။ အလွန်အကျွံလည်းဖြစ်သွားပြီးပြီ။ သူ့အစ်ကိုလည်း ဆုံးထား သဖြင့် အားကိုးစရာလည်းမရှိတော့။ ဒီလိုအချိန်မှာ နားဝင်အောင် ပြောပြီး အချို့သတ်လျှင် . . ကိုယ့်ဘက်မပါနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ။

ကောင်မလေးကို တရားဝင်ယူပြီးလျှင်တော့ . . ဟိုကောင် သား . . ရဲမိုးကို ချစ်မောင်အိမ်မှာ အပ်ထားလိုက်တော့မည်။

ဦးတက်တူ သူ့အတွေးနှင့်သူ အံဝင်ခွင်ကျဖြစ်နေ၍ ရဲမိုး ချီး အဝတ်အစား သပ်သပ်ရပ်ရပ်လဲကာ သူငှားထားသော နန်းချယ် ရီတို့အိမ်သို့ ညအချိန်ကြီး လျှောက်လာခဲ့သည်။

မိုးချုပ်ကြီး လူခြေရှင်းချိန်ဖြစ်၍ အဆင်ပြေလည်းပြေ မပြေ လည်း . . နောက်တစ်ကြိမ် ကြမ်းပစ်လိုက်တာပေါ့ဟု တွေးကာ . . ခြေလှမ်းတွေကို ခပ်သွက်သွက်လေး လှမ်းလာခဲ့တော့သည်။

နန်းချယ်ရီကို ဦးချစ်မောင် ဓားနှင့်ခုတ်ပြီးထွက်သွားသော် လည်း ရဲမိုး ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်ကာ ချောင်းနေသောနေရာမှာပင် မလှုပ်ရှားရဲဘဲ အချိန်အတော်ကြာ ထိုင်နေလေသည်။

ထိုစဉ် . . ခြံထဲသို့ သူ့အဖေ ဝင်လာသည်ကို တွေ့သဖြင့် ရဲမိုး ဆက်ချောင်းနေလိုက်သည်။

အိမ်တံခါးပွင့်နေသဖြင့် ဝင်လာသော ဦးတက်တူက . .

“နန်းလေး အိပ်ပြီလား၊ ကိုတက်ကို စိတ်ဆိုးသွားလားဟင်”

နန်းချယ်ရီ အိပ်နေသော ခုတင်နားသို့ ရမ္မက်ခိုးလျှံနေသော မျက်လုံးများနှင့် ကပ်သွားပြီးစောင်ကိုလှန်အကြည့် သွေးများပေကျ နေသော ဓားဒဏ်ရာနှင့်သူမကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

ထိုအခိုက် နန်းချယ်ရီ အသက်မသေသေးဘဲ သတိပြန်ရ လာကာ ဦးတက်တူ၏လက်အား အမိအရ ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

ဦးတက်တူ ရုန်းကန်နေလေသည်။

“လွတ် . . . လွတ် . . . ငါ့ကိုလွတ်”

“မလွတ်ဘူး . . လူယုတ်မာတွေ အကုန်လုံး ထောင်ထဲပို့ ပစ်မယ်”

သူမက မလွတ်ဘဲဆွဲအထား ဦးတက်တူကလည်း ရုန်းကာ ထွက်အပြေးနှင့် နန်းချယ်ရီ ခုတင်အောက်ကို ပြုတ်ကျလာခဲ့သည်။ သူမက ဆွဲထားသောလက်ကို မလွှတ်သေး . . မြဲမြံစွာဆုပ်ကိုင်ထား လျှက်ရှိသည်။

နန်းချယ်ရီ မလွတ်ဘဲ ဆွဲထားသဖြင့် . . ဦးတက်တူ ခုတင် ပေါ်မှ ခေါင်းအုံးကိုလှမ်းဆွဲကာ နန်းချယ်ရီ၏မျက်နှာပေါ် ဖိချလိုက် လေသည်။

ဆတ်ဆတ်ခါနေသော နန်းချယ်ရီ . . တစ်ကိုယ်လုံး ငြိမ်တူ သွားမှ ဦးတက်တူခေါင်းအုံးကို အသာလှုပ်ကြည့်သည်။ ပြန်ထွက်နေ

သောမျက်လုံးတွေနှင့် အသက်ကုန်သွားတာ သေချာမှ ဦးတက်တူ ထလိုက်သည်။ ပြီးမှ နန်းချယ်ရီ၏ အသက်မဲ့နေသော ခန္ဓာကိုယ်ကို ခုတင်ပေါ်မတင်ပြီး စောင်ခေါင်းပြီးမြဲပေးကာ ထိုနေရာမှ အသာခွာ လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ရွာထဲက ဆယ်နာရီသံချောင်းခေါက်သံ ပျံ့ လွင့်လာသည်။

ရဲမိုးလည်း သွေးပျက်ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ မြင်ကွင်းများကြောင့် ရင်တစ်ခုလုံး ဆုတ်ညစ်ထားသလို ခံစားနေရကာ ချောင်းကြည့်နေ ရာမှ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ သို့သော် . . အကြောက်လွန်နေသော ရဲမိုး ခြေစုံက ဘာခွန်အားမှမကျန်တော့ . . နန်းချယ်ရီခြံရွှေက လမ်း ပေါ်မှာပင် ခွေခေါက်လဲကျသွားတော့သည်။

လမ်းပေါ်ကအုတ်ခဲနှင့် သူ့ခေါင်းရိုက်မိကာ ဖြစ်ခဲ့သမျှ သတိရတစ်ဝက် မရတစ်ဝက် ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

ဦးတက်တူထွက်လာတော့ လဲကျနေသော ရဲမိုးကို မချီကာ အိမ်ကိုပြန်ခေါ်သွားသည်။

၆. ၆. ၆. ၆

“ဒါရာအားလုံးကို ရှင်မြင်ခဲ့တယ် ကိုရဲမိုး၊ ချော်မလဲခင်က အဖြစ်အပျက်တွေကို အားလုံးရှင်ပြန်မြင်ရပြီ မဟုတ်လား၊ ကျွန်မ တို့ အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ လုပ်နိုင်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် အကုန်လုံး တော့ မလုပ်နိုင်ခဲ့ဘူး၊ နန်းချယ်ရီနဲ့ကိုသူရတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက် လုံးကို သတ်ခဲ့တဲ့ အဓိကလူသတ်သမားပဲ ကျန်နေခဲ့တယ်လေ . . ၊ အဲဒါ . . ရှင်သိပ်ချစ်ရတဲ့ ရှင်အဖေ ဖြစ်နေလို့မလား . . . ကျွန်မ ရှင်ကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် လည်း ကံမကုန်သေးရင် ပြန်ဆုံကြသေးတာပေါ့”
တိုင်ကပ်နာရီမှအချက်ပေးသံကြောင့် သူလန့်နိုးလာသည်။
မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်တော့ အခန်းထဲမှောင်မည်းနေ၏။
နာရီအချက်ပေးသံမှာ ဆယ်ခါမြည်ပြီး ရပ်သွား၏။
ထိုအချိန်တွင် . . လပြည့်ညဖြစ်သော်လည်း ကောင်တင်

www.burmeseclassic.com

ထိန်ထိန်သာနေသော လမ်းကြီးအား ရုတ်တရက် တိမ်မှားဖုံးလွှမ်းသွားလေသည်။ သူနံရံဘက်သို့လှည့်ကာ ခေါင်းပေါ်ရုံလေး စောင်ခြုံလိုက်သည်။ ခဏနေတော့ သူငိုပါသည်။

မျက်ရည်တို့ကို သူ ထိန်းမထားနိုင်တော့... တသွင်သွင် စီးကျနေသော မျက်ရည်တို့ကိုလည်း မသုတ်တော့ပေ။ သူငိုသံကို အုပ်မိုးသွားစေသည့် မိန်းမတစ်ယောက်၏ငိုနေသံကို နောက်ကျောဆီက ကြားလိုက်ရသည်။ ရဲမိုးခုတင်ဘေးတွင် မိန်းမတစ်ယောက် ရောက်နေလေပြီ။ သူလှည့်မကြည့်တော့...။ (၁၀)နာရီလည်း ထိုးပြီ။ နန်းချယ်ရီ ဖြစ်မည်ဆိုတာ သူ မကြည့်ဘဲ သိလိုက်ပါသည်။ သူ့အား တစ်သက်လုံး ခြောက်လှန့်တော့မယ့် သူမကို... ရဲမိုး ငိုသံကြီးနှင့် တောင်းပန်လိုက်မိသည်။

“ခွင့်လွှတ်ပေးပါ... နန်းချယ်ရီရယ်၊ မောင်နှမနှစ်ယောက်လုံးကိုသတ်ခဲ့တဲ့လူက ကျွန်တော့်အဖေပါလို့... ဘယ်လိုပြောထွက်ရက်မှာလဲ... ဘယ်လိုဖော်ထုတ်ရက်မှာလဲ... ဟု၊ ဖြစ်နိုင်ရင်... အဖေသွေးကြေးကို ကျွန်တော်ဆပ်ချင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်အသက်ကိုသာ နုတ်ယူသွားပါတော့ နန်းချယ်ရီရယ်...။”

